

VALKOISEN LOOTUSKUKAN TARINA

”The Idyll Of The White Lotus”

Kirjoittanut
MABEL COLLINS

Tämä teos omistetaan todelliselle tekijälle,
joka on sen inspiroinut.

2016

e-kirjat
www.teosofia.net

Mabel Collins
Valkoisen lootuskukan tarina
© Jukka I. Lindfors

2. uudistettu ja laajennettu painos (e-kirja, pdf)
Kustantaja: Jukka I. Lindfors
Lammi
2016

ISBN 978-952-68557-0-7

TOIMITTAJAN SAATESANAT

Valkoisen lootuskukan tarinan ensimmäinen suomennos julkaistiin vuonna 1911 (kustantajana Teosofinen Kirjakauppa ja Kustannusliike). Tuota suomennosta on tähän painokseen korjattu ja täydennetty. Loppuun on lisätty T. Subba Row'n kirjoittama kommentaari, joka selittää teoksen symboliikkaa. Tämä painos ilmestyy ainoastaan e-kirjana. Teoksesta on julkaistu myös Biokustannuksen toimesta uusi painos vuonna 1992.

ESIPUHE

Näillä sivuilla oleva kertomus on toistunut aikojen alusta kaikkien kansojen keskuudessa. Se on sielun murhenäytelmä. Halun, ihmisen alempaa luonnetta hallitsevan voiman houkuttelemana sielu vajoaa syntiin; huomattuaan kärsimysten kautta erehdyksensä se etsii apua sisäiseltä lunastavalta hengeltään, ja viimeisessä suuressa uhrauksessaan yhtyessään jumaluuteen se tulee ihmiskunnalle siunaukseksi.

VALKOISEN LOOTUSKUKAN TARINA

PROLOGI

Katso, minä seisoin yksin – yksin suuressa ihmisjoukossa. Ja yksin sen tähden, että kaikista miehistä, minun veljistäni, jotka tietoa omistivat, minä olin ainoa, joka tietoa sekä omistin että julistin. Minä opetin uskovaisia portilla ja siihen minua velvoitti pyhätössä asuva voima. En muuta voinut, sillä kaikkein pyhimmän synkässä pimeydessä näin sisäisen elämän valon, jota julistamaan minua kehoitettiin. Se tuki minua ja teki minut vahvaksi. Heitin kyllä henkeni sen takia, mutta vaadittiin kymmenen temppelin pappia sitä ottamaan ja sittenkin se oli ainoastaan heidän tietämättömyyttään, kun he uskoivat voittaneensa minut.

ENSIMMÄINEN KIRJA

I

Jo ennen kuin leuassani oli hienoa haiventakaan, tulin temppeleihin aloittaakseni oppivuoteni pappien luokassa.

Vanhempani olivat paimenia ja asuivat kaupungin ulkopuolella. Olin ollut sen muurien sisällä vain yhden ainoan kerran, ennen kuin äitini otti minut mukaansa temppeleihin. Sinä päivänä vietettiin kaupungissa juhlaa ja äitini, joka oli käytännöllinen ja ajatteleva nainen, aikoi näin ollen toimittaa kaksi asiaa yhdellä tiellä. Ensin veisi hän minut päämäärääni voidakseen sen jälkeen kaikessa vapaudessaan viettää juhlapäivää loistavassa ja väkirikkaassa kaupungissa.

Minua viehätti kaduilla vallitseva myllerrys ja ihmisvilinä. Luulen, että olin luonnoltani niitä, jotka tuntevat itsensä pieneksi osaksi suurta kokonaisuutta ja pyrkivät sulautumaan siihen voidakseen ammentaa siitä elämää ylläpitäviä voimia.

Meluavat joukot jäivät pian taaksemme. Eteemme aukeni suuri, vihertävä niitty, jonka syrjää kaarteli pyhä, rakastettu jokemme. Kuinka elävästi tämä näky kuvastuu vieläkin silmiini! Joen rannalla kirkkaassa aamuilmassa välkkyi temppeleitä ja siihen kuuluvat rakennukset veistoksellisine kattoineen ja loistavine koristekuvioineen. – Tällä hetkellä ei rinnassani kytentynyt pienintäkään pelontunnetta, sillä minulla ei ollut selvää käsitystä siitä kohtalosta, mikä minua odotti, mutta kuitenkin mietin, josko elämä noiden muurien sisällä todellakin oli yhtä ihanaa kuin mielessäni kuvittelin.

Portilla seisoj mustiin puettu noviisi¹ ja puheli erään kaupunkilaisnaisen kanssa. Tällä oli matkassaan muutamia vedellä täytettyjä pulloja, joita hän innokkaasti pyyteli jotakuta papeista siunaamaan. Siten hän saisi kaupaksi tavaraa, josta taikauskoinen kansa maksoi runsaasti.

Sillä aikaa kun odotimme vuoroamme, tulin katsahaneeksi portista sisälle ja näin jotakin, mikä täytti mieleni pelolla ja kunnioituksella. Tämä tunne oli siksi valtaava, että se pysyi sielussani vallalla kauan, vielä silloinkin kun olin tullut melkein alituisen tuttavalliseen yhteyteen sen miehen kanssa, jonka näkeminen sillä hetkellä minuun näin mahtavasti vaikutti.

Se oli eräs temppelin valkopukuisista papeista, joka leveällä lehtokujalla kulki lähenei verkalleen porttia. Minä olin nähnyt näitä valkeisiin puettuja pappeja ainoastaan yhden kerran ennen tätä. Se tapahtui ensimmäisellä kaupunkimatkallani, jolloin näin heitä useampia pyhässä veneessä, erään joella toimeenpannun juhlakulkueen keskellä.

Mutta nyt pappi oli aivan lähellä minua ja yhä lähenei – tuskin uskalsin hengittää.

Ilma oli aivan tyyni, mutta papin liikkuesssa lehtokujan siimeksessä tuntui siltä kuin mikään mainen vihuri ei olisi kyennyt puhaltamaan epäjärjestykseen hänen kauhtanansa raskaita, valkoisia poimuja. Hänen käyntinsä oli järkähtämättömän tasaista ja jokainen askel oli aivan yhtä pitkä kuin toinenkin. Hän liikkui, mutta se tuskin muistutti muiden vilkasluonteisten kuolevaisten kävelyä. Silmät olivat luodut maahan, joten en voinut nähdä niitä. Ja toden totta: minä pelkäsin hetkeä, jolloin nuo alas painetut silmäluomet nousisivat. Hänellä oli vaalea iho ja hiusten väri muistutti tummaa kultaa. Parta oli pitkä ja tuuhea, vaan sekin tuntui minusta yhtä omituisen liikkumattomalta, melkein kuin kiveen hakatulta enkä osannut kuvitella,

¹ Kokelas, vastatullut oppilas, joka ei vielä ole lupauksilla sidottu. – Suom. huom.

että sitä olisi voinut puhaltaa sivulle – se oli kuin kultaan veistetty ja aiottu ikuisuutta varten. Mies kokonaisuudessaankin teki minuun saman vaikutuksen – ikään kuin olento, joka on kokonaan ulkopuolella tavallisten ihmisten maailmaa.

Noviisi katsahti taakseen, arvattavasti minun jännittyneen katseeni johdosta, sillä papin askeleista ei kantautunut mitään ääntä korviini.

”Ah”, sanoi hän, ”tuossa tulee pyhä Agmadh-pappi. Minä kysyn häneltä.”

Hän sulki portin jälkeensä ja meni puhuttelemaan pappia, joka hieman päätään taivuttaen kuunteli. Sitten palasi noviisi takaisin, otti pulloet vaimolta ja kantoi ne papin eteen, joka hetkiseksi laski kätensä niiden ylle. Sen jälkeen vaimo otti ne hartaasti kiitellen huostaansa ja meiltä kysyttiin asiaamme.

Hetkistä myöhemmin heitettiin minut yksin mustapukuiseen noviisiin seuraan. Minä en ollut alakuloinen, mutta vapiseva ja täynnä odotusta. En juuri milloinkaan ollut pitänyt entisestä toimestani, isäni lampaiden paimentamisesta ja luonnollisesti pyöri päässäni ajatus tulla joksikin muuksi kuin tavalliseksi ihmiseksi.

Tällainen ajatus saa heikon ihmisluonteen kestäämään vaikeampiakin koetuksia, kuin ainiaaksi hylkäämään kotinsa ja taivaltamaan uudelle ja tuntemattomalle elämänuralle.

Portti takanani lyötiin kiinni ja mustapukuinen seuralaiseni lukitsi sen suurella avaimella, joka riippui hänen vyötäisillään. Tämän toimenpiteen kautta en kuitenkaan tullut ajatelleeksi vankeutta vaan yksinäisyyttä ja eristymistä muusta maailmasta. Ja kukapa olisikaan voinut sulattaa ajatusta vankeudesta näkyyn, joka avautui eteeni.

Tempppelin ovet näkyivät leveän ja kauniin lehtokujan toisessa päässä. Se ei ollut luonnollinen lehtokuja, jonka olisivat muodostaneet luontoaan seuraavat ja vapaasti maassa kasvavat

puut, vaan suuret kiviruukut, joihin oli istutettu suunnattomia, erittäin huolellisesti leikattuja ja kummallisiin kuvioihin taitutettuja pensaita. Jokaisessa kukka-astioiden muodostamassa välissä oli neliskulmainen kivijalusta, joka kannatti kivistä hakattua kuvaa. Minä näin, että ne, jotka olivat lähimpänä porttia, esittivät sfinksejä sekä suuria, ihmispäällä varustettuja eläimiä. Sitä vastoin kauempana olevia en uskaltanut katsella, kun kultapartainen pappi Agmadh säännöllisesti edestakaisin kulkiessaan jälleen lähestyi minua.

Minä seurasin silmät maahan luotuina opasta. Hänen seisautuessaan seisahduin minäkin, jolloin katseeni sattui papin valkoisen puvun helmaan. Se oli kultakirjaimilla kauniisti kirjailtu. Hetkeksi huomioni kiinnittyi siihen, ja se riittikin täyttämään mieleni ihmettelystä.

”Uusi noviisi?” kuului tyyni ja lempeä ääni. ”Ottakaa hänet kouluun, hän on vielä lapsi. Katso ylös poikani, älä pelkää.”

Kehotusta noudattaen minä katsahdin ylös ja kohtasin papin katseen. Hänen silmänsä – huomasin sen hämmennyksestäni huolimatta – olivat väriltään epämääräiset, vivahtaen siniseen ja harmaaseen. Mutta vaikka ne olivatkin kauniit, ne eivät rohkaisseet minua samoin kuin hänen äänensä sävy. Niissä kuvastui tyyneys ja tieto, mutta sittenkin ne saivat minut vapisemaan.

Hän laski meidät kädenliikkeellä menemään ja jatkoi tasaita kävelyään suurella lehtokujalla. Minä seurasin äänettömänä ja vieläkin enemmän vavisten hiljaista opastani. Menimme sisään temppelin suuresta pääkäytävästä, jonka seinät oli tehty suurista ja karkeasti hakatuista kivilohkareista. Pyhän papin tarkastelevat katseet olivat mahtaneet herättää minussa jonkinlaista taipumusta pelkoon, koskapa vielä näitä kiviseiniäkin katselin epämääräisellä kauhuntunteella.

Kun olimme tulleet sisälle, huomasin, että pääovelta vei käytävä läpi koko rakennuksen samaan suuntaan kuin lehtokuja ulkopuolella. Tiemme ei kuitenkaan kulkenut sitä pitkin, vaan poiketen syrjään kuljimme pienempien käytävien ja tyhjien huoneiden muodostaman sokkelon läpi.

Viimeinkin saavuimme suureen ja kauniiseen huoneeseen. Kutsun huonetta kauniiksi, vaikka se olikin aivan tyhjä ja kalustamaton lukuun ottamatta yhtä pöytää, joka seiso i eräässä nurkassa. Huoneen mittasuhteet olivat suurenmoiset, sen seinät ja katto olivat niin kauniisti kirjaillut, että minäkin, vaikka olin tottumaton arvostelemaan rakennustaiteellista kauneutta, tunsin outoa mielihyvää.

Pöydän luona istui kaksi poikaa, joko kirjoittaen tai piirtäen – en voinut nähdä, kumpaa he tekivät. He olivat innokkaasti syventyneet työhönsä, ja minua ihmetytti se, että he tuskin nostivat päätään meidän tullessamme sisälle. Mutta kun menin lähemmäksi, näin, että erään seinästä pistävän kiviulkoneman takana istui vanhanpuoleinen valkeaan puettu pappi ja luki suuresta kirjasta, joka oli hänen polviensa varassa. Hän ei huomannut meitä, ennen kuin saattajani seiso i kunnioittavasti kumartaen aivan hänen edessään.

”Uusi noviisi”, sanoi hän katsellen minua tarkkaavasti himmeillä, väsyneillä silmillään. ”Mitä sinä taidat?”

”Ei paljoa, arvelen”, oppaani vastasi, tehden äänensä halveksivaksi puhuessaan minusta. ”Hän on ollut ainoastaan lammaspaimen.”

”Lammaspaimen”, toisti pappivanhus, ”siltoin ei hänestä ole hyötyä meille. Parasta olisi, jos hän saisi puutarhassa työskennellä. Oletko opetellut lukemaan tai kirjoittamaan?” kysyi hän minuun kääntyen.

Minä olin sitä harjoitellut siihen määrin kuin tilaisuutta oli ollut tarjolla, mutta sellaiset tiedot olivat harvinaisia, paitsi pappiskouluissa ja jonkin verran sivistyneiden keskuudessa.

Pappi katseli käsiäni ja kääntyi takaisin kirjaansa.

”Sitä hänen täytyy joskus oppia”, sanoi hän, ”mutta nyt on minulla liian paljon tehtävää joutaakseni häntä opettamaan. Minä tarvitsen työssäni useampia auttajia, mutta nyt kun nämä pyhät kirjat on jäljennettävä, en voi tuhлата aikaani opettamiseen. Vie hänet puutarhaan, ainakin joksikin ajaksi. Ajattelen myöhemmin, mitä hänen hyväkseen voin tehdä.”

Seuralaiseni kääntyi poistuakseen ja minä seurasin häntä, vielä viimeisen kerran silmäiltyäni huoneen kauneuksia.

Kulkumme kävi läpi pitkän ja pimeän käytävän, jossa ilma tuntui raikkaalta ja vilpoiselta. Sen toisessa päässä oli oven sijaan ristikolla varustettu portti, jolle tultuamme seuralaiseni soitti kovaäänistä soittokelloa.

Kun kellon ääni oli vaiennut, odotimme hetken hiljaisuuden vallitessa. Ketään ei näkynyt ja seuralaiseni soitti toistamiseen. Minä omasta puolestani en pitänyt kiirettä. Kasvot painettui-
na portin ristikkoon katselin lumoavan kaunista puutarhaa ja mietin itsekseen: ”Eipä tosiaankaan olisi vahingoksi, jos tuo tihrusilmäinen pappi viivytteisikin jonkin aikaa ennen kuin kutsuisi minut pois puutarhasta.”

Tie kotoani kaupunkiin oli ollut sekä kuuma että pölyinen ja sittemmin oli katukivitys kovin rasittanut siihen tottumattomia jalkojani. Tempelissä olin kulkenut ainoastaan lehtokujalla, jossa kaikki oli omiaan herättämään pelkoani sen verran, että tuskin olin uskaltanut kohottaa silmiäni ylös maasta. Täällä sitä vastoin oli maailma ihana ja lumoava. En ollut koskaan eläessäni nähnyt tämän veroista puutarhaa. Täällä versoi tuorein vihreys, täältä kuului veden solina alituisesti pulppuavasta suihkukaivosta, joka samalla polttavassa kuumuudessa tarjosi virkistystä ja houkutteli esille puutarhan loistavat värit ja rehevän kasvillisuuden.

Kello kilahti jo kolmatta kertaa ja vihdoinkin näkyi mustapukuinen olento kävellen lähestyvän lehtevien pensaiden keskellä. Kuinka huonosti musta puku sopi tähän ympäristöön. Haikealla mielellä ajattelin, kuinka minäkin kohta mustapukuisena, niin kuin pimeyden valtakunnasta nousseena, tulisin kävelemään näiden täyteläisten kaunotararten keskellä.

Olento lähestyi meitä ja hänen karkean kauhtanansa helmat hivelivät kasvien hienoja, meheviä lehtiä. Äkillinen uteliaisuus pakotti minua katsomaan lähestyvää miestä kasvoihin., sillä otaksuin tulevani hänen hoidettavakseen. Ja siihen minulla olikin syytä, sillä ne kasvot olivat omiaan herättämään mielenkiintoa kenessä tahansa.

II

”Mistä on kysymys?” kysyi mies kärttyisästi katsellessaan meitä porttiristikon takaa. ”Lähetinhän aamulla hedelmiä riittävästi keittiöön enkä voi tänään antaa enempää kukkia. Ne, mitä minulla on, tarvitaan huomenna juhlakulkueeseen.”

”Minä en välitä hedelmistäsi enkä kukistasi”, vastasi saattajani, joka näytti taipuvaiselta käyttämään ylimielistä puheta-paa, ”tuon ainoastaan uuden oppilaan sinulle, siinä kaikki.”

Hän avasi portin ja viittasi minua käymään sisälle ja pitemmittä puheitta kääntyi takaisin äskeiseen käytävään, joka nyt, kun puutarhasta sitä katselin, tuntui minusta kovin pimeältä.

”Uusi oppilas minulle. Ja mitä voin minä sinulle opettaa, maalaislapsi?”

Katselin äänettömänä tuota omituista miestä. Kuinka olisin minä kyennyt sanomaan, mitä hänen olisi minulle opetettava?

”Pitääkö minun opettaa sinulle kasvien salaisuus? Vaiko synnin ja petoksen lisääntymisen salaisuus? Ei, lapsi, älä katsele minua tuolla tavoin, vaan harkitse sanojani ja sinä tulet vähitellen ymmärtämään niiden tarkoituksen. Tule kanssani, äläkä pelkää.”

Hän otti minua kädestä ja talutti noiden suurilehtisten kasvien alitse eräälle paikalle, josta kuului veden lirinää. Kuinka sointuisalta se kuuluikin!

”Tämä on kuningattaremme, Lootuskukan asunto”, sanoi mies. ”Istu tähän nurmelle ja nauti sen kauneudesta, sillä aikaa kuin minä käyn käsiksi työhöni, sillä minulla on paljon sellaista tehtävää, mihin sinusta ei ole minulle avuksi.”

En tietenkään viivytellyt vaipumasta pehmeälle nurmelle katsellakseni – katsellakseni hämmästyksellä ihmettelyllä – kunnioituksella!

Vesi – tuo soliseva vesi – oli olemassa ainoastaan kukkien kuningataria varten. Ja minä mietin itsekseni: toden totta olet kuningatar kukkien joukossa.

VALKOINEN LOOTUSKUKKA

Ja kun katselin haaveillen nuoruuden innostuksen vallassa tuota valkoista kukkaa kullankiiltävine kupuineen, mieleeni johtui vertauskuva puhtaasta, taivaallisesta rakkaudesta. Siinä katsellessani kukkaa näytti siltä kuin se olisi muuttanut muotoaan, laajentunut ja ojentautunut minua kohden. Ja katso, minä näin suloisesti solisevan veden äärelle kumartuneen, huuliaan kostuttavan naisen, jolla oli häikäisevä iho ja kultahiukkasten kimmellystä muistuttava tukka. Pelästyksestä tuijottaen kurottauduin sitä kohden, mutta pyöräyin, ennen kuin olin ehtinyt liikahtaa paikaltani. Olin nähtävästi mennyt tainnoksiin, sillä siitä lähtien muistan ainoastaan sen, että makasin nurmella ja tunsin kylmää vettä valellettavan kasvoilleni. Kun avasin silmäni, näin mustapukuisen puutarhurin omituisine kasvoineen kumartuneena ylitseni.

”Etkö sietänyt kuumuutta?” kysyi hän, ja hänen kasvonsa ilmaisivat kummastusta ja levottomuutta. ”Sinä näytät minusta liian tukevalta pyörtyäksesi kuumuudesta ja vieläpä näin viileällä paikalla kuin tämä on.”

”Missä hän on?” oli ainoa vastaukseni pyrkiessäni kyynärpäilleni voidakseni nähdä paikan, missä lilja kasvoi.

”Mitä?” huudahti mies ja hänen kasvonsa saivat lempeän ilmeen, jota en olisi luullut mahdolliseksi luonnostaan niin rুমissa kasvoissa. ”Oletko nähnyt hänet? Vaan ei, kuinka se olisi mahdollista! Poika, mitä olet nähnyt? – Kerro minulle kaikki.”

Hänen ystävällinen ilmeensä ja lempeä äänensä auttoivat minua kokoamaan hämmentyneet ajatukseni. Kerroin hänelle, mitä olin nähnyt. Kun puhuin, katselin liljan vesikehtoa siinä toivossa, että äsken näkemäni kaunis nainen olisi uudelleen kumartunut juomaan veden läpikuultavasta pinnasta.

Sitä mukaa kuin kerroin, muuttui kummallisen opettajani käytös vähitellen. Kun olin lopettanut poikamaista innostusta uhkuvan kertomukseni näkemästäni kauniista naisesta – en ollut koskaan vielä nähnyt muita kuin rotuni tummaihoisia naisia – lankesi hän eteeni polvilleen.

”Sinä olet hänet nähnyt”, huudahti hän syvää liikutusta ilmaisevalla äänellä. ”Ole tervehditty, sillä sinut on määrätty meille opettajaksi – kansalle auttajaksi – sinä olet näkijä!”

Hänen sanansa saivat minut ymmälleni, enkä osannut muuta kuin katsella häntä äänettömänä. Lopulta rupesin pelkäämään, sillä aloin epäillä, että hän oli menettänyt järkensä. Katselin ympärilleni miettien keinoa, kuinka päästä takaisin temppeleihin ja pelastua hänen käsistään. Harkitessani, josko uskaltaisin panna aikeeni täytäntöön, nousi hän ylös ja kääntyi puoleeni omituisella leppeällä hymyilyllään, joka näytti lieventävän ja peittävän rumuuden hänen kulmikkaissa kasvoissaan.

”Tule kanssani”, sanoi hän. Nousin ylös ja seurasin häntä. Kulkumme kävi läpi puutarhan, joka oli täynnä viehätysvoimaa harhailevalle katseelleni ja sai minut jäämään jälkeen. Oi, mitkä kukat, mikä purppuran ja lämpimän karmosiinin rikkaus! Tuntui vaikealta, kun ei saanut seisahtua hengittämään

kukkien vienoa tuoksua, vaikka ne äsken viehätetyissä silmissäni näyttivätkin ainoastaan heijastukselta valkoisen lootuskuukan jumalallisesta kauneudesta.

Menimme kohti muuatta tempelin ovea – ei sitä, josta minä olin tullut puutarhaan. Ovelle saavuttuamme meitä vastaan tuli kaksi pappia, jotka olivat pukeutuneet samanlaisiin valkoisiin viittoihin kuin kultapartainen pappi Agmadhkin. Nämä miehet olivat tummaverisiä, ja vaikka he käyttäytyivätkin yhtä suurella juhlallisuudella ja arvokkuudella, olin kuitenkin huomaavinani, että heiltä puuttui yksi pappi Agmadhin ominaisuuksista – täydellinen tyyneys ja järkähtämätön varmuus. Minä huomasin, että he olivat häntä nuorempia ja ehkäpä ero olikin juuri siinä. Tummaihoisen opettajani vei heidät hieman tuonnemmaksi jättäen minut jylhäkupuisen holvikäytävän varjoon. Hän puheli heille innokkaasti, vaikkakin nähtävällä kunnioituksella, ja he puolestaan tuntuivat kuuntelevan suurella mielenkiinnolla, aina tuon tuosta silmäillen holvikäytävään, jossa minä seisoin.

Pian kääntyi mustapukuinen mies kulkemaan nurmikon poikki, ikään kuin palatakseen samaa tietä, jota olimme yhdessä tulleet. Valkopukuiset papit lähestyivät minua keskenään kuiskutellen. Päästyään porttikäytävälle he antoivat minulle merkin seurata heitä. Minä tein niin. Tiemme kulki kautta viileiden, korkeakupuisten käytävien, ja minä katselin kaikkea, mikä sattui tielleni, suurella uteliaisuudella, niin kuin yksinkertainen tapani oli. Papit kulkivat edelläni yhä kuiskutellen ja silloin tällöin heittäen minuun silmäyksiä, joiden tarkoitusta en ymmärtänyt.

Lopulta poikkesimme käytäviltä, jolloin tulimme suureen huoneeseen. Se oli näköään samanlainen kuin sekin, missä olin nähnyt vanhan papin kirjuriensa kanssa. Kirjailtu esirippu, joka raskaissa laskoksissa ylettyi katosta lattiaan, jakoi

huoneen kahtia. Minun silmäni oli avoinna kaikelle kauniille, joten heti huomasin, että esiripun lattiaa hipova alaosa roikkui raskaana kultakoristeiden rikkaudesta.

Yksi papeista astui edemmäksi ja raottaen hieman esiripun syrjää kuulin hänen sanovan: ”Herra, saanko tulla?”

Rupesin uudelleen vapisemaan. Vaikka he eivät olleetkaan katselleet minua vihamielisesti, en kuitenkaan voinut tietää, mikä kohtalo odotti minua. Sisäisellä ahdistuksella katselin kunnista esirippua yrittäen arvata, kuka sen takana mahtoi istua.

Minun ei kuitenkaan tarvinnut häilyä epätietoisuudessa kauaa, sillä hetken päästä palasi pappi takaisin seurassaan kultapartainen Agmadh. Hän ei puhunut minulle mitään, vaan hän sanoi papeille: ”Odottakaa tässä hänen luonaan sen aikaa, kuin minä käyn puhuttelemassa veljeäni Kamen Bakaa.”

Näin sanottuaan hän jätti meidät yksin suureen saliin.

Aloin pelätä yhä enemmän. Jos tämä kopea pappi olisi luonut minuun yhden ainoankaan ystävällisen silmäyksen, en olisi antanut sijaa pelolleni, mutta minut valtasi taaskin epämääräinen kauhuntunne yrittäessäni miettiä, mikä tästä lähtien tulisi osakseni. Sitä paitsi tunsin itseni vielä heikoksi äskeisen pyörtymiskohtaukseni jälkeen. Ja tummaihoisten pappien puhellessa keskenään lyyhistyin vavisten istumaan kiviselle penkille, joka kulki pitkin seinänvierustaa.

Epätietoisuus ja jännittynyt odotukseni olisivat varmaankin saaneet minut uudestaan pyörtymään, jollei Agmadhin äkillinen palaaminen olisi herättänyt rinnassani toivoa pian tapahtuvasta ratkaisusta. Hänen seurassaan oli eräs toinen pappi, jolla oli mitä uhkein ulkomuoto. Hänen ihonsa ja tukkansa olivat vaaleat, joskaan eivät yhtä vaaleat kuin Agmadhin. Yhteistä heillä kummallakin oli se tyyni arvokkuus, joka teki Agmadhin suurimman kunnioitukseni kohteeksi. Mutta tulokkaan tummat silmät osoittivat hyväntahtoisuutta, jollaista en ollut

huomannut yhdessäkään toisista papeista. – Häntä katsellessani tunsin itseni vähemmän araksi.

”Tämä se on”, sanoi Agmadh sointuvalla, mutta kylmällä äänellään.

Miksi minusta näin puhuttiin? Enhän ollut muuta kuin uusi noviisi ja jo aikaisemmin jätetty opettajieni holhoukseen.

”Veljet”, huudahti Kamen Baka. ”Eikö meidän ole puettava hänet näkijän valkoiseen pukuun? Viekää hänet kylpyhuoneeseen ja huolehtikaa, että hän tulee sekä kylvetyksi että voideluksi, jonka jälkeen minä ja veljeni Agmadh tulemme pukemaan hänet valkoiseen pukuunsa, ja antakaa hänen levähtää sillä aikaa kuin me teemme selkoa korkeiden pappien kokoukselle. Tuokaa hänet tänne takaisin, kun hän on kylpenyt.”

Nuo kaksi nuorta pappia saattoivat minut ulos huoneesta. Aloin ymmärtää, että he kuuluivat pappisluokan alempaan asteikkoon, ja heitä tarkemmin katsellessani huomasin, että heidän pukunsa olivat kauniin kultakirjailun sijaan koristeltu ainoastaan mustalla nauhalla.

Tuoksuva kylpy tuntui kerrassaan suloiselta. Sen rauhoittava ja vahvistava voima tunkeutui aina sieluun saakka. Kun nousin ammeesta, voideltiin ruumistani lauhkealla ja hienolla öljyllä, jonka jälkeen minut käärittiin liinaiisiin hursteihin. Minulle tarjottiin virvokkeita – hedelmiä, leivoksia ja eräänlaista hyvänhajuista juomaa, joka vahvisti ja virkisti. Tämän tapahduttua vietiin minut takaisin siihen huoneeseen, missä papit odottivat minua.

He olivat siellä kumpainenkin sekä muuan alempiarvoinen pappi, jonka käsivarrella oli puhdas valkoinen liinapuku. Kun tulimme sisälle, papit ottivat sen häneltä ja toisten auttaessa hurstia yltäni he pukivat minut siihen. Sen teytyään laskivat he kätensä pääni päälle ja muut papit polvistuivat paikalle, jolla olivat seisoneet.

Minä en ymmärtänyt, mitä tämä kaikki merkitsi – aloin taaskin tuntea itseni levottomaksi. Kuitenkin ruumiin voimistuminen oli auttanut minua rauhoittamaan mieltäni, ja kun he ilman sen pitempiä juhlallisuuksia lähettivät minut pois, seurassani nuo kaksi alempiarvoista pappia, joihin olin jo jotakuinkin tutustunut, tulin rohkeammaksi ja tuntui kuin raskas paino olisi vierähtänyt sydämeltäni.

Papit veivät minut pieneen huoneeseen, jossa oli liinahurs-tilla peitetty matala lepovuode. Muutoin huone oli aivan tyhjä, mutta minä tunsin, että silmäni ja ajatukseni voisivat jonkin aikaa vallan mainiosti tulla toimeen ilman työskentelyn aihetta, sillä miten paljon uutta olinkaan nähnyt sitten aamun, jolloin tulin temppeeliin! Tuntui kuin olisi kulunut hyvin pitkä aika siitä, kun hyvästelin äitiäni portilla.

”Lepää rauhassa”, sanoi toinen papeista. ”Nuku kyllicksesi, sillä sinut herätetään varhain aamuyöllä.”

Sen jälkeen poistuivat he luotani.

III

Makasin pehmeällä vuoteellani, joka oli sangen tervetullut väsyneille jäsenilleni, ja ennen kuin huomasinkaan, minut yllätti sikeä uni huolimatta vieraasta ympäristöstä. Nuorekas terveys ja toivo syrjäyttivät ajatuksistani tilani outouden ja antoivat minun nauttia häiritsemätöntä lepoa. Jonkin aikaa tämän jälkeen tulin kerran tähän samaan huoneeseen. Katselin silloin tätä vuodetta ja mietin, minne viattoman lapsuuteni rauha oli paennut.

Herätessäni oli ympärilläni pilkkopimeää. Kavahdin istumaan vuoteessa, sillä minulla oli eloisa tunne siitä, etten ollut yksin huoneessa. Aistini olivat tyrehtyneet äkillisestä heräämisestä. Ensin otaksuin olevani kotona ja luulin, että se oli äitini, joka hiljaisena valvoi vieressäni.

”Äiti”, minä huudahdin. ”Mitä on tapahtunut? Oletko sairas tai ovatko lampaat karanneet?”

Vastausta ei kuulunut ja sydämeni alkoi sykkiä rajusti, kun samalla sysimustassa yössä muistin, etten ollut kotona, vaan vieraassa paikassa, jossa huonettani vartioi joku minulle tuntematon henkilö. Ensimmäisen kerran elämässäni kaipasin pieneen vaatimattomaan huoneeseeni – kaipasin kuulla äitini ääntä. Ja vaikken luullakseni ollut kovinkaan taipuvainen naiselliseen heikkouteen, heittäydyin kuitenkin takaisin vuoteeleni ja itkin kuuluvasti.

”Tuokaa lamppu sisälle”, kuului tyyni ääni sanovan, ”hän on valveilla.”

Kuulin jalkojen töminää ja tunsin, kuinka huone täyttyi väkevällä tuoksulla. Kohta sen jälkeen tuli kaksi nuorempaa noviisia kantaen hopealamppuja, jotka äkkiä valaisivat huoneen kirkkaalla valolla. Katselin hämmästyneenä ympärilleni ja pelästyksestä unohdin itkun ja koti-ikävän, sillä huone oli täynnä valkopukuisia, liikkumattomia pappeja. Toden totta ei ollut ihme, jos minut oli vallannut tunne ihmisten läsnäolosta. Minua ympäröi joukko miehiä, jotka alas luotuine silmineen ja rinnalle ristittyine käsineen muistuttivat marmoripatsaita. Valontulva ja nuo lukuisat kasvot järkyttivät mieltäni, ja kun olin ensimmäisestä säikähdyksestäni hieman tointunut, olin miltei uudelleen purskahtaa itkuun. Tuoksu kävi yhä väkevämmäksi ja minusta tuntui siltä, että huone olisi ollut täynnä palavaa suitsutusta. Kun avasin silmäni, näin kaksi nuorta pappia, jotka seisoivat toinen toisella, toinen toisella puolen vuodettani käsissään palavat suitsutusastiat. Niin kuin jo sanoin huone oli täynnä pappeja, mutta sisimpänä vuoteeni ympärillä seisoi erityinen piiri heitä. Vavisten katselin miesten kasvoja. Joukosta tunsin Agmadhin ja Kamen Bakan. Kaikkien kasvot ilmaisivat samaa omituista elottomuutta, joka minuun teki vaikutuksen.

Katseeni harhaili kasvoista kasvoihin, minkä jälkeen minun täytyi peittää silmät käsilläni. Tunsin itseni ikään kuin vangiksi ahtaassa, läpipääsemättömässä aitauksessa, mutta näiden miesten ympäröimänä olin suljettu johonkin, jonka syleilystä pääseminen olisi ollut tuhannesti vaikeampaa kuin tunkeutuminen kivisten muurien läpi. Hetken kuluttua katkaisi Agmadh hiljaisuuden.

”Nouse ylös, lapseni”, sanoi hän, ”ja seuraa meitä.” Nousin totellen ylös, vaikka totisesti olisinkin mielummin tahtonut jäädä yksin pimeään huoneeseeni kuin seurata tuota kummallista, äänetöntä joukkoa. Mutta kun kohtasin Agmadhin kylmän, läpätunkevan katseen, oivalsin, että minulla ei ollut valinnan varaa. Nousin ylös ja menin heidän kanssaan sisemmän piirin minua herkeämättä ympäröidessä. Edestä, takaa ja sivuilta se minua piiritti ja toiset olivat järjestyneet kehään sen ympärille. Kuljimme pitkää käytävää pitkän, kunnes saavuimme temppelin suurelle pääportille. Se oli auki. Ylläni kaareutui taivas tuikkivine tähtineen, jonka nähdessäni tunsin vilkastuvan, kuin olisin äkkiarvaamatta kohdannut vanhan ystävän. Mutta tätä kesti ainoastaan silmänräpäyksen. Seisahduimme hetkeksi porteille, jotka muutamat papeista sulkiivat ja salpasivat. Lähdimme uudestaan liikkeelle kohti suurta pääkäytävää, jonka olin nähnyt jo temppeliin tullessani. En ollut ennen huomannutkaan, että siellä suuruudestaan ja kauneudestaan huolimatta ei löytynyt ainoatakaan ovea lukuun ottamatta erästä syvää holvia aivan käytävän päässä, vastapäätä lehtokujaa. Miellissäni kummastelin, minne tuo yksinäinen ovi mahtoi johtaa.

Keskelle käytävää kannettiin tuoli, jolle minut käskettiin istumaan, kasvot oveen päin käännettynä. Mukauduin siihen vastustelematta, vaikka olinkin rauhaton. Mitä mahtoi merkitä tämä kummallinen toimenpide? Miksi täytyi minun istua tällä tavoin kaikkien noiden korkea-arvoisten pappien seisoessani

ympärilläni? Mikä minua odotti? Päätin kuitenkin olla rohkea enkä pelätä, tapahtui mitä tahansa. Olinhan puettu hohtavan, valkoiseen liinapukuun. Vaikkei se ollutkaan kullalla koristeltu, ei se liioin ollut reunustettu mustalla niin kuin alempiarvoisten pappien. Se oli aivan valkoinen ja ajattelin ylpeästi, että se mahtoi olla erityinen huomionosoitus yrittäen tällä ajatuksella pitää rohkeuttani vireillä.

Pääni kävi raskaaksi sakeasta suitsutuksesta. Olin tottumaton kaikenlaisiin tuoksuihin, joita papit niin auliisti käyttivät. – Äkkiä sammutettiin kaikki tulet, ilman käskyä tai valmistavaa viittausta. Olin taaskin pilkkopimeässä oudon ja äärettömän ihmisjoukon ympäröimänä.

Yritin pitää ajatukseni koossa voidakseni tehdä selvää itseleni olinpaikastani. Tajusin joukon olevan takanani sekä pappien edessäni jakautuneina siten, että vaikka sisempi piiri vielä erottikin minut muista, saatoin kuitenkin valojen sammuttua esteettömästi nähdä suoraan käytävän lävitse tuon syvään holvatus oven. Minä pelkäsin ja tunsin itseni onnettomaksi. Köyrityin kokoon paikalleni ja päätin vielä kerran osoittaa tarpeen vaatiessa rohkeutta, mutta siihen saakka pysytellä niin hiljaa kuin mahdollista. Minua pöyritytti, kun ajattelin joka taholla ympäröivien ylipappien taipumattomia kasvojen juonteita, ja hiiskumattomassa hiljaisuudessa seisova joukko takanani vaikutti minuun lamauttavasti. Tuon tuostakin kasvoituskani niin suureksi, että ajattelin nousta ylös ja hiipiä tieheni pitkin käytävää, sillä tavoin päästäkseni pakoon jos mahdollista. Mutta en kuitenkaan uskaltanut panna aikomustani täytäntöön, sitä paitsi savu, äsken nauttimani juoma sekä ympärilläni vallitseva hiljaisuus tekivät minut omituisen hervottomaksi.

Silmäni olivat puoleksi ummessa, ja luultavasti olisin pian nukahtanut, ellei käytävän päässä olevan oven ympärille olisi ilmestynyt valokuo, jolloin uteliaisuuteni äkkiä heräsi.

Siristin silmiäni paremmin nähdäkseni, kun samalla huomaisin, kuinka ovea hiljaa ja verkalleen aukaistiin. Kun se oli puollittain auki, käytävään tunkeutui omituinen himmeä valo, joka ei kuitenkaan ylettynyt meihin saakka, missä oli pimeätä niin kuin ennenkin. Ei kuulunut ääntä, ei liikettä, paitsi ympärillä seisovien miesten hengitystä.

Tuokion kuluttua suljin silmäni, sillä ne olivat väsyneet keskittyneestä pimeyteen tuijottamisesta. Kun ne taas avasin, seisoi oven edessä olento, josta en kyennyt erottamaan muuta kuin selvät ääriviivat, sillä valo lankesi takaapäin. Minut valtasi sanomaton kauhu, niin aiheeton kuin se nähtävästi olikin. Selkäpiitäni karmi, ja minun täytyi pakottaa itseni olemaan kirkaisematta ääneen. Tuskastuttava pelko kasvoi kasvamisestaan, sillä ilmestys lähestyi minua hitaasti, liikkuen liukuen ylikuonnollisella tavalla. Vasta sitten kun se oli tullut lähemmäksi, saatoin nähdä, että sen verhona oli tumma vaate, joka peitti vartalon ja kasvot melkein kokonaan. En voinut kuitenkaan nähdä selvästi, sillä ovesta tuleva valo oli liian heikko. Tuskanani yltyi yhä, kun olento lähestyi keinuen ja sytytti jonkinlaisen valon, jota se kantoi kädessään mutta joka ei kuitenkaan valaissut muuta kuin hänen tummaa viittaansa. Suurella vaivalla riistin tähän saakka vastustamattomasti kahlehditun katseeni tuosta salaperäisestä olennosta ja käännysin ympäri, toivoen näkeväni jonkun papeista vieressäni. Mutta ketään ei näkynyt – pimeys oli läpitunkematon. Tämä seikka vapautti kauhusta herpaantuneet jäseneni, ja minä parahdin äänekkäästi – se oli kauhun ja tuskan hätähuuto – ja hautasin kasvot käsiini.

Kuulin Agmadhin sanovan: ”Älä pelkää, lapseni.” Hänen äänensä oli tyyne ja sointuva.

Sanat tyynttyivät minua hieman ja koetin pakottaa itseni levolliseksi. Ne muistuttivat minua jostakin inhimillisestä ja vähemmän pelottavasta kuin verhottu olento edessäni. Tuossa

se seiso – ei lähellä – mutta kuitenkin tarpeeksi lähellä, täyttäkseen sieluni yliluonnollisella kauhulla.

”Puhu, lapsi”, kuului Agmadhin ääni uudestaan, ”sano mikä sinua pelottaa.”

Minä en uskaltanut olla tottelematta, vaikka kieleni tuntui tarttuvan kurkkuun, ja hämmästys, jonka hänen sanansa minussa herättivät, vaikutti siihen määrin vapauttavasti, että kykenin puhumaan.

”Mitä”, huudahdin minä, ”ettekö näe ovesta virtaavaa valoa, ettekö näe tuota hunnutettua olentoa? Oi, ajakaa se pois – se pelottaa minua!”

Kumea, tukahdutettu mumina kuului kaikkien huuilta. Nähtävästi sanani kuohuttivat heidän mieltään. Sitten Agmadhin tyyni ääni puhui taas:

”Kuningattaremme on tervetullut, kaikki kunnioitus hänelle.”

Verhottu olento taivutti päätään ja tuli lähemmäksi. Kului hetki syvässä hiljaisuudessa, minkä jälkeen Agmadh sanoi:

”Eikö kuningattaremme voi tehdä palvelijoitaan selvänäköisemmiksi ja antaa heille käskyjään niin kuin ennenkin?”

Olento kumartui ja näytti kirjoittavan jotakin maahan. Minä katselin alas ja näin seuraavat sanat tulikirjaimina, jotka katosivat sitä myöten kuin ilmestyivätkin:

”Kyllä, vaan lapsen täytyy yksin seurata minua pyhättöön.”

Sanat nähtyäni koko ruumiini tärisi kauhistuksesta. Selittämätön vastenmielisyyteni tuota olentoa kohtaan oli niin suuri, että olisin mieluummin antanut henkeni kuin totellut hänen käskyään. Papit pysyivät äänettöminä, mistä arvasin, että tulikirjoitus oli heille näkymätöntä samoin kuin olentokin. Tuossa tuokiossa pähkähti, etteivät he niin muodoin tienneet käskystä mitään, niin kummalliselta ja uskomattomalta kuin se tuntuikin. Ja kuinka olisinkaan, pelästynyt kun olin,

saanut suustani sanoja, jotka olisivat tuominneet minut kaikkein pöyristyttävimpään asemaan.

Pysyin äänettömänä. Äkkiä olento kääntyi kiivaasti puoleeni ja näytti katselevan minua, jonka jälkeen hän taaskin sukkelasti haihtuvilla tulikirjaimilla kirjoitti:

”Ilmoita sanomani!”

Mutta minä en voinut. Sen oli pelko tehnyt tuiki mahdottomaksi. Kieleni oli kuin turvonnut ja tuntui täyttävän koko suuni.

Olento kääntyi minuun hurjaa kiukkua osoittavin elkein ja repäisten verhon kasvoiltansa syöksyi minua kohden nopealla, liukuvalla liikkeellä.

Minusta tuntui siltä kuin silmäni olisivat tahtoneet tunkeutua ulos kuopistaan, kun näin nuo tuijottavat kasvot aivan edessäni. Ne eivät olleet rumat, mutta silmät paloivat teräskiiltävinä vihasta – vihasta, joka ei polttanut, vaan jääti. Vaikkeivät ne myöskään olleet muodottomat, tunsin kuitenkin niitä katsoessani sellaista pelkoa ja inhoa, jota en koskaan olisi luullut mahdolliseksi. Niiden ilme oli kerrassaan kauhea. Ne näyttivät olevan lihaa ja verta, mutta eivät ne kuitenkaan olleet muuta kuin ihmisen naamio – julma epätodellisuus – jotakin lihasta ja verestä luotua, vaikka vailla lihan ja veren elämää. Yhdessä hetkessä olivat kaikki nämä kauhistavat seikat minulle selvinä ja kiljahtaen läpituokevalla äänellä menin tajuttomaksi, toistamiseen sinä päivänä – ensimmäisenä päivänä temppeleihin tultuani.

IV

Herätessäni olivat jäseneni aivan voimattomat ja ruumiini yltä päältä kylmässä hiessä. Jäin avuttomana makaamaan, ihmetellen, minne olin joutunut.

Kaikkiolla oli hiljaista ja pimeää, ja aluksi tämä häiritsemätön lepo tuntui miellyttävältä. Kuitenkin ajatukseni alkoivat pian työskennellä äskeisissä tapahtumissa, joiden kautta kulunut päivä minusta oli tuntunut vuoden pituiselta. Valkoisen lootuskukan kuva, sellaisena kuin näyssä olin sen nähnyt, päilyi yhä selvempänä silmissäni, kunnes se katosi äkkiä antaakseen tilaa myöhemmälle, sieluani kauhistuttavalle näylle – viimeiselle, jonka olin tajunnut ennen kuin heräsin pimeässä.

Näin sen jälleen – mielikuvituksessani näin aavemaisen luonnottomat kasvot – edessäni vilkkuivat julmat, kylmästi tuijottavat silmät. Olin väsynyt ja järkyttynyt enkä oman itseni herra, ja parahdin kauhusta, vaikka näky olikin tällä kertaa ainoastaan mielikuvituksen luoma.

Heti näin valon, joka lähestyi huoneen ovea, ja sisälle astui muuan pappi kantaen hopealamppua.

Sen loisteessa huomasin olevani huoneessa, jossa en ollut ennen käynyt ja joka näytti minusta viihtyisältä. Pehmeihin laskoksiin taipuvat verhot erottivat sen muista huoneista ja miellyttävä tuoksu täytti ilman.

Pappi lähestyi ja tultuaan luokseni taivutti päätään.

”Herra, tahdotko jotakin?” kysyi hän. ”Käyn hakemassa vettä, jos olet janoissasi.”

”Minua ei janota”, vastasin. ”Mutta minua pelottaa – pelokään äskeistä näkyäni.”

”Ei ole ihmeäkään”, hän vastasi, ”että sinun ikäisesi pelästyisi. Mahtavan valtiattaremme katse on kylliksi huumaamaan miehenkin. Älä pelkää, sillä me tulemme kunnioittamaan sinua täällä, koska silmäsi kykenevät näkemään. Voinko tehdä jotakin, että rauhoittuisit?”

”Onko nyt yö?” kysyin vääntelehtien levottomana pehmeällä vuoteellani.

”Kohta on aamu”, vastasi pappi.

”Voi, jospa aamu koittaisi pian”, minä huudahdin, ”jospa armas aurinko voisi haihduttaa näyn mielestäni. Minä pelkään pimeyttä, sillä nuo ilkeät kasvot vaanivat pimeässä.”

”Minä jään luoksesi”, virkkoi pappi rauhoittavasti. Hän pani hopealampun pöydälle ja istui viereeni. Samassa hetkessä kävivät hänen kasvonsa liikkumattomiksi ja muutaman hetken kuluttua muistutti hän kivipatsasta. Hänen silmänsä olivat kylmät ja puhe lämmötöntä, huolimatta lempeistä sanoista. Minä vetäydyin kauemmaksi hänestä, sillä katsellessani häntä tuntui kuin käytävässä näkemäni näky olisi ollut välillämme. Koetellin pysyä tyynenä sen aikaa kun hän oli luonani, mutta lopulta puhkesin sanoihin kerrassaan unohtaen pelkoni, että olisin voinut häntä loukata.

”Minä en kestä tätä kauempaa”, huudahdin. ”Päästäkää minut menemään. Antakaa minun mennä – puutarhaan – tai minne hyvänsä. Tuo näky täyttää koko huoneen. Minä näen sen kaikkialla, voimatta sulkea silmiäni siltä. Voi, päästäkää minut – antakaa minun lähteä täältä.”

”Älä nouse ilmestystä vastaan”, vastasi pappi. ”Se tuli luoksesi pyhätöstä, kaikkein pyhimmästä. Se osoittaa, että olet erilainen kuin muut, ja me tulemme sinua rakastamaan sekä pitämään sinua kunniaassa. Mutta ensin täytyy sinun kukistaa kapina sydämessäsi.”

Minä en vastannut. Sanat jähmettivät sieluani kuin kylmä jää. En tajunnut niiden tarkoitusta – se oli mahdotonta. Mutta olin riittävän herkkä kauhistuakseni niistä. Kului pitkä aika hiljaisuudessa. Ponnistelin kaikin voimin vapautuakseni synkistä mietteistä ja pelosta. Äkillinen muistuma toi miellyttävää helpotusta.

”Missä on se tumma mies, jonka näin eilen puutarhassa?” minä kysyin.

”Kuka? Puutarhuri Sebuako? Hän on luultavasti nukkumassa huoneessaan. Aamun sarastaessa nousee hän ylös ja menee puutarhaan.”

”Pääsenkö silloin hänen luokseen?” kysyin kuumeentapaisella vilkkauksella ja panin käteni ristiin ikään kuin rukoillen, sillä pelkäsin kovasti, ettei pyyntöni suostuttaisi.

”Puutarhaanko? Jos olet rauhaton ja tunnet ahdistusta, on sinulle virkistävää päästä kukkien joukkoon raikasta aamuilmaa hengittämään. Kunhan aamu valkenee, käsken Sebuua sinua noutamaan.”

Minulta pääsi syvä helpotuksen huokaus, kun kuulin miten kernaasti pyyntöni suostuttiin. Käänsin selkäni papille ja koetin vapautua kaikista hirvittävästä näyistä ja mielikuvista ajattelemaalla, kuinka suloista olisi päästä hajusteiden täyttämästä huoneesta raittiiseen ulkoilmaan.

Sanaakaan sanomatta odotin kärsivällisesti papin istuessa liikkumattomana vieressäni. Vihdoinkin, minusta tuntui että monen tunnin kärsivällisen odottamisen jälkeen, hän nousi ylös ja sammutti lampun, jolloin kapea valokuova tunkeutui korkeista ikkunoista huoneeseen.

”Minä menen kutsumaan Sebuua ja lähetän hänet luoksesi”, sanoi hän puoleeni kääntyen. ”Älä unohda, että tämä huone on sinun ja että se tästä lähtien kuuluu sinulle. Palaa tänne ennen aamuhartauden alkua. Noviisit ovat odottavat kylvettääkseen ja voidellakseen sinut.”

”Mistä tiedän”, sanoin minä, pelästyen suuresti ajatusta, että joku selittämätön kohtalon oikku olisi minusta äkkiä tehnyt tärkeän, henkilön, ”mistä tiedän, milloin minun on palattava tänne?”

”Sinun ei tarvitse palata ennen aamiaista. Se ilmoitetaan kellonsoitolla, ja sitä paitsi Sebuua kyllä sanoo.” Näin sanottuaan hän poistui huoneesta.

Ajatus raittiista ilmasta, joka elvyttäisi luonnottomasti raittunutta ruumistani, teki mieleni iloiseksi sekä sai minut kampaamaan Sebuana omituisia kasvoja, joiden rumuuden lempeä hymy tuon tuostakin peitti. Minusta tuntui kuin olisivat hänen kasvonsa olleet ainoat ihmiskasvot, jotka olin nähnyt äidistä erottuani.

Annoin katseeni kulkea pitkin ruumistani vakuuttuakseni siitä, että liinavaate vielä oli päälläni voidakseni viipymättä seurata häntä. Oli, se oli yhä päälläni, ja katselin sitä ylpeydellä, sillä en ollut koskaan ennen ollut puettuna mihinkään, joka olisi vetänyt sille vertoja. Ajatus Sebuana luokse pääsemisestä rauhoitti minut kerrassaan ja loikoen huolettomana katselin pukuani miettien, mitä äitini mahtaisi ajatella, jos hän näkisi minut puettuna tähän kauniiseen ja hienoon vaatteeseen.

Tuokion kuluttua kuulin askelten kolinaa, joka herätti minut ajatuksistani. Ovella näkyi Sebuana omituiset kasvot – hänen tumma hahmonsä lähestyi minua. Hän oli ruma ja kömpelö, mutta kun hän tuli sisään ja katseli minua, muistamani hymy valaisi taas hänen kasvojaan. Hän oli ihminen, rakastava ihminen.

Kohottauduin vuoteellani, ja ojensin käteni häntä kohden.

”Voi, Sebuana”, sanoin minä, ja kyyneleet kohosivat minun – typerän pojan – silmiini, kun huomasin lempeän ilmeen hänen kasvoillaan. ”Sebuana, minkä tähden olen täällä? Minkä tähden he sanovat, että minä olen erilainen kuin muut? Sebuana, sano minulle, täytyykö minun uudestaan nähdä tuo kamala hahmo?”

Sebuana tuli ja polvistui viereeni.

”Poikani”, sanoi hän, ”taivas on antanut sinulle näkemisen lahjan. Anna tietoisuuden siitä, että omistat näkevät silmät, rohkaista itseäsi, ja sinä tulet valkeudeksi siinä pimeydessä, joka hyökkää onnettomaan maahani.”

”Tuollaisesta minä en välitä”, vastasin ärtyisästi. Minä en pelännyt häntä, ja minun täytyi purkaa sisuani. ”Tuollaiset kummalliset asiat eivät liikuta minua vähääkään. Miksi näin nuo julmat kasvot, jotka yhä vaivaavat minua?”

”Tule kanssani”, sanoi Sebua, joka vastausta antamatta nousi ylös ja ojensi kätensä minulle. ”Tule, menkäämme kukkien sekaan. Ja puhutaan näistä asioista, kunhan raitis ilma on ensin vilvoittanut päätäsi.”

Minä nousin viipymättä. Käsikkäin kävi kulkumme käytävien läpi, kunnes saavuimme puutarhaan vievälle portille.

Kuinka voisinkaan kuvata ilon tunnetta hengittäessäni aamuilmaa? Moista en ollut koskaan ennen tuntenut. Nyt vapauduin ummehtuneesta ilmasta, joka oli keinotekoisien tuoksujen täyttämä ja johon en ollut tottunut. Ja nähdessäni, että maailma ja luonto tempelin ulkopuolella oli kaunis niin kuin ennenkin, rauhoittui pelästynyt ja liiaksi kiihottunut mieleni.

Sebua tarkasteli kasvojani, hän näytti ymmärtävän ajatukseni ja tulkitsi ne minulle.

”Vielä nousee aurinko kaikessa kauneudessaan”, hän sanoi. ”Vielä aukaisevat kukat nuppunsa tervehtiäkseen häntä. Avaa sinäkin sydämesi ja iloitse.”

Minä en vastannut. Olin nuori ja kokematon, enkä osannut pukea ajatuksiani sanoiksi. Mutta puutarhassa kävellessämme katselin häntä kasvoihin, ja luulen, että ajatukseni olivat luettavissa silmistäni.

”Poikani”, sanoi hän, ”olit yöllä pimeydessä, mutta silti ei tarvitse epäillä, ettei valoa enää olisikaan. Kun iltaisin menet levolle, ethän epäile näkeväsi auringonnousua seuraavana päivänä. Olet ollut yötäkin mustemmassa pimeydessä, ja tulet näkemään auringon, joka on kirkkaampi kuin tämä.”

Minä en ymmärtänyt häntä, vaikka pohdin hänen sanojaan mielessäni. En virkannut mitään, sillä raitis ilma ja tieto

jonkun ihmisen osanotosta olivat minulle kylliksi. Minulla ei ollut halua kuunnella selityksiä tai rasittaa aivojani yrittämällä ymmärtää, mitä olin kokenut – ei ainakaan nyt, kun olin raittiissa ulkoilmassa. Olin ainoastaan lapsi ja voimien palaamisen tunne sai minut unohtamaan kaiken muun. Täällä ulkona oli kaikki luonnollista ja tänään minusta tuntui kuin kaikki luonnollinen olisi ollut kukkuroillaan viehätystä. Mutta tuskin olin ennättänyt palata luonnollisuuden maailmaan, ennen kuin tulin temmatuksi siitä pois, äkkiä ja odottamatta.

Minne? Kuinka voisinkaan sen ilmaista? Ei mistään maailman kielestä löytyisi sanoja kuvaamaan sitä todellisuutta, joka on ulkopuolella todelliseksi kutsuttua maailmaa.

Kuitenkin on varmaa, että seisoin omilla jaloillani, vihreällä nurmella, ja samoin sekin, etten liikahtanut paikaltani. Tiesin varmasti, että Sebua seisoj vieressäni. – Minä puristin hänen kättään. Niin, siinä se oli. Ja kuitenkin tuntui minusta kuin olisin poistunut luonnollisuuksien maailmasta ja joutunut siihen, jonka näkyjä, tunteita ja ääniä sanomattomasti pelkäsin.

En nähnyt mitään – enkä kuullut mitään, mutta kuitenkin vapisin kauttaaltani kuin lehvä ennen myrskyä. Mitä saisin nähdä? Mitä löytyi läheisyydessäni? Mikä oli se, joka sumensi silmäni, kuin olisivat ne hunnulla peitetty? Minun täytyi pakosta sulkea ne, uskaltamatta katsella ylös, sillä ympäröivä todellisuus hirvitti minua.

”Avaasilmäsi, poikani”, sanoi Sebua. ”Sano, onko kuningattaremme läsnä.”

Avasin silmäni ja odotin näkeväni pahansuovat kasvot, jotka öisenä aaveena minua seurasivat. Erehdyin – tällä hetkellä en nähnyt mitään ja helpotuksen huokaus kohosi rinnastani.

Samassa värähti ilo kautta koko olemukseni. Huomaamatani oli Sebua johtanut minut lootuskukan vesikehdolle, ja näin taas, vaikka hänen kultanhohtoinen tukkansa melkein

kokonaan peitti hänen kasvonsa, tuon kauniin naisen, joka kuten ensi kerrallakin kumartui juomaan kirkkaasta, läpikuulta-vasta vedestä.

”Puhu hänelle”, sanoi Sebua. ”Minä näen kasvoistasi, että hän on edessäsi. Oi, puhuttele häntä. Siitä on kauan, kun hän viimeksi puhui papeilleen. – Puhu hänelle, sillä totisesti me tarvitsemme hänen apuaan.”

Sebua oli langennut polvilleen viereeni kuten edellisenä päivänäkin. Hänen kasvonsa ilmaisivat totisuutta ja intoa, ja hänen silmänsä näyttivät rukoilevilta. Kun katselin niihin, vaivuin voimattomana maahan, tietämättä miksi. Mutta minusta tuntui kuin kultakutrinen nainen olisi kutsunut minua luokseen ja kuin Sebua olisi pakottanut minua menemään. Ja vaikken fyysisesti häntä lähestynytkään, olin kuitenkin nousevinani ja menevinäni lähteen partaalle, jossa lilja kasvoi, ja kumartuen kosketin hänen veden pinnalle levinyttä puku-aan. Katsoin ylös hänen kasvoihinsa, kuitenkin näkemättä niitä. Valo säteili niistä, ja saatoin vain katsoa niihin kuin olisin katsonut aurinkoon. Tunsin hänen kätensä koskettavan päälakeani, ja hänen sanansa hiipivät sieluuni, vaikken ollut varma, olinko edes kuullut niitä.

”Avosilmäinen lapsi”, hän sanoi, ”sielusi on puhdas, mutta sille on annettu vaikea tehtävä. Turvaudu kuitenkin minuun, joka olen valo, ja minä osoitan sinulle tien, jota sinun on kuljettava.”

”Äiti”, sanoin, ”entä pimeys?”

En uskaltanut selvemmin esittää kysymystäni. Näytti siltä, että jos puhuisin noista toisista kasvoista, ne olisivat vihapäissään ilmaantuneet eteeni. Kysymyksen esittäessäni tunsin, kuinka väreily hänen käsistään virtasi lävitseni. Ensin otaksuin hänen suuttuneen, mutta hänen sanansa läpäisivät tietoisuuteni suloisina kuin sadepisarat ja tuntuivat olevan kotoisin

taivaasta. Ne tuntuivat ihanilta kuin virkistävä sade korvessa kulkijalle.

”Älä pelkää pimeyttä, sillä sitä mukaa kuin sielu voimistuu valon palveluksessa, pimeys on voitettava ja pakotettava väistymään. Poikani, tämän temppelin kaikkein pyhimässä hallitsee pimeys, sillä ne, jotka siellä rukoilevat, eivät siedä valoa. Maallinen pimeys on sieltä suljettu, jotta hengen valo voisi siellä valaista. Mutta sokaistut papit ovat oman luulottelunsa eksyttämänä mieltyneet pimeyteen. He loukkaavat nimeäni sitä käyttäessään. Poikani, sano heille, että pimeyden valtakunnissa ei heidän kuningattarellaan ole mahtia. Heillä ei ole muuta kuningataria eikä valtiataria kuin sokeat pyyteensä. Tämä on ensimmäinen sanoma, joka sinun on ilmoitettava – eivätkö he ole sitä pyytäneetkin?”

Minusta alkoi tuntua kuin minua olisi vedetty pois hänen luotaan. Tartuin hänen vaatteensa helmaan, mutta käteni olivat voimattomat. Otteeni heltisi sitä mukaa kuin kadotin tietoisuuteni hänen läsnäolostaan, ja lopulta kaikki katosi sietämättömään tunteeseen aistinten kiihottuessa äärimmilleen. Silmäni olivat sulkeutuneet itsestään, kun etäännyin hänestä. Voimiani ponnistaen sain ne vaivoin auki, nähden edessäni ainoastaan lootuslammen täynnä upeita, kelluvia kukintoja. Niiden kultaiset sisukset hohtivat auringossa, ja tuossa hohteessa olin näkevinäni kullalta kimaltelevat hiukset.

Mutta vihaa uhkuva, vaikkakin arvokas ja hillitty ääni teki lopun unelmistani. Katsoin sivulle ja ihmeekseni näin Sebulan seisovan pää painuksissa ja käsivarret ristissä kahden noviisin välissä. Agmadh ja Kamen seisoivat vieressäni. Agmadh puhui Sebualle. Oivalsin heti, että hän oli joutunut minun tähteni epäsuosioon, mutta en voinut ymmärtää, mitä hän oli tehnyt.

Agmadh ja Kamen asettuivat kahden puolen minua. Ymmärsin, että minun oli kuljettava heidän välissään. Menimme ääneti temppeliin ja astuimme sisälle sen synkeistä porteista.

V

Minut vietiin erääseen saliin, jossa papit olivat äskettäin olleet syömässä. Nyt melkein kaikki olivat poistuneet huoneesta. Agmadh ja Kamen seisahtuivat erään ikkunan äärelle puhellen matalalla, hillityllä äänellä sillä aikaa, kun kaksi noviisia osoitti minulle paikan pöydässä, tarjoten minulle leipää, hedelmiä ja maitoa. Minusta tuntui oudolta saada palveluksia näiltä nuorukaisilta, jotka eivät puhutelleet minua ja joita minä katselin kunnioituksella – he kun olivat enemmän perehtyneet noihin kammottaviin temppelelalaisuuksiin. Syödessäni leivoksia kummastelin, miksi yksikään noviiseista, joiden kanssa olin ollut tekemisissä, ei ollut puhutellut minua, mutta ajatellakseni sitä lyhyttä aikaa, jonka olin viettänyt temppeleissä, muistin, että minua ei oltu kertaakaan jätetty yksin heidän kenenkään seuraan. Nytkin Agmadh ja Kamen jäivät huoneeseen, ja minä näin mykkää pelkoa minua palvelevien nuorukaisten kasvoissa. Olin huomaavinani, ettei heidän pelkonsa ollut sellaista, jota tunnetaan tavallisten ihmisten silmillä katselevaa koulun opettajaa kohtaan, vaan sellaista, mitä tunnetaan kaikkinäkevää ja kaikkietävää olentoa kohtaan, jota ei voi pettää. En nähnyt heidän kasvoissaan mitään muuta ilmettä – he liikkuivat kuin automaattiset koneet.

Se raukeus, joka oli minut vallannut, väheni minun syötyäni vähäsen, ja nousin heti innokkaasti ylös katsellakseni korkeasta ikkunasta, oliko Sebua puutarhassa. Mutta Agmadh astui esille ja asettui minun ja ikkunan väliin, katsellen minua samalla järkähtämättömällä katseella, jota niin syvästi kammoksuin.

”Tule”, sanoi hän, kääntyi ja lähti. Pää kumarassa seurasin häntä ja vastaherännyt rohkeuteni ja toivoni katosi – miksi, sitä en tiennyt. En myöskään tiennyt, miksi hänen valkoisen pukunsa kirjailtua helmaa – joka laahautui niin rauhallisesti

pitkin lattiaa edessäni – miksi katselin sitä sellaisella tunteella, kuin olisin odottanut tuomiotani.

Tuomiotani! Agmadh, temppelein pääpappi, monien korkeiden pappien todellinen johtaja. Tuomioni.

Kuljimme monien käytävien läpi, kunnes tulimme siihen leveään käytävään, joka vei temppelein portilta kaikkein pyhimpään. Vielä nytkin kauhistuin, vaikka päivänvalo tunkeutui ovenraosta ja karkotti sen oudon näköiset varjot. Pelkäsin niin paljon Agmadhia, että jäätyäni tällä tavoin kahden kesken hänen kanssaan seurasin häntä kuuliaisesti ja hiljaa. Kuljimme pitkin käytävää – jokaisella vastahakoisella askeleellani tulin lähemmäksi tuota pelottavaa ovea, josta yön pimeydessä olin nähnyt tuon kamalan olennon liukuvan sisään. Katselin seiniä samanlaisella tuskalla, kuin ahdistettu sielu katselee henkisen inkvigion hirmuisia kidutusvälineitä. Seisoessa uhkaavan vaaran edessä on mahdotonta olla tuijottamatta sitä alituisella tarkkaavaisuudella. Sokeassa pelossani katselin tällä tavoin seiniä pitkässä käytävässä ja kuvittelin niiden sulkeutuvan meidän taaksemme kulkiessamme eteenpäin ja erottavan meidät siitä valoisasta, ihanasta maailmasta, jossa tähän asti olin elänyt.

Tällä tavoin tuijotin lakkaamatta noihin sileisiin ja kauhistuttaviin seiniin. Silloin huomasin edempänä käytävässä pienen oven, joka oli suoraan sivullepäin edessä olevasta pyhätön ovesta. Se olisi jäänyt huomaamatta, jollei katseeni olisi ollut niin luonnottomasti terävöitynyt, sillä tämä käytävän toinen pää oli aivan pimeä verrattuna siihen säteilevään päivänpaisteeseen, josta tulimme.

Lähestyimme tuota ovea. Kuten jo sanoin, oli se suoraan sivullepäin pyhättöä erottavasta seinästä. Se oli aivan pyhätön vieressä, mutta käytävän seinässä.

Nyt minua veti eteenpäin tahto toinen kuin omani. Itse olisin todella mieluummin palannut päivänpaisteeseen, joka

maailman tuolla ulkona kaunisti kukillaan – ja joka sai elämän näyttämään ihanalta todellisuudelta eikä kaamealta, selittämättömältä houreelta.

Mutta siinä se oli – ovi – ja Agmadh laski kätensä ovenrivalle. Hän kääntyi ja katseli minua.

”Älä pelkää”, hän sanoi tyynellä, tasaisella äänellään. ”Pyhättö on kotimme keskus ja sen läheisyys on kylliksi antamaan meille voimaa.”

Minä tunsin samaa kuin silloin, kun Agmadh rohkaisi minua ensimmäistä kertaa puutarhassa. Vaivoin kohotin silmäni nähdäkseni, olisiko hänen kauniissa kasvoissaan ollut sama kehoitus. Mutta näin ainoastaan sietämättömän tyyneyden noissa sinisissä silmissä, ne olivat säälimättömät, taipumattomat. Nyt säikähtänyt sieluni näki niissä selvästi petomaisen julmuuden.

Hän kääntyi pois minusta, avasi oven ja menen sisälle piti sitä auki minua varten. Seurasin häntä, vaikkakin mielestäni kuljin kadotusta kohti.

Tulimme matalaan huoneeseen, jonne valo pääsi yhdestä ainoasta ikkunasta katonrajassa. Se oli sisustettu kallisarvoisesta kankaasta tehdyillä esiripuilla, eräässä nurkassa oli lepovuode. Sen huomattessani säpsähdin – en tiedä miksi – mutta minä olin siinä tuntevinani saman vuoteen, jolla olin maannut edellisenä yönä. En voinut kääntää silmiäni siitä, vaikka huoneessa oli muita kauniita huomiota herättäviä esineitä, sillä huone oli upeasti koristettu. Ihmettelin sydäntä kouristaen ainoastaan sitä, miksi vuode oli siirretty siitä huoneesta, missä olin ennen nukkunut.

Katsellessani sitä arvailuihin syventyneenä, huomasin äkkiä, että ympärilläni oli hiljaista – aivan hiljaista ja minä olin yksin. Käännyin kauhistuneena ympäri.

Olin yksin... niin, yksin! Hän oli mennyt – pelätty Agmadh pappi – hän oli mennyt sanaakaan sanomatta ja jättänyt minut yksin.

Mitä tämä merkitsisi? Menin ovelle ja yritin avata sen. Se oli lujasti kiinni ja salvattu!

Olin vanki! Mitä se merkitsi? Tähystelin paksuja kivimuurreja ympärilläni, katselin korkealla olevaa ikkunaa, ajattelin pyhätön läheisyyttä – ja heittäydyin vuoteelle peittäen kasvoni.

Luulen maanneeni siten useita tunteja. En uskaltanut katella ylös enkä liikuttaa itseäni. Minulla ei ollut mitään, minkä puoleen kääntyä, vain Agmahdin siniset, säälimättömät silmät. Visusti ummistetuin silmin makasin vuoteellani uskaltamatta edes katella, miltä vankilani näytti, rukoillen ettei yö tulisi koskaan.

Kuitenkin tunsin olevani varma, että oli vielä varhainen päivä, vaikken tiennytkään, kauanko olin ollut Sebulan luona puutarhassa. Aurinko paistoi sisälle ylhäällä olevasta ikkunasta. Tämän huomasin, kun kauan maattuani käänsin päätäni ja annoin katseeni hätäisesti harhailta ympäri huonetta. Minusta tuntui kuin huoneessa olisi ollut joku – mutta jollei joku ollut piiloutunut esirippujen taakse, huoneessa ei ollut ketään näkyvissä.

Ei, minä olin yksin. Rohkaisin itseäni katsomaan auringonvaloa, joka teki ikkunani niin kauniiksi. Aloin ymmärtää, että päivä paistoi vielä ja etten hirvittävästä kokemuksestani huolimatta ollut muuta kuin poika, joka rakasti auringonpaistetta.

Vetovoima kävi yhä houkuttelevammaksi herättäen lopulta toiveen voida kiivetä ylös ikkunalle ja katella ulos. Nyt en enää kykene tekemään selkoa halusta, joka sai minut toivomaan tätä, enempää kuin voisin selittää suurinta osaa uteliaan poikapahasen päänäpistoista. Olkoon miten hyvänsä, nousin kuitenkin vuoteeltani ja heitin pelkoni mielestäni, sillä nyt minulla oli riittävän lapsellinen ajatus, joka vei kaiken huomioni. Seinä oli aivan sileä, mutta asiaa pohtiessani huomasin, että jos nousisin eräälle pöydälle, joka oli ikkunan alla, ylettyisin

käsilläni ikkunalaudalle. Siitä olisi helppo nousta ylös ja katsella ulos. Kohta kiipesin pöydälle, mutta yletyin kohotetuin käsin töin tuskin ikkunareunukselle. Ponnahtin hiukan ylös, ja onnistuin saamaan otteen ikkunalaudasta ja kiepsautin itseni ylös. Luullakseni tämä oli yritykseni hauskin puoli, sillä en odottanut näkeväni muuta kuin temppelepuistikon.

Se, mitä ulkopuolella näin, ei säikähdyttänyt minua, kuitenkin se hillitsi iloani.

Siellä ei ollut puutarhaa. Ikkunani vietti pienelle neliskulmaiselle pihamaalle, jota ympäröivät korkeat, paljaat muurit. Ne nähtävästi kuuluivat itse temppeliin, eivätkä ulkomuureihin. Tuo piha oli keskellä suurta rakennusta, sillä minä saatoin nähdä sen pilarit, ympäröivä kohottautuvan katon ja ikkunatomat seinät. Ainoa ikkuna, jonka saatoin huomata, oli oma ikkunani.

Mutta samassa kuulin huoneesta hiljaista ääntä. Kiireesti hypäten alas jäin pöydälle seisomaan, ja katselin hämmästyneenä ympärilleni. Ääni tuntui tulevan paksun esiripun takaa, joka puolittain peitti peräseinän. Seisoin henkeä pidättäen, ja vaikka oli valoisa päivä, olin kauhuissani ajatellessani, mitä mahdollisesti tulisin näkemään. Koska en tiennyt, oliko huoneeseen muitakin sisäänkäyntejä kuin se, mistä olin tullut, en uskaltanut toivoa saavani nähdä ketään ihmisolentoa.

Pelästykseni katosi kuitenkin pian, sillä esirippu vedettiin syrjään ja eräs mustaan puettu noviisi – jota en ollut nähnyt aiemmin – hiipi esille sen laskoksista. Ihmettelin hänen salaperäistä tapaansa tulla esiin, mutta en pelännyt, sillä hän piteli kädessään upean lootuskasvin kaunista kukkaa. Hyppäsin alas pöydältä, ja menin häntä vastaan silmät kukkaan kiinnittyneinä. Kun hän tuli lähemmäksi, hän sanoi kiireesti ja hiljaa:

”Tämä kukka on Sebualta. Hoida sitä, mutta älä anna yhdenkään papeista nähdä sitä. Hoida sitä, ja se tulee sinua

auttamaan hädän hetkellä. Sebuia toivoo, että muistat kaiken, mitä hän on sanonut sinulle ja että ennen kaikkea luotat rakkauteen, totisesti kauniiseen ja luonnolliseen tietoon hyvästä ja pahasta. Tämä on sanomani”, hän sanoi mennessään takaisin esiripun luo. ”Tehdäkseni Sebuialle mieliksi olen vaarantanut oman henkeni. Varo koskaan lähestymästä tätä ovea tai näyttämästä, että tiedät sen olevan olemassa. Se vie korkean pappi Agmadhin yksityiseen huoneeseen, johon ei kukaan astu sisälle altistumatta mitä kauheimmalle rangaistukselle.

”Kuinka olet saattanut kulkea sen lävitse?” minä kysyin hyvin uteliaasti.

”He ovat parhaillaan aamujuhlallisuuksissa – kaikki papit – ja minun onnistui poistua kenenkään huomaamatta ja tulla sinun luoksesi.”

”Sano minulle”, huudahdin minä tarttuen häneen juuri, kun hän oli aikeessa kiiruhtaa ulos ovesta, ”miksi Sebuia itse ei tullut?”

”Hän ei voi. Häntä vartioidaan huolellisesti, joten hän ei voi yrittääkään päästä luoksesi.”

”Mutta miksi niin?” kysyin minä pelästyneenä ja ihmetellen.

”Sitä en voi sanoa”, vastasi noviisi irrottaessaan käsiäni itseltään. ”Muista, mitä olen sanonut.”

Hän meni nopeasti ulos ovesta ja sulki sen mennessään. Minä olin puoleksi raskaan esiripun tukehduuttama, ja niin pian kuin olin tointunut tämän hätäisen käynnin herättämästä hämmästyksestä, vedin esiripun syrjään ja menin takaisin huoneeseen, kukka kädessä.

Ensimmäinen ajatukseni – vieläpä ennen kuin olin harkinnut niitä sanoja, jotka minun oli muistettava – oli se, mistä löytäisin varman paikan, jonne voisin kätkeä kallisarvoisen kukkani. Pitelin sitä hellästi käsissäni, niin kuin se olisi ollut jokin elävä olento, jota rakastin. Huolestuneena tähystelin ympärilläni miettien, missä voisin säilyttää sitä, jottei sitä huomattaisi.

Nopeasti tarkasteltuani huomasin juuri vuoteeni päädyn vieressä nurkan, jossa esirippu työntyi seinästä hieman esiin. Tuohon ainakin voisin panna sen joksikin aikaa, siinä oli sille tarjolla ilmaa eikä se näkyisi, jollei esirippua vedettäisi syrjään, ja siinä huomatuksi tulemisen vaara oli pienempi kuin muualla. Kiiruhdin panemaan sen sinne, ettei Agmadh, jos sattuisi tulemaan sisälle, kohtaisi minua kukka kädessä. Piilotettuani sen katselin ympärilleni etsien jotakin vesiastiaa ja vettä, sillä ymmärsin, että se lakastuisi pian eikä kykenisi suojelemaan minua, jollen voisi hankkia sille hiukkasen vettä, jota se kaipasi.

Löysin pienen, vedellä täytetyn saviastian, ja panin kukan siihen miettien, mitä vastaisin, jos papit sattuisivat panemaan merkille sen katoamisen ja kysyisivät minulta sitä. En tiennyt ollenkaan, mitä sellaisen sattuessa olisin tehnyt, ja jos kukka keksittäisiin, osasin ainoastaan toivoa jonkin äkillisen päänäpiston avulla päästä vierittämästä Sebuun niskoille enempää syytä. Sillä vaikken tiennytkään syytä, oli selvää, että hän oli saanut moitteita jostakin, millä oli yhteyttä minuun.

Istuin vuoteelle ollakseni lähellä rakasta kukkaani. Mitenkä toivoinkaan voivani asettaa sen auringonpaisteeseen ja nauttia sen kauneudesta!

Sillä tavalla kului päivä. Kukaan ei tullut luokseni. Näin auringon vähitellen katoavan ikkunasta ja yön varjojen alkavan himmentää sitä. Olin yhä yksin, mutta luulen, että yön lähestyminen ei enää herättänyt pelkoa minussa. Mieleni oli rauhallinen, mikä johtui joko päivän pitkistä ja häiriöttömistä tunneista tai sitten tuosta kauniista, joskin näkymättömästä kukasta, sillä näin sen yhä hengessäni kaikessa loistavassa ja herkässä kauneudessaan. En nähnyt ainoatakaan noista sietämättömistä näyistä, joita en ollut kyennyt vastustamaan edellisenä yönä.

Oli aivan pimeää, kun käytävään vievä ovi avattiin ja Agmadh astui sisälle seurassaan nuori pappi, joka kantoi minulle

ruokaa sekä pikarin, täynnä jotakin kummallista imelää juomaa. En olisi liikahtanut paikaltani, ellen olisi kaivannut ruokaa. Sitä en ollut aiemmin tullut ajatelleeksi, mutta nyt tunsin itseni väsyneeksi ja nälkäiseksi. Siksi nousin innokkaasti ylös, kun pappi toi ruuan luokseni, ja ensiksi join halukkaasti juoman, jonka hän minulle tarjosi.

Agmadh katseli minua juodessani. Kun olin tyhjentänyt pikarin, katsoin häneen uhmakkaasti.

”Minä tulen hulluksi”, sanoin uskaliaasti, ”jos te jätätte minut yksin tähän huoneeseen. Minua ei koskaan koko elämässäni ole jätetty näin kauaksi aikaa yksin.”

Puheeni johtui äkkinäisestä pähänpistosta. Monta tuntia kestänyt pitkästyttävä yksinäisyyteni ei ollut ennen minua pelottanut, mutta nyt juolahti mieleeni tämän yksinäisyyden kaameus, jonka vuoksi puhuin ajatukseni suoraan.

Agmadh sanoi seurassaan olevalle nuorelle papille: ”Aseta ruoka maahan, ja mene noutamaan kirja, joka on vuoteella etuhuoneessani.”

Pappi meni toimittamaan asiaa. Agmadh ei puhutellut minua ja minä, joka olin sanonut ajatukseni tulematta rangaituksi niin kuin melkein odotin, otin tarjottimelta leivoksen ja jatkoin huolettomana syöntiäni.

Viisi vuotta myöhemmin en olisi uskaltanut puhutella Agmadhia tällä tavoin. Silloin en, häntä vastikään uhmattuani, olisi voinut syödä rauhallisena. Mutta nyt nuoruuden kokemattomuus ja huolettomuus teki minut ylimieliseksi. En kyennyt arvioimaan papin ajatusten syvyyttä, eikä myöskään sitä, miten pitkälle hänen ankara julmuutensa ulottui. Kuinka sitä olisinkaan voinut? Olin epätietoinen. Ja vieläpä lisäksi minulla ei ollut käsitystäkään hänen julmuutensa laadusta tai sen tarkoituksesta ja päämäärästä. Olin täysin tietämätön. Mutta ymmärsin kuitenkin, ettei elämäni tässä tempelissä tulisi

olemaan sellaista, joksi olin sitä kuvitellut, jos se tällä tavalla jatkuisi, ja lapsellisessa mielessäni haudoin jo pakosuunnitelmia siltä varalta, että minun olisi elettävä tällä onnettomalla tavalla. Vähänpä tätä miettiessäni tiesin siitä, miten visusti minua vartioitiin.

Syödessäni ja juodessani Agmadh ei virkkanut sanaakaan. Nuori pappi palasi takaisin tuoden suurta, mustaa kirjaa. Hän asetti sen pöydälle, jonka hän Agmadhin käskystä siirsi vuoteeni viereen. Eräästä huoneen nurkasta hän otti lampun ja pani sen pöydälle. Sitten hän sytytti sen, ja kun se oli tehty, Agmadh sanoi:

”Sinun ei tarvitse tuntea itseäsi yksinäiseksi, jos luet tätä kirjaa.”

Tämän sanottuaan hän poistui huoneesta papin seuraamana.

Avasin kirjan heti. Nyttemmin tuota aikaa ajatellessani huomaan nähtävästi olleeni yhtä utelias kuin useimmat pojat; joka tapauksessa jokainen uusi esine veti puoleensa huomioni ainakin hetkeksi. Avasin kirjan mustat kannet, ja tuijotin sen ensimmäistä sivua. Se oli kauniisti väritetty, ja katselin sitä jonkin aikaa mielenkiinnolla, ennen kuin aloin tavata kirjaimia sanoiksi. Ne oli piirretty harmaalle pohjalle loistavilla väreillä ja näyttivät minusta hohtavilta kuin tuli. Nimenä oli – – ”Magian taito ja voimat.”

Tämä oli joutavanpäiväistä minulle. Olin varsin oppimaton poika ja kummastelin, mitä seuraa Agmadh otaksui tuollaisesta kirjasta olevan minulle.

Selailin ylimalkaisesti sen sivuja. Niiden sisältö oli minulle käsittämätöntä, ei aiheen puolesta vaan käytettyjen sanojen takia. Oli naurettavaa antaa minulle tällainen kirja luettavaksi! Haukotellen suljin sen. Olin juuri aikeessa paneutua vuoteleeni, kun huomasin, etten ollut yksin. Toisella puolella pientä pöytää, jolla kirja ja lamppu olivat, seisoivat mustiin puettu mies.

Hän katseli vakavana minua, mutta kun katselin häntä takaisin, hän näytti hiukan etäännyvän minusta. Ihmettelin, kuinka hän oli päässyt sisälle ja niin lähelle minua äänettömästi.

VI

”Haluatko jotakin?” sanoi mies matalalla mutta selvällä äänellä.

Katselin häntä yllättyneenä. Hänen puvustaan päätellen oli hän noviisi, ja silti hän puhui niin kuin olisi kyennyt täyttämään toivomukseni. Lisäksi hänen äänensä sävy vihjasi siihen, ettei hän ollut pelkkä palvelija.

”Olen juuri syönyt”, vastasin. ”Enkä halua mitään – paitsi päästä pois tästä huoneesta.”

”Toivomuksesi on pian täytetty”, vastasi hän. ”Seuraa minua.”

Tuijotin häntä hämmästyneenä. Hänen täytyi tietää asemastani ja siitä, mitä Agmadh oli määrännyt minun suhteeni. Uskalsiko hän uhmata Agmadhia tällä tavalla?

”Ei”, vastasin minä, ”korkeat papit ovat sulkeneet minut tänne. Jos he huomaavat pakoni, minua rangaistaan.”

”Tule!” oli hänen ainoa vastauksensa. Ja puhuessaan hän nosti toisen kätensä käskevään eleeseen. Huudahdin ääneen aivan kuin ruumiillisesta tuskasta – en tiedä, miksi. Mutta minusta tuntui kuin minut olisi kiinnitetty ruuvipenkkiin ja kuin jokin sietämätön voima olisi saanut ruumiistani vallan ja ravistellut sitä. Silmänräpäyksessä seisoin salaperäisen vieraani rinnalla käsi hänen kädessään.

”Älä katso taaksesi!” hän huudahti. ”Tule mukaani.”

Seurasin häntä. Kun tulimme ovelle, tunsin kuitenkin halua katsoa taakseni. Niin myös tein, ja se tuntui vaativan suurta ponnistelua.

En enää ihmetelty, miksi hän oli kieltänyt minua katsomasta taakseni, enkä sitä, miksi hän tahtoi saada minut sukkelasti

ulos huoneesta! Sillä kun kääntänyt katseeni taaksepäin, jäin seisomaan liikkumattomana tuijottaen ja vastustellen hänen raudanlujaa otettaan.

Näin huoneessa itseni, tai oikeammin tajuttoman ruumiini. Vasta silloin ymmärsin, että seuralaiseni ei ollut tämän maailman asukas ja että olin jälleen astunut varjojen valtakuntaan.

Mutta tätä ihmetellessäni ilmaantui uusi, vielä suuremman hämmästyksen aihe, joka antoi minulle voimaa vastustaa seuralaiseni yritystä saada minut ulos huoneesta.

Seisoen vuoteen takana ja kumartuneena sen yli näin Lootuskuningattaren samassa miellyttävässä asennossa kuin ensimmäisellä kerralla, jolloin hän laskeutui juomaan vettä.

Ja kuulin hänen puhuvan. Hänen äänensä tuntui korvissani veden solinalta, kuin suihkulähteen pisaroinnilta.

”Herää, nukkuja! Älä uneksi, vaan vapaudu pahan vallasta!”

”Kuningattareni, minä tottelen”, sopersin, ja samalla tuntui, kuin sumu olisi kietoutunut ympärilleni. Tietoisuuteni hämärtyi, mutta kuitenkin tiesin, että noudattamalla kauniin kuningattaren tahtoa tavoittaisin luonnollisen olotilani. Vähitellen se onnistuikin, ja avasin silmäni verkalleen ja vaivalloisesti, ja silloin näin vain tyhjän, aution huoneen. Noviiisi oli poistunut luotani, mistä olin iloinen, mutta valitettavasti myös Lootuskuningatar oli poissa. Huone vaikutti todellakin aivan tyhjältä, ja sydämeni oli raskas sitä katsellessani. Suloinen Lootuskuningatar tuntui lapselliselle sydämelleni ennemmin rakastettavalta äidiltä kuin valtiattarelta. Kaipasin hänen lempeää läsnäoloaan, mutta hän oli jättänyt minut. Tiesin liiankin hyvin, ettei hän ollut huoneessa piilossa minulta. Tunsin hänen poissaolonsa sielussani yhtä hyvin kuin näin sen silmilläni.

Nousin ylös raukeana, sillä tämä viimeinen taistelu oli uuttanut minut, ja menin sängyn takana olevalle nurkalle, jonne rakas kukkani oli kätkeyty. Vedin verhoa hiukan syrjään,

sillä halusin katsella aarrettani. Voi, sen ihana pää oli jo riipuk-
sissa! Kumarruin nopeasti varmistuakseni, että todellakin olin
antanut sille vettä. Kyllä, sen varsi oli syvällä vedessä. Kuiten-
kin se riippui veltona, kuin kuihtuneena, astian reunan yli.

”Kukkani”, minä huudahdin polvistuen sen viereen, ”oletko
silnäkin poissa – olenko nyt aivan yksin?”

Otin kuihtuneen kukan astiasta ja panin sen povelleni vaat-
teiden alle. Sitten heittäydyin vuoteelle lohduttomana ja suljin
silmani yrittäen olla näkemättä unikuvia.

Mutta kuka kykenee sulkemaan näyiltä sisäisen silmänsä –
silmän, joka pystyy kammottavalla tavalla näkemään ja jota ei
mikään pimeys voi sokaista? Ainakaan minä en pystynyt siihen
silloin.

Yö oli jo peittänyt maan, kun heräsin pitkästä, rauhallisesta
unestani. Ulkona loisti kuu, ja hopeanhohtoinen juova tunkeu-
tui korkeasta ikkunasta huoneeseeni. Keskellä juovaa näin val-
kean vaateen helman, joka oli kirjailtu kullalla. Tunnistin tuon
koruompeleen ja kohotin hitaasti katseeni. Edessäni seiso-
i, kuten olin odottanutkin, Agmadh. Hän seiso-
i varjossa, mut-
ta hänen ryhdistään oli melkein mahdotonta erehtyä, vaikken
olisikaan nähnyt hänen kasvojaan.

Jäin makaamaan aivan hiljaa. Hän näytti kuitenkin tietävän,
että olin valveilla.

”Nouse ylös”, hän sanoi. Nousin ja jäin seisomaan vuoteeni
viereen tuijottaen häneen pelosta ammottavin silmin.

”Juo tämä”, hän sanoi. Käännyin katsomaan ja näin pöydällä
pikarin täynnä punaista nestettä. Tyhjensin sen toivoen epä-
määräisesti, että se antaisi minulle voimaa kestää minkä koe-
tuksen hyvänsä, jonka tämän yön hiljaiset tunnit toisivat mu-
kanaan. ”Tule”, hän sanoi, ja seurasin häntä ovelle. Puolittain
tahattomasti vilkaisin ikkunaan ja pohdin, että kenties pääsisin
raittiiseen ilmaan ja vapauteen. Yhtäkkiä tunsin, kuinka silmäni

peitettiin, ja vein nopeasti käteni niille. Silmilleni oli sidottu jokin pehmeä kangas. Mykistyin kummastuksesta ja pelosta. Tunsin jonkun tukevan ja kuljettavan minua varovasti eteenpäin. Minua hirvitti ajatella, että sen, mihin nojasin, täytyi olla Agmadhin käsivarsi. Mukauduin kuitenkin tilanteeseen tietäen, etten voinut vastustella.

Kuljimme hitaasti eteenpäin. Tiesin, että poistuimme huoneestani. Sen jälkeen kuljimme vähän matkaa käytävässä, mutta kuinka pitkälle ja mihin suuntaan, en kyennyt arvaamaan, sillä silmilleni sidotun siteen vuoksi olin pyörällä päästäni.

Pysähdyimme hiljaisuuden yhä vallitessa. Käsi herkesi tukemasta minua, ja silmäside otettiin pois. Kun avasin silmäni, huomasin olevani niin täydellisen pimeyden keskellä, että nostin käteni ylös vakuuttuakseni siitä, että side oli todellakin otettu pois. Silmäni olivat vapaat ja auki, mutta silti en nähnyt muuta kuin mustan seinän mitä syvintä ja mustinta pimeyttä. Päästäni kivisti ja huimasi, väkevä juoma oli ilmeisesti saanut minut sekavaksi. Jäin paikoilleni ja yritin malttaa mieleni ja päästä selville tilastani.

Siinä seistessäni tunsin äkkiä, että joku seiso i aivan vieressäni. En säikähtänyt. Olin varma, että se oli jokin kaunis, ystävällinen ja loistelas olento. Vapisin kaihosta ja tunsin sanoin kuvaamattomalla tavalla nojautuvani henkisesti kohti tuota tuntematonta olentoa.

Samassa hiljaisuus särkyi, ja matala, kaunis ääni puhui aivan korvani juuressa.

”Sano Agmadhille, että hän rikkoo lakia. Ainoastaan yksi pappi saa astua kaikkein pyhimpään, ei kukaan muu.”

Tunsin Lootuskuningattaren kauniin, vedenkirkkaan äänen. Vaikken tiennyt, oliko pappi läsnä, tottelin kuningatarta epäroimättä.

”Ainoastaan yhdellä papilla on lupa olla kaikkein pyhimässä, ei kellään muulla”, sanoin. ”Kun Agmadh on täällä, lakia rikotaan.”

”Vaadin saada kuulla sen kuningattaren lausumana”, kuului Agmadhin vakavalla äänellä lausuttu vastaus.

”Kerro hänelle”, sanoi ääni, joka ihastutti sieluani ja sai kehoni värisemään, ”että jos olisin kyennyt näyttäytymään hänelle, en olisi odottanut sinun tuloasi.”

Toistin hänen sanansa. Vastausta ei tullut, mutta kuulin liikettä – askelia – ja oven sulkeutuvan hiljaa. Lempeä käsi kosketti minua välittömästi. Tuntiessani käden kosketuksen huomasin rinnallani heikon valon. Nyt tunsin kuinka käsi pujottautui vaatteeni alle ja veti esille sinne piilottamani liljan. En koettanutkaan sitä estää, sillä valonloiste kiinnitti huomioni, ja kun katsahdin ylös, Lootuskuningatar seiso i edessäni. Näin kuningattareni, joksi häntä lapsellisessa sydämessäni olin alkanut kutsumaan, epäselvästi ja kuin hämärään sumuun kietoutuneena, mutta silti tarpeeksi selvästi voidakseni iloita hänen läheisyydestään. Ja näin, kuinka hän painoi rintaansa vasten minulta ottamansa kuihtuneen kukan. Ja näin ihmetyksekseni myös, kuinka se kuihtui kuihtumistaan, kävi epäselväksi ja lopulta kerrassaan katosi. Mutta minä en sitä kaivannut, sillä sitä mukaa kuin se kuihtui, kuningatar muuttui yhä kirkkaammaksi ja selvemmäksi. Sitten kun kukka oli kokonaan kadonnut, hän seiso i vieressäni kirkkaana ja selvänä, itsestään virtaavan valon valaisemana.

”Älä enää pelkää”, sanoi hän, ”ne eivät voi vahingoittaa sinua, sillä nyt olet tullut minun vaikutuspiiriini. Ja vaikka sinut on tuotu paheiden ja valheen pesään, älä pelkää, vaan ole tarkkaavainen ja paina mieleesi kaikki, mitä näet.”

Hänen lempeät ja rauhoittavat sanansa näyttivät valaisevan pimeyttä. Tunsin mieleni täyttyvän uskalluksella ja voimalla.

Hän ojensi kätensä ja kosketti minua hellästi. Tämä kosketus täytti minut polttavalla innolla, jonka vertaista en koskaan ennen ollut kokenut.

”Egyptin kuninkaallinen kukka viihtyy pyhässä vedessä, joka tyynenä ja puhtaana on sovelias sen ääiseksi asunnoksi. Minä olen tämän kukan henki, elän totuuden veden varassa, ja ravintoni on taivaan tuuli, joka on rakkaus. Mutta kun maallista lepopaikkaani, jonka ylitse levitän vieläkin rakkauteni siipiä, halvennetaan, kaikkoaa sieltä taivaallinen valo, joka on viisaus. Kuninkaallisen lootuskukan henki ei voi kauaa elää pimeydessä. Kukka menehtyy ja kuolee, jos siltä riistetään auringonvalo. Paina mieleesi nämä sanat, lapseni, piirrä ne sydämeesi, sillä sitä mukaa kuin sielusi varttuu niitä ymmärtämään, ovat ne sinulle avuksi paljossa.”

”Kerro minulle”, sanoin, ”milloin saan taaskin mennä liljojen luokse? Etkö veisi minua sinne huomenna auringonpaisteella? Nyt on yö ja minua väsyttää. Enkö saisi nukkua jalkojesi juuressa ja tulla huomenna kanssasi puutarhaan?”

”Lapsi raukka!” hän sanoi kumartuessaan alas, jolloin tunsin hänen henkäyksensä, joka oli vieno kuin niittykukan tuoksu. ”Kuinka ankarasti he ovat sinua koetelleet! Lepää tässä minun käsivarsillani, sillä sinä olet tuleva näkijäksi minulle ja totuuden julistajaksi rakkaalle maalleni. Voiman ja terveyden täytyy loistaa jalokivinä otsallasi. Minä valvon untasi. Nuku, lapsi!”

Kävin hänen käskystään makuulle, ja vaikka tiesinkin maakaavani kovalla, kylmällä lattialla, tunsin kuitenkin, miten pääni lepäsi pehmeällä käsivarrella, joka vaikutti minuun voimakkaan rauhoittavasti. Vaivuin syvään ja rauhalliseen uneen.

Tänä yönä Agmadhin salaiseen päiväkirjaan kirjoitettiin vain yksi sana: ”Turhaan”.

VII

Kun heräsin, kädessäni valkoinen kukka. Sen kauneus täytti sydämeni ilolla. Kun katselin sitä, tunsin itseni virkeäksi ja tyytyväiseksi, niin kuin olisin nukkunut äitini käsivarsilla. Kun pitelin tuota puoleksi puhjennutta lootuskukkaa huulillani, se tuntui kuin äitini antamalta suudelmalta. En välittänyt vaivata aivojani ajattelemalla, miten olin saanut sen. Ihmettelin ainoastaan sen kauneutta, ja olin onnellinen, sillä se oli minulle merkki, että kuningattareni, ainoa ystäväni, todellakin suojeli minua.

Äkkiä näin jonkun tulevan sisälle huoneeseen, tai pikemminkin astuvan esille huoneen varjosta. Nyt havaitsin makaa-vani vuoteella samassa huoneessa, johon Agmadh oli minut tuonut. En tiennyt, kuinka tai missä olin viettänyt yön pimeät tunnit, mutta arvelin, että Agmadh oli kantanut minut vuoteelleni. Olin iloinen ollessani jälleen huoneessani ja nähdessäni nuoren tytön tulevan luokseni. Hän oli minua nuorempi ja heleä kuin auringonpaiste. Hän asettui aivan viereeni. Ojensin käteni hänelle.

”Anna kukka minulle”, hän sanoi.

Epäröin, sillä tunsin itseni onnelliseksi sen omistajana. En kuitenkaan voinut kieltäytyä, sillä tyttö hymyili, ja tähän saakka kukaan temppeleissä ei ollut hymyillyt minulle. Annoin kukan hänelle.

”Hyi”, huudahti hän, ”lehdillä on vettä!” ja hän heitti sen halveksuen luotaan. Syöksyin suutuksissani vuoteelta pelastamaan aarteeni. Silmänräpäyksessä otti hän sen uudestaan käteensä ja juoksi nauraen pakoon. Minä kiiruhdin perästä minä kerkesin. Olin pelkkä poikanen ja rynnistin poikamaisesti hänen jälkeensä, sillä olin vihainen ja päättänyt, ettei tyttö pääsisi voitolle. Juoksimme suurten, tyhjien huoneiden läpi. Tyttö

lensi edelläni kuin nuoli raskaiden verhojen välistä, minä kiisin kintereillä maalaispojan nopeudella. Mutta äkkiä törmäsin johonkin, joka tuntui kiinteältä kiviseinältä. Kuinka hän saattoi päästä karkuun, vaikka minä olin niin lähellä häntä? Käännyin vihaisena takaisin. Samassa jähmetyin mykistyneenä, sillä pappi Agmadh seiso i edessäni. Olinko tehnyt jotain väärää? Niin ei voinut olla, sillä hän hymyili.

”Tule kanssani”, sanoi hän niin lempeällä äänellä, etten pelännyt seurata häntä. Hän avasi erään portin, ja näin puutarhan täynnä kukkia. Sitä ympäröi pensasaita, joka sekin oli kukkien peittämä. Puutarhassa oli paljon lapsia, jotka kaikki juoksivat sinne tänne kovaa kyytiä leikkien jotakin minulle tuntematonta leikkiä. Heitä oli niin monta ja he liikkuivat niin nopeasti, että joudin aluksi hämilleni, mutta äkkiä näin heidän joukossaan tytön, joka oli ottanut kukkani. Hän oli kiinnittänyt sen pukuunsa ja nauroi ilkkuen nähdessään minut. Samassa singahdin lapsiparveen ja olin noudattavinani meneillä olevan leikin tai tanssin sääntöjä. En ollut kunnolla perillä, mistä oli kyse, sillä vaikka liikuin muiden mukana oikein, en tiennyt, mikä oli leikin määränpää. Seurasin mukana ja ajoin tyttöä takaa. Vaikka hän oli hyvin nopea enkä voinut saavuttanut häntä, aloin pian nauttia liikkeestä, hilpeydestä, iloisista kasvoista ja nauravista äänistä. Lukemattomien kukkien tuoksu huumasi minua, ja tunsin sanomatonta halua ottaa muutamia itselleni. Unohdin lootuskukan ajatellessani näitä kukkia, ja vaikka tulin vedetyksi tanssin pyörteeseen, lupasin itselleni, että sen loputtua keräisin itselleni niitä aika sylillisen. Nyt en enää pelännyt Agmadhia tai hänen tyytymättömyyttään, vaikka puutarha olisikin hänen. Äkkiä kuulin satamäärin iloisia lapsen ääniä huutavan.

”Hän on voittanut sen! Hän on voittanut sen!”

Se oli pallo, kultainen pallo, ja kevyt, niin kevyt, että saattoin sinkauttaa sen korkealle, korkealle kohti pilviä, mutta aina se tupsahti takaisin ojennettuihin käsiini. Olin löytänyt sen jalkojeni juuresta, kun kuulin toisten huutavan, ja ymmärsin heti, että se oli minun. Huomasin, että lähettyvilläni ei ollut ketään lukuun ottamatta tyttöä, joka oli ottanut kukkani. Kukka ei ollut enää hänen puvussa, ja minäkin olin unohtanut sen unohtanut. Hän nauroi minulle ja minä nauroin hänet nähdesäni. Heitin pallon hänelle, ja hän heitti sen takaisin minulle puutarhan toisesta päästä.

Silloin kuului kirkas, heleä kellonsoitto. ”Tule”, hän sanoi, ”on aika mennä kouluun, tule!” Hän otti pallon ja heitti sen pois. Minä katselin sitä ikävöiden.

”Se oli minun”, sanoin.

”Et tarvitse sitä nyt”, sanoi hän, ”sinun täytyy ansaita eräs toinen palkinto.”

Juoksimme käsikkäin toisen puutarhan lävitse suureen huoneeseen, jossa en ollut ennen käynyt. Lapset, joiden kanssa olin leikkinyt, olivat täällä, ja heidän lisäksi paljon muita. Huoneen ilma oli raskas ja tuoksuva. Minua ei väsyttänyt, olinhan äskettäin herännyt pitkästä unesta, mutta heti kuin olin astunut huoneeseen, tunsin itseni raukeaksi, ja päätäni pakotti.

Hyvin pian nukahdin lasten äänten ympäröimänä. Herätessäni kuulin huudon, saman kuin puutarhassakin: ”Hän on voittanut sen! Hän on voittanut sen!”

Seisoin jonkinlaisella marmorista tehdyllä, korkealla puhujalavalla. Kuulin kuinka ilma väreili omasta äänestäni – minä olin ollut puhumassa. Lapset seisoivat ryhmittäin marmorilavan ympärillä. Muistelin kuulleen tytöltä, joka toi minut tänne, että tavallisesti opettajat seisoivat tällä lavalla. Miksi me lapset sitten olimme täällä? Silmäilin ympärilleni, ja kas kummaa: huone oli pappeja täynnä! Ne seisoivat oppilaiden paikalla

hiljaa ja liikkumatta. Kuulin lasten taas huutavan: ”Hän on voittanut sen! Hän on voittanut sen!” Juoksin hätääntyneenä alas lavalta tietämättä miksi. Seistessäni lattialla katsoin ympärilleni ja näin lasten kadonneen näkyvistä. En voinut nähdä heistä ainoatakaan lukuun ottamatta tyttöä, joka oli tuonut minut tänne. Hän seisoivat lavalla ja taputti nauraen käsiään. Kummastelin, mikä hänestä mahtoi tuntua niin hauskalta, ja katsellessani sivulle huomasin ympärilläni olevan joukon valkeaan puettuja pappeja, jotka olivat kumartuneet niin syvään, että heidän otsansa koskettivat maata. Mitä tämä merkitsi? En ymmärtänyt tätä ja seisoin pelosta liikkumattomana, kun tyttö samassa aivan kuin kysymykseeni vastaten sanoi: ”He rukoilevat sinua!”

Hänen sanojensa minussa herättämä kummastus väistyi toisen, vielä suuremman tieltä. Minä tajusin olevani ainoa, joka kuuli hänen äänensä.

VIII

Minut saatettiin takaisin huoneeseeni, ja nuoremmat papit toivat minulle ruokaa. Minun oli nälkä, sillä en ollut syönyt mitään. Huomasin ruuan olevan erinomaista. Nuoret papit laskeutuivat toisen polvensa varaan tarjoillessaan minulle. Katseilin tätä ihmeissäni, sillä en ymmärtänyt, miksi he tekivät niin. Useat heistä tarjosivat minulle hedelmiä, sokerilientä ja makeisia, jollaisia en koskaan ennen ollut nähnyt. Kukkia asetettiin viereeni, ja kukkivia pensaita asetettiin pitkin seinänvieriä. Huudahdin ilosta ne nähdessäni, mutta samalla näin Agmahdin seisovan verhon varjossa. Hänen katseli minua synkin ja kylmin silmin. En kuitenkaan pelännyt häntä nyt, sillä minut oli vallannut iloitsemisen halu, joka teki minut rohkeaksi. Kävelin kukalta kukalle niitä suudellen. Huone täyttyi niiden rikkaasta tuoksusta. Olin onnellinen ja ylpeä, sillä otaksuin, ettei

minun enää tarvinnut pelätä tuota kylmäkiskoista pappia, joka seisoi liikkumattomana kuin olisi ollut kivistä veistetty. Tämä pelottomuuden tunne kohotti raskaan painon lapselliselta mieleltäni.

Agmadh kääntyi lähteäkseen, ja kun hän oli kadonnut verhon taakse, näin tytön vierelläni.

”Katso”, sanoi hän, ”minä olen hankkinut nämä kukat sinulle.”

”Sinä?” huudahdin.

”Niin, minä kerroin heille, kuinka sinä pidät kukista, ja nämä ovat kauniita ja väkevätuoksuisia, ne kasvavat maassa. Oletko väsynyt vai menemmekö ulos leikkimään? Tiedätkö, tämä puutarha on meidän ja pallo on siellä. Joku palautti sen sinne sinua varten.”

”Kerro minulle”, sanoin, ”miksi papit lankesivat tänään polvilleen minun edessäni.”

”Etkö sitä tiedä?” hän kysyi ja katseli minua ihmetellen. ”Siksi, että sinä opetit heitä lavalta ja puhuit viisaita sanoja, joita he ymmärtävät, vaikka me lapset emme ymmärtäneet. Mutta me näimme, että sinä voitit suuren palkinnon. Sinä tulet saavuttamaan kaikki palkinnot.”

Istuuduin vuoteelle ja katselin häntä ihmetellen pää käsien varassa.

”Mutta kuinka minä voin tietämättäni tehdä sellaista?” kysyin häneltä.

”Sinusta tulee mahtava, kunhan et asetu sitä vastaan. Tulet saavuttamaan kaikki palkinnot tietämättäsi. Jos pysyttelet tyynenä ja hiljaisena, kaikki papit tulevat palvelemaan sinua, vieläpä kaikkein korkeimmatkin.”

Olin hetkisen mykkänä kummastuksesta. Sitten kysyin:

”Miten voit tietää kaiken tämän, vaikka oletkin noin pieni?”

”Kukat kertovat sen minulle”, hän vastasi nauraen. ”Ne ovat sinun ystäviäsi ja se on kaikki totta. Tule nyt leikkimään kanssani!”

”Ei vielä”, vastasin, sillä pääni tuntui kuumalta ja raskaalta. Sydämeni oli hämmästynyt, enkä ymmärtänyt häntä.

”On mahdotonta, että olisin voinut puhua lavalta”, huudahdin.

”Sinä teit niin! Kaikki korkeat papit kumartuivat kunnioittaen eteesi. Sinä kerroit heille, kuinka heidän pitää menetellä eräässä omituisessa seremoniassa, jonka keskipiste olet sinä itse.”

”Minä!”

”Niin, ja sinä sanoit heille myös, minkälaista pukua sinun on kannettava, miten sen pitää olla tehty ja mitkä sanat on lausuttava, kun sinut puetaan siihen.”

Minä katselin häntä palavalla mielenkiinnolla. ”Voitko kertoa lisää?” huudahdin hänen lopetettuaan.

”Sinun on tästä lähtien elettävä maassa kasvavien kukkien seassa ja leikittävä usein lasten kanssa. Voi, sitä oli paljonkin! Mutta seremoniasta en enempää muista. Sen sinä tulet joka tapauksessa pian näkemään, sillä se tulee toteutumaan ensi yönä.”

Minä ponnahtin pelästyneenä ylös vuoteelta.

”Älä pelkää”, hän sanoi nauraen, ”sillä minä tulen olemaan sinun kanssasi. Minä olen siitä iloinen, sillä minä kuulun temppeeliin, mutta minua ei ole vielä koskaan päästetty mukaan pyhiin menoihin.”

”Sinä kuulut temppeeliin! Mutta eiväthän he voi kuulla sinun ääntäsi!”

”Välillä he eivät näe minua”, hän sanoi nauraen, ”ainoastaan Agmadh näkee minut aina, sillä minä kuulun hänelle. Mutta minä en voi puhua hänen kanssaan. Minä pidän sinusta, sillä sinun kanssasi voin puhua. Tule, mennään ulos leikkimään. Kukat puutarhassa ovat aivan yhtä kauniita kuin nämä täällä sisällä, ja siellä on pallokin. Tule!”

Hän tarttui käteeni ja alkoi juosta nopeasti. Minä annoin hänen kuljettaa itseäni minne tahtoi, sillä olin vaipunut ajatuksiini. Mutta ulkona oli ilma niin puhdasta ja kirkasta, kukat niin kauniita ja auringonpaiste niin lämmintä, että pian jätin miettimiset sikseen nauttiakseni tästä kaikesta.

IX

Oli yö. Olin väsynyt ja tyytyväinen, sillä minulla oli ollut hauskaa juostessani edestakaisin hyväntuoksuaisessa ilmassa. Olin maannut koko illan vuoteellani kukkien keskellä, joiden tuoksu täytti huoneen. Näin ihmeellisiä unia, joissa jokainen kukka muuttui hymyileviksi kasvoiksi ja salaperäiset äänet soivat korvissani. Heräsin äkkiä, mutta luulin uneksivani yhä, sillä kuutamo valaisi huonetta ja lankesi kauniiden kukkien ylle. Ja ajattelin ihmetellen vaatimatonta kotia, jossa olin kasvanut. Kuinka olinkaan saattanut elää siellä? Nyt kauneus tuntui merkitsevän yhtä kuin itse elämä.

Olin hyvin onnellinen.

Maatessani ja katsellessani uneksien kuutamo avautui äkkiä ovi käytävään, joka oli valaistu niin kirkkaalla valolla, että kuun paiste tuntui pimeydeltä sen rinnalla. Silmäni häikäistyivät. Noviiisit kantoivat huoneeseen jotakin – en valon kirkkauden takia kyennyt erottamaan, mitä se oli. Sen jälkeen he menivät pois ja sulkivat oven jättäen minut kuutamoon kahden pitkän, valkoisen, liikkumattoman olennon seuraan. Tiesin kyllä, keitä he olivat, vaikken uskaltanut katsoa heitä – he olivat Agmadh ja Kamen Baka.

Ensin aloin vavista, mutta samalla huomasin tytön liukuvan esille varjosta hymyillen ja pitäen sormeja suunsa edessä.

”Älä pelkää”, sanoi hän. ”He aikovat pukea päällesi tuon kauniin puvun, jonka käskit heidän valmistaa itsellesi.”

Nousin vuoteelta ja katselin pappeja. En enää pelännyt. Agmadh seiso i liikkumattomana katse naulattuna minuun. Toi nen lähestyi minua pitäen kädessään valkoista kaapua. Se oli hienoa palttinaa ja kirjailtu runsailla kultaompeleilla. Kirjailut esittivät merkkejä, joiden tarkoitusta en ymmärtänyt. Kaapu oli vieläkin kauniimpi kuin Agmadhin puku. Mitään niin kaunista en ollut nähnyt sen jälkeen kun tuln temppeleihin.

Olin tyytyväinen ja ojensin käteni tavoitellen pukua. Kamen tuli luokseni, ja kun olin riisunut entiset vaatteeni, puki hän omin käsin minut uuteen pukuun.

Pukuun oli lisätty hienon parfyymn tuoksua, jota hengitin ihastuneena. Tämä puku oli todellakin kuninkaallinen!

Kamen meni ovelle ja avasi sen. Häikäisevä valo lankesi suoraan ylleni. Agmadh seiso i edelleen liikkumattomana silmät luotuina minuun.

Tyttö katseli minua ihmetellen ja taputti käsiään ihastuneena. Sitten hän tarttui käteeni. ”Tule!” hän sanoi. Seurasin häntä, ja me menimme yhdessä käytävään Agmadhin kulkiessa kintereillämme. Näkymä, joka avautui edessämme, sai minut pysähtymään hätkähtäen. Suuri käytävä oli täynnä pappeja. Ainoastaan kaikkein pyhimpään johtavan oven edusta, jossa minä seiso i, oli tyhjä. Siihen oli jätetty avara tila ja tälle tyhjälle paikalle oli järjestetty lepovuode, jota peitti silkkinen kangas. Se oli kirjailtu kultaisilla merkeillä samalla tavalla kuin minun pukuni. Lepovuoteen vierellä oli tuoksuviista kukista rakennettu seinämä, ja lattialle oli siroteltu kukkia. Minua värisytti tuo suuri joukko liikkumattomia, valkeaan puettuja pappeja, joiden silmät tuijottivat minua. Näkemäni väriloisto kuitenkin miellytti minua.

”Tämä lepovuode on meitä varten”, sanoi tyttö ja vei minut sen luo. Kukaan muu ei puhunut eikä liikkunut, ja minä tottelin häntä. Lepovuoteelta löysimme kultaisen pallon, jolla olimme

leikkineet puutarhassa. Minä katsahdin ihmeissäni ylös nähdäkseni, pitikö Agmadh meitä silmällä. Hän seiso i oven vieressä, joka vei kaikkein pyhimpään, ja katseli minua. Kamen seiso i lähempänä meitä ja hänen silmänsä olivat suunnattuna pyhätön oveen. Hänen huulensa liikkui vat niin kuin hän olisi toistanut sanoja. Kukaan ei näyttänyt olevan meille vihainen, joten käännyin taas tytön puoleen. Hän otti pallon ja juoksi suuren leposohvan toiseen päähän. En voinut vastustaa hänen iloisuuttaan, vaan juoksin nauraen toiseen päähän. Hän heitti pallon minulle. Otin kopin ja olin heittämisilläni sen takaisin hänelle. Silloin syvä pimeys valtasi yllättäen koko käytävän. Hengitykseni salpautui hetkeksi silkasta pelosta. Samassa kuitenkin huomasi n, että saato i nähdä tytön. Hän nauroi. Heitin silloin pallon hänelle, hän otti sen kiinni ja nauroi uudestaan. Katselin ympärilläni ja näin, kuinka kaikki oli pimeää. Tulin ajatelleeksi hirvittäväää haamua, jonka olin edellisellä kerralla nähnyt pimeydessä, ja olisin huutanut kauhusta, jollei tyttöä olisi ollut. Hän tuli luokseni ja otti käteni omaansa.

”Pelkäätkö sinä?” kysyi hän. ”Minä en. Eikä sinun tarvitse pelätä. He eivät tahdo vahingoittaa sinua, sillä he palvovat sinua.”

Hänen puhuessaan kuulin äkkiä soittoa – vienoa, ihmeellistä soittoa, joka sai sydämeni sykkimään nopeammin ja jalkani ikävöimään tanssia.

Hetken päästä näin, kuinka valoviiva ympäröi pyhätön ovea, ja ovi avattiin. Astuisiko tuo sietämätön olento siitä ulos? Ruumiini vapisi kauhusta tätä ajatellessani, mutta en kuitenkaan kadottanut kaikkea rohkeuttani niin kuin edellisellä kerralla. Tytön läsnäolo ja soiton iloisuus vaimensivat pelottavaa yksinäisyyden tunnetta. Tyttö nousi ylös ja otti käteni omiinsa. Me lähestyimme pyhätön ovea. Tahdo i panna vastaan, mutta en kyennynt vastustamaan sitä voimaa, joka pakotti minua

eteenpäin. Kun astuimme ovesta, soitto lakkasi. Oli jälleen hiljaista. Näin heikon valon, joka tuntui tulevan huoneen laitimmaisesta päästä. Tyttö vei minut valoa kohden. Koska hän oli kanssani, minua ei pelottanut. Huoneen toisessa päässä oli pienempi huone tai onkalo, joka oli hakattu kallioon, tai siltä minusta näytti. Täällä oli tarpeeksi valoa esineiden erottamiseksi. Matalalla penkillä istui nainen kumartuneena suuren kirjan yli, joka oli hänen polvillaan. Katseeni nauiliintui häneen heti, enkä voinut irrottaa sitä hänestä. Tunsin hänet ennestään, ja minua vavisutti ajatus, että hän nostaisi ylös päänsä ja minä saisin nähdä hänen kasvonsa.

Äkkiä huomasin, että tyttö, oppaani, oli hävinnyt. En voinut katsella ympärilläni, sillä silmiäni vangitsi vastustamaton taidokas kavoima, mutta ymmärsin tytön kadonneen, sillä en enää tuntenut hänen puristustaan kädessäni. Tiesin, että hän oli poissa.

Odotin seisoen paikallani kuin temppelein lehtokujalla oleva kuvapatsas.

Viimein nainen kohotti päätään ja katseli minua. Veri jäähmettyi suonissani ja kylmänväreet viilsivät ruumistani. Nuo veitsenterävät silmät jäätivät minua, mutta en kyennyt kääntymään pois tai edes peittämään silmiltäni tuota kamalaa näkyä.

”Sinä olet tullut luokseni oppimaan. Hyvä on, minä opetan sinua”, hän sanoi, ja hänen äänensä oli matala ja pehmeä kuin soittimen ääni. ”Sinä rakastat kukkia ja kaikkea, mikä on kaunista. Sinusta tulisi suuri taiteilija, jos eläisit ainoastaan kauneutta varten, mutta sinusta pitää tulla jotain enemmän.” Hän ojensi kätensä minulle ja vastoin tahtoani minä ojensin omani hänelle. Hän kosketti sitä ainoastaan hyvin kevyesti, mutta tämän kosketuksen myötä käteni täyttyi ruusuista, joiden tuoksu täytti huoneen. Hän nauroi helähtelevää naurua – luulen, että kasvojeni ilme huvitti häntä.

”Tule nyt”, sanoi hän, ”ja istu lähemmäs, sillä sinähän et pelkää minua enää.” Lähestyin häntä katsellen ruusuja, jotka vangitsivat katseeni. Kun en nähnyt hänen kasvojaan, en pelännyt häntä.

Hän kietoi käsivartensa ympärilleni ja veti minut luokseen. Äkkiä huomasin, että hänen tumma pukunsa ei ollut tehty palttinasta eikä kankaasta. Se oli elävä, se oli kiemurtelevia käärmeitä, jotka kiertyivät hänen ympärilleen ja muodostivat poimuja, jotka kauempana seistessäni olivat näyttäneet pehmeälaskoksiselta kankaalta. Nyt kauhu valtasi minut. Yritin huutaa, mutta se ei onnistunut. Yritin paeta häntä, mutta turhaan! Hän nauroi taas, mutta tällä kerralla nauru kuulosti ilkeältä. Häntä yhä katsellessani hänen pukunsa muuttui – se oli vieläkin yhtä tumma, mutta ei enää elävä. Seisoin henki salpaantuneena hämmästyksen ja kauhun vallassa – ja hänen käsivartensa oli edelleenkin ympärilläni! Hän kohotti toisen kätensä ja laski sen otsalleni. Silloin herkesin pelkäämästä häntä ja tulín rauhalliseksi ja tyyneksi. Silmäni olivat ummessa ja sittenkin näin. Olin täysin tajuissani, mutta en pyrkinyt liikkumaan. Hän nousi ylös, nosti minut käsivarsilleen ja laski alas matalalle kivipenkille, jolla hän itse oli äskettäin istunut. Pääni retkahti vasten kallioseinää takanani. Olin ääneti ja paikallani, mutta kykenin näkemään kaiken.

Hän ojentautui täyteen pituuteensa ja kohotti käsivartensa päänsä yli, jolloin näin käärmeet uudestaan. Ne olivat voimakkaita ja elinvoimaisia. Ne eivät ainoastaan muodostaneet hänen pukuaan, vaan myös kiemurtelivat hänen päänsä ympärillä. En nähnyt, muodostivatko ne itse hiukset vai josko ne ainoastaan sotkeutuivat niihin. Hän risti kätensä korkealla päänsä päällä, ja nuo kauheat matelijat luikertelivat pitkin hänen käsivarsiaan. Mutta minä en pelännyt enää. Pelko tuntui jättäneen minut ainiaaksi.

Äkkiä huomasin, että pyhätössä oli joku muukin. Agmadh seisoi sisemmän onkalon suulla.

Katselin ihmeissäni hänen kasvojaan, jotka näyttivät niin liikkumattomilta. Silmät eivät ilmeisesti nähneet mitään. Mutta silloin äkkiä muistin, että ne todella eivät nähneet mitään ja että tämä olento, tämä valo, minä itse, kaikki tämä oli hänelle näkymätöntä.

Nainen kääntyi puoleeni ja kumartui ylitseni, jolloin näin hänen kasvonsa, ja hänen silmänsä katsoivat terävästi omiini. Nuo silmät, läpätunkevat kuin veitset, eivät enää saaneet minua kauhun valtaan, mutta pitivät minut otteessaan kuin olisin ollut kytketty rautoihin. Tuijottaessani häntä näin äkkiä, kuinka käärmeet katosivat ja muuttuivat taas pitkiksi, aaltoileviksi laskoksiksi harmaassa, pehmeässä, loistavassa puvussa, ja niiden päät ja kammottavat silmät muuttuivat ruusunkimpuiksi. Väkevä ruusun tuoksu täytti pyhätön. Silloin näin Agmadhin hymyilevän.

”Kuningattareni on täällä”, hän sanoi.

”Kuningattaresi on täällä”, sanoin tietämättä puhuneeni ennen kuin kuulin oman ääneni. ”Hän odottaa kuullakseen toivomuksesi.”

”Sano minulle”, sanoi hän, ”millainen on hänen pukunsa.”

Minä vastasin: ”Se säteilee ja hohtaa, ja hänen hartioillaan on ruusuja.”

”En kaipaa nautintoa”, sanoi hän, ”se tympäisee sieluani. Sen sijaan minä pyydän valtaa.”

Tähän saakka naisen silmät olivat kertoneet minulle, mitä minun tuli sanoa, mutta nyt kuulin jälleen naisen äänen.

”Temppelissäkö?”

Toistin taas hänen sanansa ymmärtäen puhuneeni vasta, kun kuulin oman ääneni kaiun.

”Ei”, vastasi Agmadh halveksivasti. ”Minä tahdon päästä näiden muurien ulkopuolelle, elää ihmisten joukossa ja saada tahtoni määrääväksi heidän keskuudessaan. Minä pyydän voimaa tähän. Sitä on minulle luvattu, mutta lupausta ei ole täytetty.”

”Koska sinulta puuttui rohkeutta ja vahvuutta, jota vaadiin, jotta se tulisi täytetyksi.”

”Niitä ei puutu minulta enää”, vastasi Agmadh. Näin ensimmäistä kertaa hänen kasvojensa vääristyvän intohimosta.

”Lausu siis ratkaisevat sanat”, sanoi nainen.

Agmadhin kasvot muuttuivat. Hän seiso hetken liikkumattomana, ja hänen kasvonsa kävivät kylmemmiksi ja kovemmiksi kuin yhdenkään kiviveistoksen.

”Minä luovun ihmisyydestäni”, hän sanoi lopulta hitaasti, niin että sanat tuntuivat seisahtuvan ja kelluvan ilmassa.

”Hyvä”, sanoi nainen. ”Et kuitenkaan voi toimia yksin. Sinun on tuotava luokseni muita, jotka sinun laillasi ovat valmiit uhmaamaan kaiken ja tietämään kaiken. Minulla täytyy olla kaksitoista vannoutunutta palvelijaa. Tuo ne luokseni, ja tulet saamaan mitä haluat.”

”Tuleeko heistä minun vertaisiani?” kysyi Agmadh.

”Pyyteissä ja rohkeudessa kyllä, mahdissa ei, sillä itse kullakin täytyy olla oma erityinen pyyteensä. Tällä tavalla heidän palveluksensa on minulle mieluisaa.”

Agmadh seiso silmänräpäyksen hiljaa. Sitten hän sanoi: ”Minä tottelen kuningatartani. Mutta näin vaikeassa tehtävässä minun täytyy saada apua. Kuinka voin houkuttaa heitä?”

Nainen kohotti käsivartensa, avasi ja sulki kämmeniään omituisella liikkeellä, jonka merkitystä en ymmärtänyt. Hänen silmänsä paloivat kuin kekäleet ja kävivät sitten kylmiksi ja ilmeettömiksi.

”Minä ohjaan sinua”, hän vastasi. ”Kun noudatat minun käskyjäni, sinun ei tarvitse pelätä. Sinun täytyy vain totella minua, ja sinä tulet onnistumaan! Kaikki tarvittava löytyy tästä tempelistä. Täällä on kymmenen pappia, jotka ovat valmiina meidän käytettäviksemme. He ovat kaikki nälkäisiä. Minä olen ravitseva heidät. Sen sijaan sinulle annan palkintosi, kun olet todistanut rohkeutesi ja uskollisuutesi – en aiemmin, sillä sinä vaadit paljon enemmän kuin muut.”

”Ja kuka on täyttävä luvun?” kysyi Agmadh.

Nainen loi silmänsä minuun.

”Tämä lapsi”, hän vastasi. ”Hän on minun – minun valittu-ni ja suosikkipalvelijani. Minä opetan häntä ja hänen kauttaan teitä.”

X

”Sano Kamen Bakalle, että minä tiedän, mitä hän sydämesään haluaa. Hän tulee saamaan sen, mutta ensin hänen täytyy lausua nuo ratkaisevat sanat.”

Agmadh kumarsi päätään ja kääntyi pois. Hän poistui hiljaa pyhätöstä.

Olin taas yksin naisen kanssa. Hän lähestyi minua ja naulasi kaamean katseensa minuun.

Kun katselin häntä, hän katosi, ja siinä, missä hän oli seisonut, näkyi kirkas valo, joka vähitellen muodostui kauneimmaksi ilmiöksi kuin mitä koskaan olin nähnyt.

Edessäni oli puu, jonka oksissa kasvoi tuuheina pehmeästi riippuvia lehviä. Ne muistuttivat enemmän hiuksia kuin lehtiä. Jokaisella oksalla kasvoi paljon suuria kukkaterttuja, ja parvi mitä kauneimman värisiä lintuja lenteli edestakaisin noilla loistavilla kukilla. Silmiäni alkoi häikäistä, ja huudahdin: ”Voi, anna minulle yksi noista pienistä linnuista, jotta se tulisi ja rakentaisi pesänsä luokseni, niin kuin se tekee kukkien joukossa.”

”Sinä saat sata sellaista, ja ne rakastavat sinua, suutelevat sinua ja syövät sinun huuliltasi. Vähitellen saat puutarhan, jossa kasvaa tällainen puu, ja kaikki ilman linnut tulevat rakastamaan sinua. Mutta ensiksi sinun täytyy totella minun käskyäni. Puhu Kamenille ja pyydä häntä astumaan pyhättöön.”

”Astu sisään”, sanoin, ”pappi Kamen Baka astukoon sisään.”

Hän tuli ja asettui luolan suulle. Puu oli kadonnut, ja näin edessäni jälleen tumman olennon loistavassa, laskostetussa puvussa. Hänen julmat silmänsä olivat luotuina pappiin.

”Sano hänelle”, hän sanoi hitaasti, ”että hänen sydämensä pyyde tullaan täyttämään. Hän pyytää rakkautta – hänen toiveensa täytetään. Temppelin papit ovat hylänneet hänet, ja hän tietää, että heidän sydämensä ovat kiveä. Hän tahtoo nähdä heidät polvillaan edessään, palvelemassa häntä kuin vapaaehtoiset orjat. Hän saa tämän, sillä hän ottaa kerran kontolleen sen, mikä on tähän asti ollut minun tehtäväni. Hän on tyydyttävä heidän sydämensä pyyteet ja kiitokseksi siitä he asettavat hänet korkeammalle jalustalle kuin ketään muuta – paitsi minua. Onko lahja kylliksi arvokas?”

Hän lausui nämä sanat äänellä, joka ilmaisi suurta halveksuntaa, ja saatoin hänen pelottavista kasvoistaan lukea hänen halveksivan Kamenia siksi, että tämän kunniahimon kohde oli niin vähäpätöinen. Mutta tämä sävy katosi sanoista, kun minä toisin ne.

Kamen taivutti päätään, ja hänen kasvonsa hehkuivat riemusta.

”On”, hän vastasi.

”Lausu siis ratkaisevat sanat!”

Kamen Baka lankesi polvilleen ja kohotti kätensä korkealle pänsä yli. Hänen kasvonsa kävivät tuskaisiksi.

”Tästä lähtien, vaikka kaikki rakastaisivat minua, en minä rakasta ketään!”

Tumma olento meni hänen luokseen ja kosketti kädellään hänen otsaansa. ”Sinä olet minun”, hän sanoi ja kääntyi hänen luotaan kasvoillaan hymy, joka oli synkkä ja kylmä kuin pohjoistuuli. Hänen käytöksensä Kamenia kohtaan oli mielestäni kuin opettajan ja johdattajan. Agmadhille hän oli puhunut pikemmin kuin kuningatar suosikilleen, jota hän samalla sekä piti arvossa että pelkäsi – sellaiselle, joka on voimakas.

”Nyt, lapsi, on käytävä töihin”, hän sanoi kääntyen minuun. ”Tähän kirjaan on kirjoitettu niiden pappien toivomukset, jotka antautuvat palvelemaan minua. Nyt olet väsynyt ja sinun täytyy levätä, sillä minä en tahdo, että he vahingoittavat sinua. Sinun täytyy varttua voimakkaaksi mieheksi, joka on kyllin arvokas minun suosiolleni. Mutta ota kirja mukaasi, ja kun olet herännyt aikaisin huomenaamuna, Kamen Baka tulee luoksesi, ja sinä luet hänelle kirjasta ensimmäisen sivun. Sitten kun hän on onnistunut ensimmäisessä tehtävässä, hän tulee uudestaan luoksesi aikaisin jonakin aamuna, ja silloin sinun on luettava seuraava sivu. Näin sinä jatkat, kunnes kirja on luettu loppuun. Kerro hänelle tämä, ja lisäksi, ettei hän saa koskaan joutua epätoivon valtaan vaikeuksien hetkellä. Jokainen voitettu este lisää hänen voimaansa, ja kun hän kerran on voittanut kaikki esteet, hänet nostetaan korkealle, kaikkien muiden yläpuolelle.”

Minä toistin nämä sanat Kamenille. Hän seisoి nyt oven-suussa kädet ristissä ja pää painettuna niin alas, että tuskin kykenin näkemään hänen kasvojaan. Mutta kun vaikenin, hän katsahti ylös ja sanoi: ”Minä tottelen.”

Hänen kasvoillaan oli sama hehku, jonka olin nähnyt niillä aiemminkin.

”Käske hänen mennä”, nainen sanoi, ”ja lähettää Agmadh tänne.”

Kun olin toistanut sanat, Kamen vetäytyi hiljaa takaisin. Hänen liikkeistään saatoin nähdä, että hän näki huoneessa pelkkää pimeyttä.

Hetkeä myöhemmin Agmadh seiso i ovella. Nainen meni hänen luokseen ja laski kätensä hänen otsalleen. Näin silloin sillä kruunun, ja Agmadh hymyili.

”Se on tuleva hänen omakseen, kerro se Agmadhille”, hän sanoi. ”Tämä on maailman suurin kruunu, lukuun ottamatta yhtä, mutta tätä suurempaa kruunua hän ei kantaisi. Pyydä häntä nyt ottamaan sinut käsivarsilleen ja kantamaan vuotelesi. Mutta pidä lujasti kiinni kirjasta.”

Minun toistaessani näitä sanoja nainen kosketti kevyesti otsaani, jolloin vaivuin syvään, virvottavaan uneen, ja minusta tuntui kuin sanat olisivat kuolleet huulilleni. Mutta en kyennyt enää toistamaan niitä. Kaikki oli käynyt epäselväksi. Minä nukuin.

XI

Herätessäni oli täysi päivä, ja minusta tuntui kuin olisin nukkunut kauan syvää unta. Huoneeni oli kuin puutarha, niin paljon sinne oli tuotu kukkia. Silmäni harhailivat nautinnolla kasvista toiseen ja sattuivat ennen pitkää esineeseen, johon ne kiinnityivät. Se oli polvistunut olento keskellä huonetta – pappi, joka oli syvässä, kumartuneessa asennessa. Tiesin, että hän oli Kamen Baka. Liikahdin, ja syntyneestä kevyestä äänestä hän kohotti päätään ja katsoi minua. Kääntyessäni huomasin kirjan, joka oli vieressäni avattuna. Silmäni kiintyivät sen sivuun. Näin hohtavia sanoja ja luin ne huomaamattani ääneen. Lopulta lakkasin lukemasta, sillä tavallisilla kirjaimilla ei ollut kirjoitettu tuon enempää, jäljellä oli vain hieroglyfejä.

Kamen Baka nousi nopeasti ylös. Minä katselin häntä, ja hänen kasvoillaan kuvastui raju voitonriemu.

”Hän on tänään suuteleva jalkojani!” hän huudahti. Kun hän näki kummastuneen katseeni, hän sanoi: ”Oletko lukenut kaiken?”

”Kaiken sen minkä ymmärrän”, vastasin. ”Loput on kirjoitettu kirjaimilla, joita en tunne.”

Hän kääntyi heti ympäri ja lähti huoneesta. Katselin uudestaan lukemaani sivua nähdäkseni, mitkä sanat olivat noin omituisesti kuohuttaneet hänen mieltään. En enää ymmärtänyt niitä – nyt oli nekin kirjoitettu hieroglyfeillä. Tuijotin niitä pettyneenä, sillä nyt huomasin, etten kyennyt muistamaan sanaakaan siitä mitä olin lukenut. Tämän miettiminen alkoi väsyttää minua, ja nukahdin uudestaan nojaten päätäni tuohon eriskummalliseen kirjaan. Syvästä unestani, jonka aikana en nähnyt unia, heräsin vasta kun hiljainen rasahdus herätti minut. Kaksi nuorta pappia seisoivat huoneessa. He toivat tullessaan leivoksia ja maitoa, jotka he tarjosivat minulle polvistuen. Ellen olisi ollut peloissani, olisin nauranut heille nähdessäni, kuinka he polvistuivat minun, maalaispojan, eteen. Kun olin syönyt, he menivät pois. Minun ei kuitenkaan tarvinnut olla yksin kauaa. Verhoa nostettiin, ja nähdessäni henkilön, joka astui huoneeseen, hyppäsin vuoteeltani ja kiljahdin ilosta. Se oli Sebua, puutarhuri.

”Kuinka on mahdollista, että sinä tulet minun luokseni?” kysyin. ”Minä luulin, etten saisi nähdä sinua enää koskaan.”

”Agmadh lähetti minut tänne”, hän vastasi.

”Agmadh!” minä huudahdin kummissani. Menin hänen luokseen ja puristin molemmin käsin hänen käsivarttaan.

”Minä olen todellinen”, sanoi hän. ”Minusta he eivät voi tehdä valesivua. Silloin kun näet minut, sinun ei tarvitse olla huolissasi siitä, ettenkö se olisi minä itse.”

Hän puhui lyhyesti ja ymseällä äänellä, ja hetken aikaa olin peloissani. Pelkoni kuitenkin hävisi, kun tuo omituinen hymy levisi hänen rumille kasvoilleen.

”Sinä saat tulla kanssani puutarhaan”, hän sanoi ja ojensi minulle suuren kätensä. Minä tartuin siihen. Lähdimme yhdessä

huoneesta ja kuljimme läpi temppelein suurien tyhjien salien ja pitkien käytävien, kunnes tulimme pienelle ristikkoportille, jonka lävitse olin nähnyt Sebulan kasvot ensimmäisen kerran. Ja niin kuin silloinkin, näin puutarhan kimmeltävän värikkäänä edessäni.

”Voi, kuinka olen iloinen päästessäni takaisin tänne”, sanoin.

”Ensimmäisellä kerralla tullessasi tänne olit määrätty tekemään työtä. Sinusta olisi tullut minun apurini”, Sebua sanoi arvokkaana. ”Nyt kaikki on toisin. Sinun on leikittävä sen sijaan, että tekisit töitä, ja minun on kohdeltava sinua kuin prinssiä. Ovatko he ehtineet turmella sinut, lapsi? Haluatko kylpeä?”

”Mutta missä?” vastasin minä. ”Missä on vettä? Tahtoisin uida vedessä, joka on oikein syvää ja kylmää.”

”Osaatko uida? Ja sinä pidät vedestä? No, seuraa siis minua ja minä näytän sinulle vettä, joka on sekä syvää että kylmää. Tule kanssani!”

Hän kulki rivakoin askelin, ja minun oli vaikea pysyä hänen tahdissaan. Kulkiessamme hän mumisi itsekseen jotakin, mitä en ymmärtänyt. En välittänyt kuunnella, sillä ajattelin ainoastaan, kuinka suloiselta tuntuisi heittäytyä raikkaaseen veteen tänä kuumana, painostavana aamuna.

Saavuimme paikalle, jossa oli suuri, syvä lammikko, johon vesipisarat tippuivat vuolaana suihkuna jostakin yläpuolelta.

”Tuossa on vettä”, sanoi Sebua, ”ja siinä ei ole kukkia, joita voisit vahingoittaa.”

Seisoin lammikon reunalla auringon paahteessa ja riisuin valkoisen pukuni. Kun olin hetkisen ihailut auringonpaistetta, heittäydyin veteen. Olipa se tosiaan kylmää! Ensin kykenin tuskin vetämään henkeä, niin kylmää vesi oli. Pian kuitenkin ojensin itseni, uin ja aloin nauttia voimakkaasti virkistävästä kylvystä. Raikas vesi elvytti ja vahvisti minua. En enää tuntenut

itseäni väsyneeksi niin kuin temppelein suitsutuksessa ja kukil-ta tuoksuvassa huoneessani. Olin hyvin onnellinen. Halusin nauttia vedestä ja auringonpaisteesta niin kauan kuin mahdollista. Herkesin uimasta ja aloin kellua mukavasti veden varassa sulkien silmäni häikäisevältä auringolta.

Äkkiä tunsin jotakin ihmeellistä, ja henkeni salpautui. Minut valtasi suloinen tunne enkä säikähtänyt vähääkään. Tunsin suudelman huulillani. Avasin silmäni. Siinä, aivan vieressäni, vedenpinnalla leväten näin kuningattareni, Lootuskuningattaren. Huudahdin ilosta. Muististani haihtuivat heti kaikki ilot, joita olin tuntenut sen jälkeen kun näin hänet viimeksi. Hän oli minun kuningattareni, minun rakastettu ystäväni. Kun hän oli luonani, en välittänyt muusta maailmasta rahtuakaan.

”Lapseni, olet tullut taas luokseni”, sanoi hän, ”mutta sinä jätät minut pian. Ja kuinka voin auttaa sinua, jos unohdat minut kokonaan?”

En vastannut mitään, sillä minua hävetti. Saatoin tuskin uskoa, että olin todella unohtanut hänet, ja kuitenkin tiesin, että se oli totta.

”Vesi, jossa nyt lepää”, hän sanoi, ”tulee siitä paikasta, jossa minun kukkani, lootuskukat, kasvavat omassa elementissään. Sinulle olisi kuolemaksi uida vedessä, jossa ne asuvat. Mutta tämä vesi, joka valuu niiden luota, sisältää vain hieman niiden elinvoimaa ja on vuodattanut omansa niihin. Kun sinun kerran on kylvettävä lootuskukan vedessä, sinun olla täytyy voimakas kuin kotka ja innokas kuin vastasyntynyt lapsi. Lapseni, ole luja. Älä kuuntele imartelua, joka sokaisee sinut, kuuntele ainoastaan totuutta, jonka minä pidän auringonvalossa, rakas lapsi, äläkä anna varjojen peittää itseäsi. Sinua odottaa elämä, joka on kaikkea muuta elämää ylevämpi. Totuuden ja rakkauden kukka odottaa sinusta noukkijaansa. Olisitko pelkkä välikappale ja ase niille, jotka ajattelevat vain itseään? Ei! Kerää tietoa ja tule

vahvaksi, ja silloin sinä levität auringonvaloa maailmaan. Tule, lapseni, anna kätesi minulle, luota minuun ja nouse, sillä vesi on kantava sinua. Nouse ylös, laskeudu polvillesi sen pinnalle ja juo auringonvaloa, nouse ylös ja rukoile polvillasi elämän valoa, jotta se valaisee sinua.”

Nousin pidellen hänen kättään omassani. Polvistuin hänen viereensä. Nousin uudestaan ja seisoin hänen vierellään. Mitä sitten tapahtui, en tiedä.

”Olisitko pelkkä välikappale ja ase niille, jotka ajattelevat vain itseään? Ei! Kerää tietoa ja tule vahvaksi, ja silloin sinä levität auringonvaloa maailmaan.”

Tuntui kuin nämä sanat olisi kuiskattu korvaan, kun ha-
vahduin. Toistin ne yhä uudestaan, ja muistelin jokaista sanaa erikseen. Ne kuitenkin tuntuivat minusta epäselviltä ja merkityksettömiltä. Olin mielestäni aluksi ymmärtänyt ne, mutta nyt kuulostivat minusta kuin papin sanoilta, joka puhuu juhlassa tanssiville ihmisille.

**

Olin lapsi, kun nämä sanat kuiskattiin korvaani – oppimattomuudessaan ja kokemattomuudessaan avuton poikanen. Kasvuvuosinani Lootuskuningattaren sanat kaikuihin hämärinä ja merkityksettöminä aivojeni sumeissa sopukoissa. Ne olivat minulle samaa kuin laulu, jonka pappi laulaa lapselle ja josta lapsi tajuaa ainoastaan äänen. En kuitenkaan koskaan unohtanut niitä. Elämäni oli joutunut miesten haltuun, jotka pitivät minua vangittuna ruumiinani sieluineni. Uinuva sieluni oli kahlehdittu raskaasti. Kun ruumiini antautui vastuksetta valtiaidensa johdettavaksi, olin orja, joka kuitenkin tiesi, että avaran taivaan alla oli vielä vapautta. Mutta vaikka tottelin sokeasti ja käytin kaikki voimani ja tarmoni häväistyn temppelein alhaiseen palvelukseen, kätkin kuitenkin uskollisesti sydämeeni

kuvan suloisesta kuningattaresta, ja hänen sanansa oli piirretty sieluuni tulikirjaimin eivätkä tulisi koskaan katoamaan. Kuitenkin kun kasvoin miehen mittoihin, sieluni sisälläni sairastui. Nämä sanat, jotka loistivat kuin tähtenä sielussani, loivat oudon valon kurjaan elämääni. Havaitsin tämän ymmärrykseksi kasvaessa, ja raskas, toivoton, kuolemankaltainen väsymys sulki minulta pois kaiken kauneuden. Olin muuttunut iloisesta lapsesta, onnellisesta poutapäivän olennosta vakavaksi nuorukaiseksi, jonka suuret silmät olivat kyynelten täyttämät ja jonka sairastunut sydän kätkei monta vain puoleksi ymmärrettyä salaisuutta, tarinoita häpeästä, syyllisyydestä ja surusta. Toisinaan, kun kävelin puutarhassa ja katselin lootuslammen tyyntä pintaa, rukoilin, että olisin jälleen nähnyt ilmestyksen. Mutta niin ei tapahtunut, sillä olin kadottanut lapsuuden viattomuuden, enkä toisaalta ollut vielä ollut saavuttanut miehuuden voimaa.

TOINEN KIRJA

I

Makasin temppelin puutarhassa suuren puun alla, jonka tumma varjo lankesi ruohikkoon. Olin ollut sangen väsynyt, sillä koko edellisen yön olin ollut pyhätössä tulkitsemassa pimeän hengen käskyjä hänen papeilleen. Nukahdin hetkeksi lämpimässä ilmassa, ja heräsin oudon surun vallassa. Tunsin nuoruuteni lipuneen ohitseni, enkä koskaan ollut saanut nauttia sen palosta.

Molemmilla puolillani istui nuori pappi. Toinen heistä leyhytteli minua suurella lehdellä, jonka hän nähtävästi oli ottanut yllämme olevasta puusta. Toinen, nimeltään Male, nojasi kädellään maahan ja katseli minua tarkkaavasti. Hänen silmänsä olivat suuret, tummat ja hyväilmeiset, kuin ystävällisen eläimen. Olin useasti ihmetellyt hänen kauneuttaan ja tunsin itseni iloiseksi, kun hän oli luonani.

”Sinä olet ollut liiaksi sisällä”, hän sanoi, kun verkalleen avasin silmäni ja katselin häntä. ”Ne eivät saa tappa sinua temppelimenoillaan, vaikka olisitkin ainoa, joka voi antaa niille elinvoimaa. Halutko tulla kanssamme kaupunkiin ja tuntea jotakin, joka on aivan erilaista kuin temppeli-ilma?”

”Mutta emmehän me voi”, vastasin.

”Emme voi?” sanoi Malen ylenkatseellisesti. ”Luuletko, että olemme täällä vankeina?”

”Mutta jos pääsemmekin ulos, kansa tunnistaa meidät. Papeilla ei ole tapana seurustella kansan kanssa.”

”Kansa ei tunnista meitä”, sanoi Malen nauraen iloisesti. ”Agmadh on antanut meille vapauden ja voiman. Tule, jos haluat. Me lähdemme nyt.”

He nousivat kumpikin ja ojensivat kätensä auttaakseen minut ylös. Minua ei kuitenkaan enää heikottanut. Hypähdin seisalleni ja järjestellen valkoista pukuani kysyin:

”Menemmekö nämä kaavut yllämme?”

”Kyllä, kyllä, mutta kukaan ei voi tunnistaa meitä. Voimme näyttäytyä joko prinsseinä tai kerjäläisinä, miten vain haluamme. Agmadh on antanut siihen meille voiman. Tule!”

Tämä suunnitelma seikkailusta miellytti minua yhtä paljon kuin heitäkin. Juoksimme puutarhan lävitse pienelle muuriportille, jonka Malen avasi vaivatta. Olimme tempppelin ulkopuolella.

Seuralaiseni juoksivat nauraen ja puhellen kedon poikki kohti kaupunkia. Minä juoksin heidän rinnallaan ja kuuntelin heidän puheitaan. Ymmärsin kuitenkin siitä, mitä he sanoivat, vain vähän. Nähtävästi he tunsivat kaupungin, josta minä tiesin vain nimen. Olin kylläkin kävellyt maalaispoikana äitini rinnalla sen läpi paljain jaloin. Nyt kuitenkin kuulosti siltä, kuin he aikoisivat viedä minut sisälle taloihin, rikkaiden ja ylhäisten ihmisten sekaan. Tätä ajatellessani minua alkoi pelottaa.

Riensimme eteenpäin, kunnes saavuimme eräälle vilkkaimmista kaduista. Siellä vilisi ihmisiä kauniissa puvuissa, ja kaupat näyttivät myyvän pelkkiä jalokiviä ja koruja. Me menimme suuresta portista rakennusten ympäröimälle pihalle. Sieltä kuljimme edelleen marmoripilarien kannattamaan saliin, jossa solisi suihkukaivo ja suuret kukkivat kasvit levittivät väkevää tuoksua.

Tästä salista alkoivat leveät marmoriportaat, joita lähdimme heti kiipeämään. Kun saavuimme portaiden päähän, Malen avasi oven, ja astuimme suureen, kultaisin seinävaattein

sisustettuun huoneeseen. Siellä oli joukko ihmisiä, joiden puvut ja korut häikäisivät silmiäni. He istuivat pöydän ympärillä juoden viiniä ja syöden makeisia. Huone oli täynnä puhetta ja naurua, ja ilma oli hajuvesistä raskas. Kolme kaunista naista nousi ylös toivottaen meidät tervetulleiksi. Kukin heistä otti yhden meistä huolehtiakseen ja tarjosi istumapaikan viereltään pöydän äärestä. Pian tuntui siltä, kuin olisimme kuuluneet seurueeseen, ja me nauroimme kilpaa heidän kanssaan aivan kuin olisimme olleet mukana juhlan alusta lähtien. En tiedä, johtuiko se juomastani tuoksuvasta viinistä vai tuon kauniin käden, joka hiveli usein kirjaillulla pöytäliinalla lepäävää kättäni, kosketuksesta, mutta päässäni alkoi tuntua keveältä ja omituiselta, ja puhuin asioista, joista en entuudestaan tiennyt mitään. Nauroin sutkautuksille, jotka tuntia aikaisemmin olisivat tuntuneet minusta merkityksettömiltä, koska silloin en olisi ymmärtänyt niitä.

Vieressäni istuva nainen puristi kättäni. Käännyin katsomaan häntä ja huomasin, että hän nojautui minua kohti. Hänen kasvonsa säteilivät nuoruutta ja kauneutta. Hänen loistavan pukunsa takia olin tuntenut itseni lapseksi hänen rinnallaan, mutta nyt näin, että hän oli nuori, nuorempi kuin minä itse. Hänen vartalonsa oli kuitenkin niin täyteläinen ja kauneutensa niin säkenöivää, että hän näytti olevan nainen täydessä kukoistuksessaan, vaikka olikin iältään vielä lapsi. Kun katselin hänen kauniita silmiään, minusta tuntui kuin olisin tuntenut hänet hyvin, ja sen takia hän viehätti minua yhä enemmän. Hän puhui paljon. En tosin aluksi ymmärtänyt paljoa hänen sanoistaan, itse asiassa häidin tuskin kuulin hänen puheettaan. Mutta kuunneltuani pidempään aloin vähitellen ymmärtää. Hän kertoi, kuinka hän oli kaivannut minua poissa ollessani, kuinka hän rakasti minua ja miten hän oli välinpitämätön kaikkea muuta kohtaan maailmassa.

”Ennen kuin sinä saavuit, huone tuntui pimeältä ja hiljaiselta”, hän sanoi. ”Juhla oli iloton.” Muut nauroivat, mutta heidän naurunsa kuulosti minun korvissani nyyhkytykseltä. Täytyykö minun surra – minun, joka olen nuori ja voimakas ja ikävöin rakkautta? Ei, se ei käy laatuun. Voi, minun rakastettuni, mieheni, älä jätä minua enää yksin. Jää luokseni, ja minun rakkauteni on antava sinulle voimaa kestää kohtalosi.”

Minä nousin äkkiä paikaltani pidellen hänen kättään omasani.

”Se on totta”, huudahdin kuuluvalla äänellä. ”Olen menettänyt väärin unohtaessani sen, mikä on elämän onni. Minä tunnustan, että kauneutesi, joka nyt on myös minun, oli pyyhitty muististani. Vaan nyt kun näen sinut silmiäni edessä, en voi kuin kummastella, kuinka olen milloinkaan voinut nähdä muuta kauneutta taivaassa taikka maan päällä.”

Puhuessani hämmästyneet vieraat alkoivat liikkua nopeasti. He ryntäsivät pöydästä ihmeellisellä kiireellä ja olivat samassa kadonneet huoneesta. Ainoastaan kaksi nuorta pappia jäi huoneeseen. He tuijottivat minua kiinteästi. Synkkä, totinen ja levoton ilme kasvoillaan he nousivat hitaasti pöydästä.

”Etkö tahdo palata temppeliin?” kysyi Malen.

Vastasin tekemällä kärsimättömän eleen.

”Unohdatko”, sanoi hän, ”että tulimme ainoastaan katsellaksemme kaupungin mielettömyyksiä, jotta näkisimme, millaista ainetta ihminen on? Sinä tiedät, että vihityn papin täytyy säilyttää puhtautensa. Sitä suurempi syy on sinulla, temppelin näkijällä. Vaikka olen ainoastaan noviisi, en uskaltaisi antautua voimakkaalle vapauden kaipuulle, joka sykkii sielussani. Voi, kunpa olisi vapaa! Olla kaupungin lapsi, tuntea elämän tarkoitus! Vaan minä en uskalla. Silloin olisin tyhjää vähempi, minulla ei olisi paikkaa temppelissä, ei sijaa koko maailmassa. Kuinka sitten käy sinulle, näkijä? Kuinka voimme vastata puolestasi Agmadhille?”

En vastannut. Mutta vieressäni istuva nainen nousi ylös ja meni hänen luokseen. Hän otti kaulallaan riippuvan jalokiven ja laski sen hänen käteensä.

”Anna hänelle tämä”, sanoi hän, ”ja hän ei kysy enempää.”

II

Tästä hetkestä alkaa aika, josta en kykene tekemään selkoa yhtä tarkasti kuin muusta osasta elämäni. Kaikki on hämärää ja epäselvää, mikä johtuu kokemieni tuntemusten yksitoikkoisuudesta. Totisesti, ne sekoittuivat toisiinsa ja tulivat yhdeksi ja samaksi. Join nautinnon maljasta syvin siemauksin joka päivä. Viehättävä kumppanini näytti käyvän tunti tunnilta viehättävämmäksi, ja katselin hänen kasvojaan ihastuksella. Hän kuljetti minua palatsimme huoneissa, enkä voinut seisahtua ihmettelemään huoneiden upeutta, sillä niiden takana oli yhä toisia, jotka olivat vieläkin upeampia. Vaelsin hänen kanssaan puutarhoissa, joissa kasvoi niin ylenpalttisesti kukkia, etten ollut koskaan nähnyt vastaavaa. Puutarhojen takana oli niittyjä, joiden lyhyessä, pehmeässä ruohossa kasvoi kedon kukkia, ja lakeuden halki virtaavassa joessa kasvoi lumpeita. Tänne tuli iltasin tyttöjä kaupungista. Toiset hakivat vettä, toiset kylpivät joessa ja jäivät rannalle istumaan puhellen, nauraen ja laulaen pitkälle yöhön asti. Heidän loistavat vartalonsa ja suloiset äänensä tekivät illat kahta kauniimmiksi. Minulla oli tapana viipyä tähtikirkkaina iltoina heidän luonaan aamunkoittoon asti leikitellen heidän kaikkien kanssa, mutta kuiskaten rakkautensa ainoastaan kauneimpien korvaan. Ja kun he aamun tullen poistuivat laulaen luotani, tuli hän, joka oli heitä kaikkia kauniimpi, ja saattoi minut kotiini palatsiin, jossa asuimme keskellä kaupunkia, mutta kuitenkin erillään siitä. Me olimme onnellisempia kuin ketkään muut tässä kaupungissa.

En voi sanoa, kuinka kauan elin tällaista elämää. Tiedän ai-noastaan, että eräänä päivänä lepäsin huoneessani, ja kaunis rakastettuni nojasi päätään käsivarteeni ja lauloi minulle kau-niita lauluja, kun laulu äkkiä tyrehtyi hänen huulilleen, ja hän kävi kalpeaksi ja liikkumattomaksi. Kuulin hiljaisuuden kes-keltä verkkaisia askeleita, jotka kipusivat portaita. Ovi avattiin, ja siinä seisoj liikkumattomana ylipappi Agmadh.

Hän katseli minua hetken ajan kauheilla silmillään, jotka olivat kylmät kuin jalokivet. Hänen huulillaan oli hymy, mutta tämä hymy pelotti minua ja sai minut vapisemaan.

”Tule”, hän sanoi.

Nousin empimättä ylös, sillä tiesin, että minun oli totelta-va. En katsellut taakseni, ennen kuin kuulin kiivasta liikettä ja nyyhkytyksen. Silloin käännyn ympäri. Mutta hän, minun rakastettuni, oli poissa. Oliko hän paennut tätä odottamatonta kohtausta? En voinut jäädä ottamaan selvää tai mennä lohdut-tamaan häntä. Tiesin vain, että minun täytyi seurata Agmad-hia. Tunsin selvemmin kuin koskaan aiemmin, että hän hallitsi minua. Tullessani ovelle näin kynnyksellä käärmeen, joka nosti päätään, kun lähestyin sitä. Vetäydyin takaisin huudahtaen säi-kähdyksestä.

Agmadh hymyili. ”Älä pelkää”, hän sanoi. ”Tämä on valtiat-taresi suosikki eikä vahingoittaisi valtiattaren valittua palveli-jaa. Tule!”

Tunsin, että minun oli pakko totella tätä käskyä – en us-kaltanut vastustella. Kuljin käärmeen ohitse katsomatta siihen. Vielä portaita kulkiessani saatoin kuulla sen häijyn sähinän.

Agmadh kulki puutarhan kautta niitylle. Oli ilta. Tähdet tuikkivat jo taivaalla, ja tyttöjen silmät loistivat, kun he istui-vat pareittain joen rannalla. He eivät kuitenkaan laulaneet niin kuin yleensä. Joella näkyi vene, jossa oli kaksi soutajaa. Tun-nistin heidät niiksi nuoriksi papeiksi, jotka olivat seuranneet

minua kaupunkiin. He olivat luoneet silmänsä maahan eivätkä nostaneet katsettaan, vaikka minä lähestyin. Ymmärsin, että tytöt olivat tunnistaneet heidät vanhoiksi tuttavikseen ja iloisiksi leikkitovereikseen. Nyt he kummastelivat nähdessään heidät sellaisissa vaatteissa ja olemukseltaan niin erilaisina.

Agmadh astui veneeseen. Seurasin häntä, ja sitten soudimme hiljaisuudessa kohti temppeliä.

En ollut koskaan ennen nähnyt temppelin joenpuolista sisäänkäyntiä. Ollessani äitini kanssa kaupungissa olin kuullut, että aiemmin sitä oli käytetty usein, mutta nykyään se oli varattu vain juhlallisuuksia varten. Niinpä kummastuin suuresti, kun huomasin, että lähestyimme sitä. Ihmetykseni kasvoi entisestään, kun huomasin, että temppelin koko ympäristö oli täynnä kukilla koristettuja veneitä, joissa istui valkopukuisia pappeja silmät alas luotuina. Ymmärsin pian, että tämä päivä oli juhlapäivä.

Entä temppeli sitten! Minusta tuntui kuin olisi kulunut sata vuotta siitä, kun olin asunut sen seinien sisällä. Itse Agmadhkin näytti silmissäni vieraalta ja kummalliselta. Olinko minä itse mahtanut vanhentua paljonkin? En kyennyt vastaamaan tähän, sillä minulla ei ollut peiliä, jossa olisin voinut nähdä kuvani, eikä ystävää, jolta olisin voinut sitä kysyä. Yhdestä seikasta minä kuitenkin olin varma: verrattuna siihen nuorukaiseen, joka karkasi temppelin puutarhasta, olin nyt mies. Ja tiesin, etten ollut saavuttanut miehuuttani kunnialla, vaan häpeällä. Olin orja. Kun saavuimme temppeliin, minut valtasi painostava synkkämielisyys. Vene pysähtyi leveiden marmoriportaiden eteen, jotka olivat temppelin sisäpuolella ja sen katon alla. En ollut koskaan tiennyt, että tuo suuri joki oli näin lähellä. Kun olimme nousseet portaat, Agmadh avasi erään oven – ja kas! Me seisoiimme kaikkein pyhimmän sisäänkäynnillä. Käytävää valaisi ainoastaan muutama himmeä soihtu, jota papit kantoivat.

Ulkona joella oli vasta hämärä, mutta täällä vallitsi musta yö. Agmadhin antamasta merkistä soihdut sammutettiin. Pimeys ei kuitenkaan ollut täydellinen, sillä pyhätön ovea reunusti taas tuo omituinen valo, jota kerran olin säikähtänyt niin kovasti. Nyt en pelännyt sitä. Tiesin, mitä minun oli tehtävä, ja tein sen empimättä ja pelkäämättä. Astuin eteenpäin, aukaisin oven ja menin sisälle.

Huoneessa seisoivat tuo tumma olento, jonka puku hohteli ja jonka silmät olivat kylmät ja kauhistuttavat. Hän hymyili, kohotti kätensä ja laski sen kädelleni. Kosketus puistatti minua, se oli niin kylmä.

”Sano Agmadhille, että minä olen tulossa ja että minä olen sinun vierelläsi veneessä. Hänen on seistävä veneen keskellä meidän molempien kanssa, ja muut palvelijani seisovat meidän ympärillämme. Ja sitten, jos kaikessa on noudatettu minun käskyjäni, minä teen ihmeen kaikkien pappien ja koko kansan nähdessä. Teen sen siksi, että olen tyytyväinen palvelijoihini, ja siksi, koska tahdon, että heillä on sekä valtaa että rikkautta.”

Toistin hänen sanansa. Lopetettuani pimeydestä kuului Agmadhin ääni:

”Kuningatar on tervetullut! Kuningattaren tahtoa noudatetaan.”

Hetkisen kuluttua soihdut sytytettiin jälleen. Huomasin, että soihtuja oli kymmenen, ja kutakin kantoi yksi pappi. Papit olivat pukeutuneet valkoisiin pukuihin, joissa oli samanlaisia komeita kultaompeleita kuin Agmadhin puvussa. Heidän joukossaan oli Kamen Baka. Hänen kasvonsa näyttivät kummallisilta. Niiden ilme kertoi hänen olevan haltioituneessa tilassa.

Agmadh avasi joelle vievän oven. Portaisiin oli kytketty erilainen, suuri vene, jonka leveän kannen reunoilla oli astioita. Niissä paloi jotakin voimakkaasti tuoksuva. Näiden astioiden muodostaman kehän sisäpuolelle oli piirretty punainen

ympyrä. Siihen kietoutui toinen kuvio, jonka merkitystä en ymmärtänyt. Pitkin veneen sivuja, kuperan kannen alla, istuivat soutajat – he olivat valkopukuisia pappeja. Kaikki istuivat hiljaa, liikahtamatta, silmät maahan luotuina ja odottivat. Veneeseen oli ripustettu kukkaseppeleitä, jotka oli solmittu näyttämään paksuilta köysiltä. Kummassakin päässä paloi lamppu.

Astuimme veneeseen. Agmadh meni ensiksi ja asettui keskelle ympyrää. Seurasin häntä ja istuuduin hänen viereensä. Meidän välissämme seisoj olento, joka oli minun silmilleni selvästi näkyvä. Hänestä levisi samanlainen valo kuin se, joka valaisi pyhättöä. Huomasin kuitenkin, että minua lukuun kukaan ei havainnut hänen läsnäoloaan.

Myös nuo kymmenen pappia tulivat veneeseen. He ympäröivät meidät kokonaan muodostaen piirin punaisen renkaan sisäpuolelle. Sen jälkeen vene kaikkosi portaista hitaasti keinueen. Meidän edessämme ja takanamme liikkui joukko veneitä, kaikki köynnöksillä ja lampuilla koristettuina ja täynnä valkeaan puettuja pappeja. Kulkue työntyi äänettömästi pyhän joen helmaan ja edelleen kohti kaupunkia.

Kun olimme viimein tulleet temppelialueen ulkopuolelle, kuulin syvän kuiskeen nousevan ja täyttävän ilman. Ääni oli niin pitkä ja syvä, että aluksi vapisin ihmetyksestä, mutta muut eivät näyttäneet olevan siitä millänsäkään, ja pian minäkin ymmärsin sen merkityksen. Kun silmäni tottuivat tähtien valoon, näin, kuinka kedoilla joen molemmin puolin oli valtava määrä aaltoilevia, huojuvia hahmoja. Suuri kansanjoukko oli pakkautunut joen partaalle ja täytti pellot niin kauas kuin saatoin nähdä. Oli suuri juhlapäivä, eikä enkä minä ollut tiennyt asiasta mitään. Olin hetken ihmeissäni. Pian kuitenkin muistin, että olin todellakin kuullut asiasta puhuttavan, mutta olin ollut niin voimakkaasti välittömien nautintojen kyllästävä, etten ollut kiinnittänyt asiaan huomiota. Jos olisin yhä ollut kaupungissa,

olisin kenties yhtynyt kansanjoukkoon. Nyt olin joutunut erilleni ihmisistä – vieläpä kaikesta siitä, mikä oli inhimillistä, kuten minusta tuolloin tuntui. Seisoin hiljaa ja liikkumatta niin kuin Agmadh itse. Mutta selittämätön epätoivo vihloi sieluaani, joka tuntui murtuvan kauhusta lähestyvän tuntemattoman edessä.

III

Veneiden lipuessa alas jokea syvä hiljaisuus rikkoutui äkisti, kun ilmoille kajahti laulun sävel, jonka papit olivat soutaessaan virittäneet. Hymni vyöryi mahtavalla voimalla jokaisesta veneestä, ja saatoin hämärästä huolimatta nähdä, kuinka rannoilla seisovat ihmisjoukot lankesivat polvilleen. He kuitenkin rukoilivat aivan hiljaa ja kuuntelivat, kuinka pappien äänet kaiuivat ilmassa.

Kun laulu loppui, vallitsi muutamien minuuttien ajan rikkumaton hiljaisuus. Kansa pysyi polvillaan liikkumattomana ja hiljaisena. Äkkiä kaikki heittäytyivät yhdellä kertaa pitkälleen maahan, ja minä saatoin kuulla pitkän, kunnioitusta osoittavan huokauksen, joka kuului ihmisjoukosta. Papit olivat kohottaneet ilmoille uuden, voitonriemuisen ja heleän laulun, ja sanat, jotka he lausuivat niin kovalla ja vahvalla äänellä, olivat nämä:

”Jumalatar on kanssamme! Hän on meidän keskellämme! Langetkaa maahan ja rukoilkaa!”

Silloin haamu, joka seisoi minun ja Agmahdin välissä, kääntyi puoleeni ja hymyili minulle.

”Nyt, valittu palvelijani”, hän sanoi, ”minun täytyy pyytää apuasi. Olen jo edeltäksin palkinnut sinua, jottet epäröisi. Mutta älä pelkää, sinut palkitaan vielä kaksin verroin. Ojenna kätesi minulle. Paina huulesi otsalleni äläkä pelkää, älä liiku, älä päästä ääntäkään, kohtasi sinua mikä heikkous, mikä pelko tahansa. Sinun henkesi on tuleva omakseni. Minä otan sen

sinulta, mutta annan sen sinulle sitten takaisin, sillä se on uhrattavaksi liian kallis. Älä pelkää!”

Tottelin häntä empimättä, vaikka tunsin sanoinkuvaamatonta pelkoa. En kuitenkaan kyennyt vastustamaan hänen tahtoaan, sillä tiesin olevani hänen orjansa. Hän tarttui minuun kylmillä käsillään. Tunsin heti, että ne eivät olleet enää pehmeät, vaan kovat kuin rautarenkaat, jotka kahlitsivat minua tiukasti ja helytmättä. Avuttomuuden tunne painosti minua kohtaamaan noiden kammottavien silmien tuijottavan katseen ja painautumaan kiinni häneen. Toivoin, että kuolema olisi vapauttanut minut, sillä en voinut toivoa muuta apua. Painoin huuleni hänen otsalleen. Lampuissa ja astioissa palava suitsutus oli tehnyt aivoni uneliaiksi, ja tunsin oloni raskaaksi ja väsyneeksi. Mutta nyt, kun huuleni koskettivat hänen otsaansa, minuun iski kuumana tai kylmänä – kumpana, sitä en tiedä – kärventävä ilon ja keveyden tunne, lähes järjetön riemu. En ollut enää oma itseni. Minua ohjasi ja hallitsi joukko kuohuvia tunteita, jotka eivät olleet omiani. Ne pyyhkivät lävitseni, ja minusta tuntui, että niiden virta pyyhki pois yksilöllisyyteni kertakaikkisesti ja ainiaaksi. En kuitenkaan ollut menettänyt tajuntaani, päinvastoin se tuli se hetki hetkeltä yhä voimakkaammaksi. Sitten unohdin äkkiä kadonneen yksilöllisyyteni – tajusin, että elin nyt tämän minua niin täydellisesti hallinneen olennon aivoissa, sydämessä ja ytimessä. Väkijoukosta kantautui rajua, nopeasti vaimentuva huuto. Kansa näki jumalattarensa. Ja minä näin alas katsoessani jalkojeni juuressa nuoren, valkoiseen, kullalla kirjailtuun kauhtanaan puetun ja ilmeisesti kuolleen papin hahmon. Unohdin silmänräpäykseksi voimastani johtuvan ilon ja kummastelin: oliko hän todellakin kuollut?

IV

Näin selvästi rannoilla seisovat suuret ihmisjoukot. Heidän ylleen lankesi valo, jota he itse eivät nähneet. Se ei ollut tähtien tuiketta, vaan minun silmieni loistetta. Näin heidän sydämiinsä – heidän kehojensa sijaan näin heidät itsensä. Tiesin, ketkä heistä olivat minun palvelijoitani, ja sieluni kohosi, kun tajusin, että melkein kaikki tästä suuresta joukosta olivat valmiita kumartamaan minua. Se oli arvoni mukainen sotajoukko. Se ei palvelisi minua velvollisuudentunteesta, vaan tyydyttääkseen omia halujaan.

Näin, mitä kukin näistä sydämistä janoi, ja tiesin voivani tyydyttää nuo halut. Jäin pitkäksi toviksi heidän katseltavakseen, sen jälkeen jätin valitut palvelijani. Pyysin heitä ohjaamaan veneen lähemmäs rantaa, sillä en enää aikonut jäädä näiden ihmisten sameiden katseiden alle. Saatoin puhua ja koskettaa ketä halusin. Nuoren papin väkevä elämänvoima riittäisi pitämään ruumiillistumaa koossa jonkin aikaa, jolle sitä kulutettaisi liian äkkiä.

Astuin rannalle ja liikuin ihmisten seassa. Kuiskasin itse kunkin korvaan hänen sydämensä salaisuuden, ja vielä enemmän: minä kerroin hänelle, kuinka hän voisi saavuttaa sen, josta nyt uskalsi vain haaveilla salaa. Ei löytynyt yhtäkään miestä tai naista, joka ei olisi kätkenyt sisimmässään toivetta, jota häpeä esti ikuisesti ilmaisemasta edes rippi-isälle. Mutta minä näin kaiken, pyyhin pois häpeän ja näytin, kuinka vähän tahdonvoimaa ja tietoa vaadittiin, jotta hän voisi ottaa ensimmäisen askeleen kohti himon tyydytystä. Kuljin joukossa sinne tänne, ja kaikkialla missä näyttäydyin, jätin jälkeeni raivoisan, kiihkeän lauman. Lopulta läsnäoloni aiheuttama hurma kasvoi niin suureksi, ettei sitä voitu enää pidätellä. Kansa puhkesi raivoisaan lauluun, joka sai vereni hyytymään ja sisimpäni

kärventymään. Eikö tämä laulu ole minulle tuttu toisilta ilman-suunnilta kaikkien eri kansojen kielillä laulettuna? Enkö ole kuullut muiden, kauan sitten kuolleiden ja unohdettujen kansojen laulavan sitä? Ja eivätkö sitä tule laulamaan kansat, joiden asuinpaikoista ei vielä ole tietoaakaan? Se on minun lauluni! Se antaa minulle elinvoimaa! Kun se kuiskataan hiljaa sydämen sisimmässä, on se sanomattoman intohimon ja sielun kätketyn hulluuden pyyde. Kun se kantautuu ihmisjoukon laulamana, häpeä on poissa ja piilottelu turhaa. Silloin se on äänitorven kiihkeä huuto, nautintojen palvelijoiden parkaisu.

Minun tehtäväni oli täytetty. Olin syyttänyt valtavan tulen, joka raivosi kulovalkean tavoin. Käännyin takaisin kohti pyhää venettä, joka odotti minua. Valitut palvelijani, temppelin yli-päpit, seisoivat siinä liikkumattomina odottamassa. He olivat mahtavimmat haluissa, suuret pyyteissä ja kuninkaat himoissa!

Vieläkö nuori pappi makasi siinä kuolleen näköisenä? Kyllä: hän makasi kalpeana ja liikkumattomana pappien muodostamassa piirissä, Agmadhin jalkojen juuressa, joka seiso i yksin piirin keskellä.

Kun tämä ajatus juolahti mieleeni, tuntui kuin olisin aivan yllättäen vetäytynyt jollakin omituisella tavalla tästä halujen merestä, johon olin uponnut. Tiesin jälleen olevani oma itseni – tiesin, etten enää ollut jumalatar ja että olin ainoastaan ollut hetken ajan sulautuneena häneen, yhtyneenä hänen ahneeseen persoonallisuuteensa. Nyt olin taas erilläni hänestä. En kuitenkaan palannut tuohon kalpeaan ruumiiseen, joka makasi niin elottomana pyhän veneen kannella. Olin temppelissä, pimeyden ympäröimänä. Tiesin olevani kaikkein pyhimmässä.

Kirkas valo hajotti pimeyden. Katsoin ylös, ja kas! Sisempi luola oli täynnä kirkasta valoa, ja siinä seiso i Lootuskuningatar.

Olin luolan ovella aivan hänen vieressään, hänen katseensa piirissä. Yritin paeta ja kääntyä pois, mutta en voinut. Vapisin enemmän kuin koskaan aiemmin.

Hän seiso i hiljaa ja katseli minua. Näin, että hänen silmänsä olivat täynnä suurta ankaruutta. Hän, joka oli ollut parhain ystäväni, lempeä ja hellä kuin äiti, seiso i nyt ylväänä edessäni. Tiesin suuttutaneeni mahtavimman kaikista niistä jumalallisista voimista, jotka ihmiset tuntevat.

”Tämäkö vuoksi, Sensa, jumalten suosikki, sinä synnyit maailmaan? Tämäkö vuoksi sinun silmäsi avattiin ja aistisi tehtiin herkiksi? Sinä tiedät, ettei tämä ollut tarkoitus. Nyt nuo näkevät silmät ja herkistyneet aistit ovat viimein palvelleet valtiastaan ja näyttäneet sinulle, ketä ja mitä olet palvellut. Tahdotko pysyä hänen palveluksessaan ainiaan? Nyt, kun olet kasvanut mieheksi, valitse! Oletko vajonnut niin syvälle, että tahdot jäädä ikuisesti orjaksi? Mene silloin! Olen tullut puhdistamaan pyhättöni. Minä en enää siedä tätä. Tänne laskeutuu hiljaisuus, eivätkä ihmiset enää tiedä minkään jumalan olemassaolosta. Parempi niin, kuin että petolliset äänet lausuisivat heille valheita ja pimeys viekoittelisi heitä. Mene! Kukaan ei saa enää astua tänne. Minä suljen oven. Pyhätöstä tulee äänetön. Tahdon istua täällä yksin, hiljaa. Istun täällä sanaakaan sanomatta aikakausien vierieessä, ja kansa sanoo, että olen kuollut. Olkoon niin! Tulevina aikoina lapseni nousevat jälleen ja pimeys häipyy. Sinä olet tehnyt valintasi ja tuhlannut lahjasi. Jätä minut rauhaan!”

Hän kohotti kätensä ja viittasi minua poistumaan. Ele oli niin käskävä, niin kuninkaallinen, etten voinut kuin totella. Käännyin katse alas painettuna ja menin raskain askelin pyhätön ulko-ovea kohti. En kuitenkaan voinut avata sitä, en voinut mennä sen läpi. Sydäntäni kuristi, enkä voinut astua eteenpäin. Lankesin polvilleni ja huusin tuskissani: ”Äiti! Kuningatar ja Äiti!”

Hetken aikaa vallitsi kammottava hiljaisuus. Odotin, mutten tiennyt mitä. Sieluni oli ikävän ja epätoivon lannistama.

Kaamea muisto palasi mieleeni pimeydessä ja hiljaisuudessa. Näin oman menneisyyteni kaikkine nautintoineen ja tekoineen. Ymmärsin, että olin toiminut sokeasti sallittuani sieluni tylsistyä samalla tavalla kuin ihmiset antavat viinin huumata itseään. Olin täyttänyt määrätyn tehtäväni houreessa. En ollut ajatellut itse tekoa, vaan ainoastaan palkintoja, niitä nautintoja, jotka seurasivat siitä. Olin ollut tuon mustan hengen äänitorvena, hänen oraakkelineaan, hänen, jonka nyt olin nähnyt ja jonka nyt tunsin. Menneisyys näytti minusta niin kauhealta, selvältä ja tuomittavalta, että huusin pimeässä: ”Äitini, pelasta minut!”

Tunsin kosketuksen kädelläni ja kasvoillani. Kuulin korvisani ja sydämessäni äänen: ”Olet pelastettu. Pysy lujana.” Ja sillilleni laskeutui valo. En kuitenkaan voinut nähdä, sillä kyynelvirta huuhtoi silmäni puhtaaksi niistä hirvittävästä näyistä, joita ne olivat todistaneet.

V

En ollut enää pyhätössä. Tunsin tuulen hivelevän kasvojeni. Avasin silmäni ja näin ylläni taivaan ja sen syvyydessä tuikkivat tähdet. Makasin pitkälläni ja tunsin itseni merkillisen väsyneeksi. Havahduin kuitenkin kuullessani tuhansien äänien kuuroon, jonka huutojen ja sävelten sekamelska vihloi korvia. Mitä tämä merkitsi?

Kohottaudun istumaan. Olin nyt kymmenen ylipapin muodostamassa piirissä. Agmadh seisoi vieressäni ja tarkkaili minua. Silmäni kiinnittyivät hänen kasvoihinsa enkä saanut katsettani niistä irti. Tuo säälimätön, sydämetön, sieluton mies! Olinko todella pelännyt häntä? Tätä kuvajaista, tätä epäihmistä? En enää tuntenut pelkoa. Katselin pappeja ympärilläni. Heidän kasvoillaan oli lumoutunut, hämmentynyt ilme. Jokaista heistä nakersi jokin kyltymätön halu, jota kukin elätti povellaan kuin käärmettä. En voinut enää pelätä näitä miehiä. Olin nähnyt valon. Olin vahva.

Nousin seisaalleni. Katselin väkijoukkoa, joka tunkeili rannoilla pilvettömän taivaan alla. Ymmärsin nyt, mitä kuulemani kummalliset äänet olivat. Ihmiset olivat järjiltään, jotkut viinistä, toiset lemmeistä. Joukko pieniä veneitä oli kerääntynyt virralle. Ihmiset olivat tulleet niillä uhraamaan jumalattarelle, jota palvelivat ja jonka sinä yönä olivat nähneet, kuulleet ja tunteet. Pyhä vene, jossa seisoin, oli täynnä lahjoja, joita kansa oli tuonut seisten matalissa veneissä ja lautoilla. Oli kultaa ja hopeaa, jalokiviä ja kultaisia astioita, jotka oli koristeltu loistavilla kivillä. Agmadh katseli tätä kaikkea, ja näin hänen hymyilevän. Nämä rikkauudet tulivat temppelein hyväksi, mutta hän itse kaipasi ja työskenteli saadakseen aivan toisenlaisia jalokiviä. Äkkiä sieluni alkoi puhua. En voinut enää vaieta ja katsella tätä kaikkea. Puhuin kovalla äänellä ja käskin väkeä kuuntelemaan itseäni. Hiljaisuus laskeutui joukon ylle välittömästi.

”Kuunnelkaa minua, jumalattaren palvelijat! Mikä on se jumalatar, jota te palvelette? Ettekö ymmärrä sitä niistä sanoista, jotka hän on kuiskannut sydämiinne? Katsokaa sisimpäännne, ja jos hän on painanut teihin himon leiman, tietäkää, että hän ei ole todellinen jumala. Totuus löytyy vain viisaudesta. Kuunnelkaa, ja kerron teille, mitä valon henki, Kuningattaremme ja Äitimme puhui pyhätössä. Tietäkää, että voitte löytää rauhan ainoastaan hyveestä, puhtaista sanoista ja puhtaista teoista. Onko tämä sopiva palvelus totuuden jumalattarelle? Oletteko te hänen palvelijoitaan – te, jotka olette päihtyneet viinistä ja lemmeistä pilvettömän taivaan alla? Te, joiden huulilla on hillittömiä, jumalattomia sanoja ja mielettömiä lauluja, ja joiden sydämissä asuu pahoja ajatuksia, valmiina toimimaan? Ette! Vaipukaa polvillenne, nostakaa kätenne taivasta kohti ja rukoilkaa hyväntahtoista viisauden henkeä, joka leijuu yllänne rakkauden siivillä, jotta hän voisi antaa julkeutenne anteeksi ja auttaa teitä uuteen alkuun. Kuulkaa minua! Minä rukoilen

häntä, sillä minä näen hänet kaikessa hänen kirkkaudessaan. Lausukaa hänelle ne sanat, jotka minä sanelen, ja hän kuuntelee teitä, sillä hän rakastaa teitä, vaikka te loukkaatte – – – ”

Mahtavien äänten nostama laulu purkautui ilmoille ja tukahdutti minun ääneni. Papit olivat aloittaneet loisteliaan hymnin. Kansa oli ääneni ja sanojeni vallassa vaipunut polvilleen. Nyt ihmiset kuitenkin yhtyivät musiikin huumaamina palavalta innolla hymniin, ja valtava sävel kohosi ylväästi korkeuteen. Vahva, makea tuoksu tunkeutui sieraimiini. Käännyin inhoten pois päin, mutta se oli jo tehnyt tehtävänsä. Tunsin pyörtyväni.

”Hän on hurmiossa”, sanoi Kamen Baka.

”Hän on järjiltään”, kuului toinen ääni. Se oli niin kylmä ja raivokas, että häidin tuskin tunnistin sen. Mutta tiesin, että se oli Agmadhin ääni.

Ponnistelin vastatakseni hänelle, sillä tunsin nyt täyttyväni uudella, tavattomalla rohkeudella, enkä pelännyt enää lainkaan. Mutta huumaava suitsutus oli liian voimakas. Olin mykistynyt, ja pääni tuntui lyijynraskaalta. Hetken kuluttua olin jo unessa.

VI

Kun heräsin, olin vanhassa huoneessani temppelissä – siinä samassa, jossa kerran lapsena jouduin kauhun valtaan.

Olin hyvin väsynyt – niin väsynyt, että ensimmäinen tunteeni oli sietämätön raukeus, joka lamautti ruumiini. Makasin hetkisen paikoillani ajattelematta muuta kuin omaa epämurkua tilaani.

Sitten edellispäivän tapaukset muistui mieleeni. Minusta tuntui, kuin aurinko olisi noussut. Olin taas löytänyt hänet, Kuningattareni, Äitini, ja hän oli jälleen ottanut minut suojelekseensa.

Nousin ylös unohtaen tuskan ja väsymyksen. Päivä oli juuri koittamassa, ja huoneeseen tunkeutui hämärää valoa korkeasta ikkunasta. Huone oli sisustettu upeasti upeilla kankailla ja koruompeleilla. Se oli täynnä kauniita ja harvinaisia esineitä, jotka saivat sen näyttämään prinssille sopivalta asumukselta. Ellen olisi tunnistanut huoneen omituista muotoa ja korkeaa ikkunaa, olisin tuskin uskonut sitä samaksi huoneeksi, joka oli lapsuudessani muutettu kasvitarhaksi minun huvikseni.

Ilma huoneessa oli raskas ja tunkkainen. Kaipasin ulos aamukasteen raikastamaan ilmaan, sillä tunsin, että minäkin kaipasin raikastusta ja vahvistusta. Huoneen ilma, joka tuoksui suitsukkeelle, raskaat verhot ja muu yltäkyläisyys masensivat minua.

Kohotin raskasta verhoa ja kuljin viereisen huoneen läpi. Se oli tyhjä ja äänetön, samoin pitkä käytävä. Menin hiljaa pitkien käytävien läpi, kunnes tulin puutarhaan vievän portin luo. Kun lähestyin porttia, näin rautaristikon läpi vihreänä pilkaktelevan nurmen. Voi, kuinka kaunis puutarha olikaan! Kunpa saisin kylpeä liljalammen ihanassa vedessä!

Mutta portti oli lukitty lujasti. Saatoin ainoastaan katsella sen läpi nurmea, taivasta ja kukkia ja ahmia raitista ilmaa ristikon kapeiden rakojen läpi. Äkkiä näin Sebuana lähestyvän yhtä puutarhan käytävää myöten. Hän tuli suoraan kohti rautaista ovea, jonka takana seisoin.

”Sebu!” huudahdin.

”Vai niin, sinä olet täällä”, hän sanoi karkealla äänellään. ”Mies ja lapsi ovat toistensa kaltaiset. Mutta Sebu ei voi enää olla ystäväsi. Olen epäonnistunut enkä saa yrittää uudelleen. Sain molemmat herrani suuttumaan, kun olit lapsi, sillä en voinut sinua pidättää kummallekaan. Nyt sinun on tultava toimeen omillasi.”

”Etkö voi avata porttia?” oli kaikki, minkä sain sanotuksi.

”En”, vastasi hän, ”ja epäilen, ettei sitä avata sinulle enää koskaan. Mutta mitä se merkitsee? Etkö ole temppelein lempipappi, suosikki, rakastettu?”

”En”, vastasin, ”en enää. He ovat jo sanoneet, että olen järjiltäni, ja sanovat sen tänään uudestaan.”

Sebua katseli minua totisena. ”Ne tappavat sinut!” hän sanoi matalalla äänellä, josta kuvastuivat sääli ja hellyys.

”Eivät he voi”, vastasin hymyillen. ”Kuningattareni suojelee minua. Minun täytyy elää, kunnes olen sanonut kaiken, mitä hän tahtoo minun sanovan. Sen jälkeen kaikki on minulle yhden tekevää.”

Sebua veti kätensä esille mustan pukunsa poimuista. Kädesä oli lootuskukan nappu, joka lepäsi vihreiden lehtien muodostamalla vuoteella.

”Ota se”, sanoi hän, ”se on sinua varten, se puhuu sellaista kieltä, jota sinä ymmärrät. Ota se, ja olkoon onni mukanasi. Minä, joka olen kuuro kaikelle muulle kuin arkipäiväiselle puheelle, olen kuitenkin saanut olla sanansaattaja. Iloitsen siitä. Mutta riemuitse sinä sydämessäsi, sillä sinä voit kuulla ja puhua, oppia ja opettaa.”

Samassa hän oli poissa. Puhuessaan oli hän ojentanut kukan ristikon läpi. Vedin sen varovasti luokseni. Nyt minulla oli se kädessäni. Olin tyytyväinen. En kaivannut enää mitään muuta.

Palasin huoneeseeni ja istuuduin pitäen kukkaa kädessäni. Istuin samassa huoneessa samalla tavalla, kuin lapsena olin istunut, pitäen liljaa kädessäni ja tuijottaen sen sisään. Minulla oli ystävä, opas, yhdysside näkymättömään kuningattareeni. Lapsena en ollut ymmärtänyt sen arvoa, mutta nyt ymmärsin. Voitaisiinko se taas ottaa minulta yhtä helposti? Ei totisesti.

Sillä nyt ymmärsin sen kieltä. Silloin se ei kertonut minulle mistään muusta kuin omasta kauneudestaan. Nyt se avasi silmäni, ja minä näin. Se avasi korvani, ja minä kuulin.

Ympärilläni oli piiri, samanlainen kuin se, jonka keskellä olin tietämättäni temppelessä opettanut. Nämä olivat valkoiseen puettuja pappeja, niin kuin nekin, jotka olivat polvistuneet edessäni ja palvelleet minua. Mutta nämä eivät polvistuneet. Nämä seisoivat ja katselivat minua syvästi lempeä ja myötätuntoinen ilme kasvoillaan. Eräät heistä olivat arvokkaita ja voimakkaita vanhoja miehiä, toiset taas nuoria ja solakoita, ja heidän kasvonsa säteilivät kirkasta valoa. Katselin ympärilläni. Tunsin syvää kunnioitusta, ja vapisin ilosta ja toivosta.

Tiesin kenenkään sanomattakin, mihin veljeskuntaan nämä miehet kuuluivat. He olivat minun edelläkävijöitäni, pyhätön pappeja, näkijöitä, Lootuskuningattaren valittuja palvelijoita. Tiesin, että he olivat seuranneet toistaan vartioiden kaikkein pyhintä siitä hetkestä asti kun se hakattiin kallioon, jonka päällä temppele sijaitsi.

”Oletko valmis oppimaan?” sanoi yksi heistä. Hänen äänensä tuntui tulevan ammoin kadonneista ajoista.

”Olen valmis”, vastasin ja polvistuin tämän ihmeellisen pyhän piirin keskelle. Ruumiini vaipui maahan, mutta henkeni tuntui nousevan kohti korkeutta. Vaikka polvistuin, tunsin ympärilläni seisovien vetävän sieluni ylös luokseen. He olivat tästä lähin minun veljiäni.

”Istuudu tähän”, hän sanoi ja viittasi vuodettani, ”ja minä puhun kanssasi.”

Nousin ja kääntyessäni vuodettani kohti huomasin, että nyt olin yksin hänen kanssaan, joka oli puhutellut minua. Muut olivat poistuneet. Hän istuutui viereeni ja alkoi puhua. Hän valoi sydämeeni menneiden aikojen viisautta, joka elää ikuisesti ja on vielä nuori, kun sen ensimmäisistä oppilaista ei ole muistoakaan jäljellä. Sydämeni sai uutta eloa tämän ikivanhan viisauden ja totuuden raikkaudesta.

Koko päivän hän istui vierelläni ja opetti minua. Yöllä hän kosketti otsaani käsillään ja jätti minut. Kun kävin maata, muistin, etten koko päivän aikana ollut nähnyt ketään muuta kuin opettajani enkä syönyt mitään. En kuitenkaan tuntenut opiskelun väsyttäneen itseäni, eikä oloni liioin ollut heikko. Laskin kukan vierelleni ja nukuin rauhallisesti.

Heräsin säpsähtäen, sillä minusta tuntui, että joku koski kukkaani. Olin kuitenkin yksin, ja kukkani oli tallessa. Pöytä seisoi raskaan verhon vieressä, joka erotti minun huoneeni seuraavasta, ja tällä pöydällä oli leipää ja maitoa. En edellisellä päivänä ollut syönyt mitään, ja olin iloinen ruuasta. Asetin kukan pukuni sisään ja menin pöydän luo. Join maitoa ja söin leipää. Sitten palasin sitten virkistynein voimin vuoteelleni pohtiakseni, mitä kaikkea olin edellisenä päivänä oppinut, sillä tiesin, että se oli kultaista kylvää, joka tuottaisi suurenmoisia hedelmiä.

Jäin kuitenkin seisomaan, ja sydämeni sykähti, sillä kaunis piiri oli jälleen ympärilläni. Se, joka oli opettanut minua eilen, katseli minua ja hymyili, mutta ei puhunut. Toinen lähestyi minua, otti minua kädestä ja ohjasi minut vuoteelle. Jäin yksin hänen seuraansa.

Yksin, ja silti en ollut yksin enkä tulisi enää koskaan olemaan, sillä hän otti sydämeni ja sieluni ja näytti ne minulle koko alastomuudessaan, eikä mikään luuloteltu vanhurskaus peittänyt niitä. Hän näytti minulle menneen elämäni niin yksinkertaisena, synkkänä ja rumana kuin se oli ollut – tuon kuluneen ajan, joka olisi voinut olla niin rikasta. Minusta tuntui, että aina siihen asti olin elänyt tajuttomana. Minut ohjattiin jälleen lävitse oman elämäni, ja nyt minulle tarjottiin mahdollisuus tarkastella sitä kirkkain ja terävin silmin. Ne kammiot, joiden kautta kuljin, olivat pimeitä ja kolkkoja, ja jotkin niistä olivat täynnä kauhua. Sillä nyt näin, että minut oli kahlehdittu

sillä samalla voimalla, jonka olin itse tulkinut Kamen Bakalle. Niin kuin muutkin, olin elänyt ainoastaan himolleni ja sen tyydyttämiseksi. Nautintoon ja kauneuteen vaipuneena olin ollut kuin päihtynyt enkä tiennyt ensinkään, mitä tein. Kun nyt muistin menneisyyteni, ymmärsin Sebuani sanat, joita en aiemmin ollut käsittänyt. Olin todella ollut temppelein suosikki, sillä kun ruumiini oli kyllästetty nautinnoissa ja vajosi hiljaa yltäkyläisyyden sameaan uneen, oli huulistani ja äänestäni tullut tottelevainen äänitorvi pimeyden valtiattarelle. Hän oli tehnyt toiveensa tiettäväksi minun fyysisen voimani avulla ja saanut tahtonsa alle nuo orjat, jotka olivat uhranneet kaikkensa hankkiakseen himoilleen tyydytystä. Hän näki syvälle ihmissielun pimeimpiin sokkeloihin ja tunsu heidän pyyteensä. Minun suuni kautta hän kertoi, kuinka ne tulisi tyydyttää.

Istuessani siinä mykkänä ja hämmästyneenä niistä näyistä, jotka kulkivat vastaheränneen muistini ohitse, näin itseni ensin lapsena, jonka mielestä pelko ja hätä karkotettiin mielihyvää tarjoamalla. Näin itseni temppeleissä, pyhätössä, avuttomana olentona, työkaluna, pelkkänä välikappaleena, jota käytettiin häikäilemättä hyväksi. Näin itseni sittemmin terveenä ja kauniina nuorukaisena, joka makasi tajuttomana pyhän veneen kannella ja sitten nousi tiedottomana ja haltioissaan puhumaan kummallisia sanoja. Ja taas näin itseni, kalpeana ja heikkona, mutta edelleen tottelevaisena välikappaleena, jonka sielu alkoi kuitenkin liikahtella ja vaivata ruumista taistelullaan. Ja viimein näin, että sieluni oli herännyt, tullut yhteyteen äitinsä, Valon Kuningattaren kanssa, ja ettei sen ääntä voitaisi enää vaientaa.

Yö saapui, ja opettajani lähti. Kukaan muu ei ollut käynyt huoneessani, ruokaa ei ollut tuotu sitten varhaisen aamun. Olin uupunut niiden kauheiden näkyjen johdosta, jotka olin nähnyt tänä päivänä, ja päätin itse mennä noutamaan ruokaa.

Nostin raskasta verhoa, joka peitti lähimpään suureen huoneeseen johtavan sisäänkäynnin. Siinä oli nyt raskas ovi, joka olisi sopinut tyrmän sisäänkäynniksi. Käsitin nyt, että olin vankina. Kun olin nyt toipunut ensimmäisestä väsymyksestä ja kiihtymyksestä, en saisi enää mitään ruokaa. Agmadh oli nähnyt, että henkeni oli herännyt. Hän oli päättänyt tappaa sen ja säilyttää murtuneen ruumiini omia tarkoituksiaan varten.

Laskeuduin vuoteelleni ja nukahdin pitäen kuihtunutta lootuskukkaa huulillani.

Kun heräsin, vieressäni seiso i se, jonka tiesin olevan uusi opettajani. Olin nähnyt hänen hymynsä, kun ympärilläni oli pyhä piiri. Hypähdin iloisena seisaalleni ja katsoin häneen etsien rohkaisua. Hän istuutui viereeni ja otti käteni omiinsa.

Ja silloin opin, että hänen hymynsä oli heijastusta syvästä sisäisestä rauhasta. Hän oli kuollut tässä huoneessa – kuollut totuuden puolesta. Hän kutsui minua veljekseen, ja yhtäkkiä ymmärsin, että elämäni ruusut olivat kuihtuneet, kuolleet ja pudonneet pois ainiaaksi. Minun tulisi nyt elää totuutta varten puhtaan hengen valkeudessa, eikä mikään kärsimys saisi pelottaa minua. Siitä hetkestä lähtien, kun hänen kätensä kosketti omaani, tunsin, ettei mikään kärsimys enää voisikaan kauhistuttaa minua. Tähän hetkeen asti tuska oli aina tehnyt minut pelosta sokeaksi, mutta nyt tiesin, että voisin kohdata sen ja käydä siihen käsiksi voimakkaana ja pelkäämättä. Sinä iltana nukahdin haltioissani. En tiennyt, olinko hereillä vain näinkö unta, mutta sen tiesin, että tämä veljeni, jonka mainen elämä oli katkaistu kauan sitten, oli valanut tulisen sielunsa voimaa minun sieluuni ja etten koskaan kadottaisi sitä.

VII

Kun aamulla avasin silmäni, näin vuoreeni ympärillä pyhän piirin. He katselivat minua totisina. Kukaan ei hymyillyt, mutta

se ääretön lempeys, jota he säteilivät, antoi minulle rohkeutta. Nousin ja polvistuin vuoteeni ääreen, sillä ymmärsin, että jokin tärkeä hetki lähestyi.

Nuorin ja kaunein heistä kaikista erosi piiristä ja lähestyi minua. Hän polvistui viereeni, liitti käteni yhteen ja pani niiden väliin kuihtuneen lootuskukan, joka makasi vuoteellani.

Katsahdin ylös. Muut olivat menneet. Katsoin seuralaistani. Hän oli hiljaa ja piti silmänsä minuun luotuina. Kuinka nuori ja kaunis hän olikaan! Maan tomu ei ollut tahrannut hänen henkeään. Tunsin, että omaan henkeeni tarttunut tahra pysyisi, kunnes aikojen kuluttua olisin pessyt sen pois. Tunsin jonkinlaista pelkoa kumppaniani kohtaan, hän oli niin puhdas ja tahraton.

Istuessamme näin hiljaa pehmeä ääni tavoitti korvani.

”Älä katso vielä ylös”, sanoi seuralaiseni, joka istui polvillaan vierelläni.

”Te illan kaksoistähdet, viimeiset siitä pitkästä tietäjien ketjusta, joka on julistanut viisautta temppelissä ja kruunannut Egyptin maan suuruuden kunnialla! Yö on saapumaisillaan, pimeys peittää maan ja kätkee siltä taivaan ihanuuden, joka loistaa sen yllä. Mutta totuus on elävä edelleen kansani keskuudessa, maan tietämättömissä lapsissa. Ja teidän tehtävänne on sytyttää palava valo, jättää jälkeenne kertomus, jota ihmiset tulevat katsomaan ja ihmettelemään tulevina aikoina. Tarina teidän elämästänne ja totuudesta, joka teitä elähdyttää, on kulkeva tuleviin sukupolviin, muihin pimeisiin maailman osiin, sellaisiin kansoihin, jotka ovat kuulleet valosta, mutta eivät koskaan sitä nähneet. Olkaa vahvat, sillä tehtävänne on suuri. Sinä, lapseni, jonka sielu on puhdas kuin lumi, sinä et ole kyllin vahva taistelemaan yksin kasvavaa pimeyttä vastaan. Anna nyt uskosi ja puhtautesi tälle, jonka siivet ovat maan tommun tahraamat, mutta joka näistä synkistä kokemuksista on

saanut voimaa tulevaa taistelua varten. Ja sinä, lapseni, taistele viimeiseen asti Kuningattaresi ja Äitisi puolesta. Puhu kansalleni ja istuta heihin suuret totuudet. Kerro heille, että sielu jatkaa elämäänsä ja pelastuu, jolleivät he sitä turmele. Kerro heille, että kaikki, jotka luopuvat himoistaan, voivat saavuttaa vapauden ja rauhan. Opeta heitä kääntymään minun puoleeni ja etsimään rauhaansa minun rakkaudestani. Kerro heille, että lootuskukka asuu jokaisen ihmisen sielussa ja että se avautuu valoon, jollei sen juuria myrkytetä. Opeta heitä elämään puhtaudessa ja etsimään totuutta. Silloin minä kuljen heidän keskellään ja näytän tien rauhan tyyssijaan, missä on vain kauneutta ja onnea. Sano heille, että rakastan lapsiani ja tahtoisin tulla asumaan heidän koteihinsa ja johdattaa heidät jo näissä heidän maisissa asunnoissaan siihen tyytyväisyyteen, joka on parempi kuin maallinen hyvä. Julista minun sanojani merkitsoittona, jota ei voi ymmärtää väärin. Pelasta ne, jotka tahtovat kuunnella, ja tee minun temppeleistäni jälleen totuuden hengen asunto. Tempppelin täytyy sortua, mutta se ei sorru vääryyteen. Egyptin täytyy hävitä, mutta se ei häviä tietämättömyyteen. Se on kuuleva äänen, jota se ei voi unohtaa, ja ne sanat, jotka tämä ääni lausuu, koituvat tulevien aikojen perinnöksi. Tuo perintö lausutaan jälleen toisten taivaiden alla ja ennustavat sitä päivänkoittoa, joka lopettaa pitkän pimeyden. Sinä, nuorin lapseni, joka olet sekä vahva että heikko, valmistaudu! Taistelu on jo lähellä. Älä epäröi. Suuri velvollisuutesi on opettaa kansaa. Älä pelkää, että kielesi viisaus uupuisi. Minä, joka olen viisaus, tulen puhumaan sinun äänelläsi. Minä, joka olen viisaus, seison vieressäsi. Katso ylös, lapseni, ja voimistu.”

Kohotin silmäni. Tunsin samassa polvistuneen veljeni lujan kädenpuristuksen. Ymmärsin, että hän halusi antaa minulle voimaa katsoa sitä häikäisevää näkyä, joka oli silmiäni edessä.

Kuningatar seiso edessämme. Minä katsoin häntä niin kuin kukka katsoo aurinkoa, joka on antanut sille elämän. Näin hänet ilman valepukua tai huntua. Se hento nainen, joka oli karkottanut pelkoni silloin kun olin lapsi, oli nyt tullut siksi Jumalaksi, jonka loisto täytti sieluni niin vahvalla tulella, että luulin kuolevani. Mutta minä elin, näin ja ymmärsin.

VIII

Kaunis nuori pappi nousi seisomaan vieressäni. Minä olin vielä vaipunut katselemaan ihmeellistä näkyä.

”Kuule minua, veljeni”, hän sanoi. ”On olemassa kolme totuutta, jotka ovat ehdottomia eivätkä koskaan häviä. Niiden on kuitenkin oltava vaiti silloin, kun ei ole ketään, joka voisi niitä puhua.”

”Ihmisen sielu on kuolematon, ja hänen tulevaisuutensa on rajatonta kehitystä ja kirkkautta.”

”Eloa antava prinsippi asuu sisällämme ja ulkopuolellamme. Se on kuolematon ja hyvää tekevä. Sitä ei voi kuulla, ei nähdä tai maistaa. Sen kuitenkin näkee ihminen, joka haluaa sen nähdä.”

”Jokainen ihminen on ainoa lainsäätäjä itselleen. Hän on itselleen tuomari, joka suo kunniaa tai surua. Hän itse on ainoa, joka määrää hänen elämänsä, palkintonsa ja rangaistuksensa.”

”Nämä totuudet, jotka ovat korkeita kuin elämä itse, ovat niin yksinkertaiset kuin yksinkertaisin ihmissielu. Ravitse niillä nälkäisiä. Hyvästi! Aurinko laskee. He tulevat noutamaan sinua. Ole valmis.”

Hän oli mennyt. Näky ei vieläkään ollut haihtunut silmieni edestä. Minä näin totuuden ja valon. Jäin paikoilleni pidätellen haltioituneena näkyä katseeni edessä.

Joku tarttui minuun. Havahduin heti vihlovaan tunteeseen siitä, että oli tullut taistelun hetki. Nousin ja katselin ympärilläni.

Agmadh seiso vieressäni. Hän katseli minua hyvin totisesti. Hänen ilmeensä ei ollut niin kylmä kuin tavallisesti. Hänen silmissään paloi tuli, jota en ennen ollut niissä nähnyt.

”Sensa”, hän sanoi matalalla, hyvin kirkkaalla äänellä, joka leikkasi kuin veitsi, ”oletko valmis? Tänään on juhlallisuuksien viimeinen ilta. Tarvitsen apuasi. Viime kerralla kun olit meidän kanssamme, olit järjiltäsi, mieletön omahyväisyys oli sumentanut aivosi. Vaadin, että nyt tottelet minua kuten ennenkin. Sinua tarvitaan tänä iltana, sillä on tehtävä suuri ihme. Sinun täytyy taipua, muuten saat rangaistuksen. Kymmenen ylipappia ovat päättäneet, että jollet tottele niin kuin tähän asti, sinun on kuoltava. Sinä olet perehtynyt liian hyvin meidän tietoihimme voidaksesi elää muulla tavalla kuin yhtenä meistä. Vaihtoehtosi ovat tässä. Tee valintasi pian.”

”Olen valinnut”, vastasin.

Hän katseli minua vakavasti. Luin hänen ajatuksensa ja ymmärsin, että hän oli odottanut löytävänsä minut yksinäisyyden masentamana, sairaana pitkästä paastosta, ruumiiltani ja sielultani murtuneena. Sen sijaan seisoin suorana, virkeänä ja täynnä rohkeutta. Tunsin, että sielussani oli valo, että edeltäjäni suuri joukko oli tukenani.

”En pelkää kuolemaa”, sanoin hänelle, ”en tahdo enää olla työkalu niille, jotka polkevat jalkojensa alle Egyptin mahtavaa uskontoa, totuuden ainoaa suurta uskontoa tyydyttääkseen kunnianhimoaan ja halujaan. Olen nähnyt ihmeenne ja opeukset, joita annatte kansalle, ja ymmärrän niiden sisällön. En aio enää auttaa teitä. Olen puhunut.”

Agmadh katseli minua hiljaa. Hänen kasvonsa kalpenivat ja jäykistyivät, aivan kuin ne olisi veistetty marmorista. Muistin, mitä hän oli sanonut tuona yönä pyhätössä: ”Minä kiellän ihmisyyteni.” Näin, että se oli totta, että tuo kielto oli täydellinen. En voisi odottaa armoa. En ollut tekemisissä ihmisen, vaan

sellaisen olennon kanssa, jota ohjasi ainoastaan voimakas, täydellisen itsekäs tahto.

Hetken hiljaisuuden jälkeen hän sanoi hyvin rauhallisesti:

”Olkoon niin. Nuo kymmenen kuulevat sanasi ja vastaavat niihin. Sinulla on oikeus ottaa osaa heidän keskusteluunsa, sillä olet temppeleissä yhtä korkeassa asemassa kuin minä. Tulee tapahtumaan taistelu voiman ja voiman, tahdon ja tahdon välillä. Minä varoitan sinua: sinä saat kärsiä.”

Hän kääntyi ja lähti luotani hitain, juhlallisin askelin, jotka olivat niin kiehtoneet minua lapsena.

Istuuduin vuoteelleni odottamaan. En pelännyt, mutta en voinut ajatella tai mietiskellä. Tiesin, että lähestyi hetki, jolloin tarvitsisin kaiken voimani. Istuin liikkumattomana ajattele-matta mitään säästellen voimiani.

Eteeni kohosi kirkas tähti, joka näytti täyteen kukkaan puh-jenneelta lootukselta. Nousin ja kiiruhdin sen luo innostuneena ja hämmästyneenä. Se liikkui pois päin minusta – minä en halunnut kadottaa sitä näkyvistäni, vaan seurasin sitä kiihkeästi. Se kulki huoneeni ovesta ulos käytävään. Huomasin, että ovi aukeni koskettaessani sitä. En pysähtynyt ihmettelemään, miksi ovi ei ollut lukossa, vaan seurasin tähteä, jonka valo kirkastui hetki hetkeltä ja jonka muoto tuli yhä selvemmäksi. Näin kuninkaallisen valkoisen kukan terälehdet, ja sen keltaisesta keskuksesta hohti valo, joka johdatti minua.

Kuljin nopeasti ja innoissani pitkin leveää, hämärää käytävää. Temppeleiden suuri ovi oli auki, ja tähti jatkoi sen läpi ulkoilmaan. Menin samaa tietä. Olin nyt lehtokujalla, jonka varrella seisovat kummalliset kuvapatsaat. Äkkiä huomasin, että joku kutsui minua ulkoportilla. Juoksin pitkin käytävää tietämättä, miksi tai mihin olin matkalla. Tiesin vain, että minun täytyi mennä. Suuret ristikkoportit olivat lukossa, mutta sitä vasten sulloutui sankka ihmisjoukko niin tiiviisti, että tunsin kuin

olevani sen keskellä. He odottivat juhlan suurta loppunäytöstä, joka oli tapahtuva temppelin porttien edessä tänä yönä. Katshadin ylös ja näin Kuningattareni ja Äitini seisovan vieressäni. Hänellä oli kädessään palava soihtu, ja tiesin, että sen valo oli se tähti, joka oli johdattanut minut tänne. Se oli siis hän, elämän valo, joka oli johdattanut minua. Hän hymyili ja katosi samassa hetkessä. Olin yksin tietoineni, ja kansan tiheä, tietämätön joukko odotti porttien luona saadakseen opetusta papeilta.

Muistin edeltäjäni, veljeni, joka oli kertonut minulle kolme totuutta kansalle julistettaviksi.

Korotin ääneni ja puhuin. Sanani kantoivat minua kuin lainneet, ja kiihtymykseni kasvoi mereksi, joka kohotti minut ylös, ja kun katselin kiihkeitä silmiä ja innostuneita kasvoja edessäni, käsitin, että virta tempasi kansankin mukaansa. Sydämeni laajeni ilosta saadessani ilmoittaa ne korkeat totuudet, jotka olivat tulleet omikseni.

Lopuksi kerroin heille, kuinka olin saanut kipinän pyhästä soihdusta ja kuinka olin päättänyt aloittaa uuden elämän, joka olisi pyhitetty viisaudelle, kieltäytyä pappiselämän ylellisyydestä ja luopua kaikista muista haluista kuin niistä, jotka kuuluvat sielun elämään. Huusin suurella äänellä ja rukoilin kaikkia niitä, jotka tunsivat tulen syttyvän sisimmässään, että he astuisivat samalle tielle, vaikka eläisivätkin kaupungissa tai vuorilla. Kerroin heille, että vaikka ihmiset kaduilla ostavat ja myyvät, ei heidän silti tarvitse kokonaan unohtaa ja tukahduttaa jumalallista henkeä itsessään. Käskin heidän polttaa hengen tulella pois lihan karkeat halut, jotka erottivat heidät totisesta opista ja vetivät heidät joukoissa palvelemaan Himojen kuningattaren alttarille.

Vaikenin äkkiä, sillä tunsin itseni kovin väsyneeksi. Huomasin, että kummallakin puolellani seisoj joku. Hetkeä

myöhemmin olin kymmenen ylipapin piirittämänä. Kamen Baka seisoi vastapäätä minua ja katsoi minua silmiin.

Huusin piirin keskeltä:

”Egyptin kansa, muistakaa sanani! Ette ehkä enää koskaan saa kuulla sanansaattajaa elämämme äidiltä, Totuuden Jumalan äidiltä. Hän on puhunut. Menkää koteihinne ja kirjoittakaa hänen sanansa tauluihin ja piirtäkää ne kiveen, jotta vielä syntymättömät lukisivat ne, ja toistakaa ne lapsillenne, jotta he kuulisivat viisaudesta. Menkää, älkääkää jääkö todistamaan sitä pyhäinhäväistystä, joka tapahtuu tänä yönä temppelissä. Jumalattaren papit häpäisevät hänen temppelinsä hulluudellaan ja himoillaan ja kaikkien halujen hillittömällä tyydytyksellä. Älkää kuunnelko, mitä he puhuvat, vaan menkää kotiinne ja etsikää tietoa omista sydämistänne!”

Voimani olivat lopussa. En voinut sanoa enää sanaakaan. Pää painuneena ja jäsenet väsyneinä tottelin uhkaavaa piiriä ja käännyin takaisin temppeliin.

Kuljimme lehtokujaa pitkin hiljaa ja astuimme temppelin ovesta sisään. Sitten pysähdyimme. Kamen Baka kääntyi ja katsoi taaksepäin pitkin kujaa.

”Kansa nurisee”, hän sanoi.

Me jatkoimme kulkuamme suuren käytävän läpi. Agmadh tuli ulos jostakin ovesta ja astui etemme.

”Niinkö?” sanoi hän oudonlaisella äänellä. Hän oivalsi, mitä oli tapahtunut nähdessään joukon edessään.

”Mitä on tehtävä?” Kamen Baka kysyi. ”Hän kavaltaa temppelin salaisuudet ja yllyttää kansaa meitä vastaan.”

”Tämä on meille suuri menetys”, Agmadh sanoi, ”mutta hän on tullut jo liian vaaralliseksi. Hänen täytyy kuolla. Puhunko oikein, veljet?”

Ympäriiltäni kuului hiljaista mutinaa. Kaikki kannattivat Agmadhia.

”Kansa nurisee portilla”, Kamen Baka toisti.

”Mene heidän luokseen”, Agmadh vastasi, ”ja sano heille, että tänä yönä annetaan uhri ja että jumalatar puhuu omalla äänellään.”

Kamen Baka lähti piiristä ja Agmadh asettui hänen paikalleen. Seisoin hiljaa, liikkumatta. Käsitin hämärästi, että kohtaloni oli sinetöity, mutta en tiennyt enkä edes tahtonut tietää, millä tavalla kuolisin. Tiesin olevani aivan avuton korkeiden pappien käsissä. En voinut vedota kehenkään, ja alemmat papit tottelivat heitä kuin orjat. Seisoin yksin ja avuttomana tämän joukon keskellä, jonka valta minuun oli ehdoton. En pelännyt kuolemaa, ja ajattelin, että Kuningattaren ja Äidin palvelijan oli astuttava hänen luokseen mielellään. Se olisi tässä elämässä viimeinen todistukseni hänen rakkaudestaan.

IX

Minut vietiin takaisin huoneeseeni ja jätettiin yksin. Laskeuduin vuoteelleni ja nukahdin pian, sillä olin hyvin väsynyt enkä pelännyt mitään. Minusta tuntui, että pääni lepäsi Lootuskuningattaren lempeää käsivartta vasten.

En kuitenkaan saanut nukkua kauaa. Olin niin syvässä, makeassa unessa, ettei mikään unikuva voinut tunkeutua mieleeni, kun äkkiä heräsin voimakkaaseen tunteeseen siitä, etten ollut enää yksin. Huoneessa vallitsi pimeys ja hiljaisuus. Kuitenkin tiesin, että ympärilläni oli suuri ihmisjoukko. Makasin liikkumattomana ja odotin, että valo syttyisi miettien samalla, kenet saisin nähdä edessäni.

Nyt tunsin jotakin, mitä en koskaan ennen ollut kokenut. Olin tajuissani, mutta silti aivan voimaton, ikään kuin vailla tuntoa tai tietoisuutta. Liikkumattomuuteni ei johtunut välinpitämättömyydestä tai rauhan tunteesta. Halusin nousta ja pyytää valoa, mutta en voinut liikahtaa enkä lausua sanaakaan.

Jokin tavaton tahdonvoima kamppaili omani kanssa. Tuo voima onnistui lähes peittoamaan minut, mutta taistelin vastaan enkä antanut periksi. Olin päättänyt, etten alistuisi sokeaksi orjaksi, jonka tuntematon vastustaja kukistaa pimeässä.

Tämä taistelu tuli hirvittäväksi ja niin kiivaaksi, että viimein käsitin taistelevani oman henkeni edestä. Se voima, joka tunki päälleni, aikoi tappaa. Mitä se oli? Kuka tahtoi viedä henkeni tällä tavoin?

En tiedä, kuinka kauan tätä kiihkeää, hiljaista taistelua lopulta jatkui. Ympärilläni koitti valkeus, kun tuli sytytettiin soihdusta toiseen. Näin kuitenkin epäselvästi, sillä näköni oli himmentynyt. Olin suuressa käytävässä pyhätön oven edessä. Makasin leposohvalla, jolla olin kauan sitten leikkinyt sen kummallisen lapsen valhekuvan kanssa – hänen, joka oli ensi kertaa tutustuttanut minut mielihyvään. Loioin sen päällä samalla tavalla nukkuessani omalla vuoteellani. Sohva oli peitetty suurilla, kauniilla, rehevillä, purppuranvärisillä ja verenpunaisilla ruusuilla, samalla tavalla kuin aiemminkin juhlamenoissa. Niiden voimakas tuoksu valtasi hennot aistini. Minut oli puettu ohueen, vakoiseen pellavakaapuun. Siihen oli ommeltu paksulla, tummanpunaisella silkkilangalla hieroglyfejä, jollaisia en koskaan aiemmin ollut nähnyt. Vierelläni oli punainen verivirta, joka valui vuoteelta maassa ruusujen keskellä seisovaan maljakkoon. Katselin kaikkea tätä laiskan uteliaasti, kunnes äkkiä käsitin, että tuo virta oli omaa sydänvertani, joka oli vuotamassa kuiviin.

Katselin ympärilläni ja näin kymmenen papin seisovan piirissä ympärilläni. He kaikki katselivat minua herkeämättä. Ymmärsin nyt, mistä tuli tämä kauhea tahdonvoima, jota vastaan olin taistellut. Se oli heidän yhteinen tahtonsa. Oliko mahdollista, että saatoin yksin taistella niin montaa vastaan? En ollut varma. En kadottanut rohkeuttani. Kohottauduin ponnistellen

vuoteellani. Vaikka olin uupunut verenvuodon vuoksi, he eivät voineet pakottaa minua vaikenemaan. Nousin seisaalleni sohvalle ja katselin heidän päidensä yli heidän takanaan seisovaa pappien joukkoa ja yhä heidän taakseen kansanlaumaa, joka täytti tiheästi sulloutuneena käytävän sisäänkäynnin nähdäkseen luvattun ihmeen.

Seisoin hetken aikaa ja luulin, että jaksaisin puhua, mutta vaivuin pian voimattomana alas. Silloin sieluni täyttyi syvästä onnen tunteesta, ja samalla kuulin mutinaa, joka kasvoi yhä äänekkäämmäksi.

”Se on nuori pappi, joka puhui portilla. Hän on hyvä, hän ei saa kuolla. Pelastakaamme hänet!”

Ihmiset olivat nähneet kasvoni ja tunnistivat nyt minut. Äkillisen innon vallassa he syöksyivät esiin ja sysäsivät pappeja kohti vuodettani, niin että nuo kymmenen eivät voineet muodostaa kehää sen ympärille. Kun hälinä läheni kaikkein pyhintä, moni papeista syöksyi leposohvan ja oven väliin. Kun he riensivät ohi hämmentyneinä ja yllättyneinä, näin kuinka maljakko, joka sisälsi minun sydänvereni, kumottiin nurin, ja punainen veri valui pyhätön oven eteen. Ovi avautui. Agmadh seisoi sen sisäpuolella. Hän näytti ylväältä horjumattomassa tyyneydessään. Hän katseli edessään aaltoilevaa joukkoa. Papit rauhoittuivat nähdessään hänen kylmän katseensa ja saivat voimaa vastustaa hieman kauemmin tulvivaa ihmisjoukkoa. Kymmenen pappia kokoontui jälleen. He pääsivät vaivoin vuoteeni luo ja muodostivat sen ympärille piirin.

Mutta he saapuivat liian myöhään. Moni ihmisistä oli jo ehtinyt luokseni. Hymyilin heikosti nähdessäni heidän ystävälliset, karkeat kasvonsa. Kyyneleitä vuoti kasvoilleni ja alas sydämeeni asti. Äkkiä joku tarttui käteeni, puristi, suuteli ja kostutti sitä kuumilla kyyneleillään. Tämä kosketus enemmän kuin mikään muu sai sydämeni sykkimään kiivaasti. Kuulin

äänen huudahtavan: ”Se on minun poikani, he ovat tappaneet minun poikani. Kuka minulle antaa takaisin poikani?”

Oma äitini polvistui vieressäni. Ponnistin väsyneitä silmiäni voidakseni nähdä hänet. Hän näytti kuluneelta ja uupuneelta, mutta hänen kasvoillaan oli hyvä ilme. Ja katsellessani häntä näin hänen takanaan Lootuskuningattaren, joka seisoi kansan keskellä. Ja hänen huulillaan oli suloinen hymy.

Äitini nousi pystyyn, ja näin hänen kasvoillaan merkillisen arvokkaan ihmeen.

”He ovat tappaneet hänen ruumiinsa”, sanoi hän, ”mutta he eivät ole voineet tappaa hänen sieluaan. Se on voimakas, näin sen hänen silmistään, kun ne sulkeutuivat kuolemaan.”

X

Ja heikko kuuloni aisti syvän huokauksen äänen, joka tuli kansan sydäimestä. Silloin ymmärsin, ettei ruumiini kuollut turhaan.

Sieluni oli elossa. Se ei ainoastaan ollut voimakas, se oli häviämätön. Se oli täyttänyt tuskallisen tehtävänsä tuossa kalvenneessa ruumiissa. Nyt se oli vapautunut niistä kahleista, jotka olivat pidätelleet sitä kauan, ja heräsi uudestaan toiseen, vahaan, kauniiseen ja puhtaaseen temppeleihin.

Kun suuri, myllertävä kansanjoukko raivostui pappien vastustuksesta ja tunkeutui uhkaavasti esiin, joutui jokunen mies sen raivon uhriksi minun ympärilläni. Lähellä elotonta ruumistani makasi Agmadh kansan kuoliaaksi tallaamana. Aivan vuoteeni vierelle kuoli Malen, kun hänen henkensä painautui ulos hänen kauniista ruumiistaan. Kun minä liitelin siinä omituisessa tilassa, johon ruumiiton sielu joutuu, näin nuo pilaantuneet sielut, jotka Halujen Kuningattaren istuttama nälkä ja kunnianhimo olivat tahranneet, vetäytyivät kohti sitä väistämätöntä kehää, josta ei voi paeta. Agmadhin sielu syöksyi pois

kiireellä, joka kuulosti yölinnun öiseltä lennolta. Malen, nuori pappi, joka oli johdattanut minut kaupunkiin, seurasi häntä nopeasti. Hän oli veljistön sääntöjä totellen säilyttänyt ruumiinsa puhtaana, mutta sisältä hän oli tyydyttämättömän, loppumattoman himon mustaama. Hänen ruumiinsa makasi siinä kuin taittunut kukka, kauniina kuin lumme, joka ensimmäisen kerran avaa nuppunsa kirkkaan veden kalvossa.

Kuningattareni ja Äitini pidätteli minua hellässä otteessaan, jotten pakenisi pois tämän kauhean näytelmän ääreltä.

”Palaa työhösi”, hän sanoi, ”se ei ole vielä täytetty. Tämä on se uusi puku, jota sinä kannat, kun opetat kansaani. Tämä ruumis on synnitön, kaunis ja tahraton, vaikka siinä asunut sielu on mennyt turmioon. Sinä olet minun omani. Minun luokseni tuleminen tarkoittaa ikuista elämää totuudessa ja viisaudessa. Tämä on uusi pukusi.”

Huomasin nyt, että olin vahvistunut paitsi hengeltäni, myös ruumiillisesti. Olin saanut uutta voimaa. Heikkouteni oli kadonnut. Nousin uudessa ruumiissani siltä paikalta, jossa olin hetkeä aiemmin maannut elottomana. Nousin ylös ja katselin kauhuissani näytelmää ympärilläni Kuningattareni suojatessa minua.

”Mene, Malen, mene turvassa”, sanoi hän. ”Sinä elät kansan sydämessä, sinä tulet heille uudeksi kirkkauden esikuvaksi. Sinusta tulee vielä kerran marttyyri minun puolestani, ja Kheimin (Egyptin) tummaihoiset lapset tulevat aina muistamaan sinua rakkaudella. Ja vaikka kuolet minun palveluksessani, sinä opetat tulevana aikoina tämän temppelin raunioiden keskellä. Vaikka kuolet satoja kertoja minun tähteni, olet yhä vain elävä julistaaksesi minun totuuksiani kaukaisessa tulevaisuudessa pystytettävän uuden temppelin kaikkein pyhimmästä.”

Kiiruhdin pois ja pääsin huomaamattomasti ohi kansan, joka liikehti raivoisasti. Lehtokujan kuvapatsaat oli heitetty maahan ja temppelin portit murrettu auki ja pirstottu.

Sieluni oli surullinen ja kaipasi lepoa. Katselin kaihoisin silmin sitä rauhaisaa tienoota, missä äitini asui. Hän luuli poikansa kuolleen eikä tuntisi minua tässä uudessa hahmossani. Käännyin kohti kaupunkia, jonka vimmastunut kansanjoukko oli jättänyt tyhjäksi.

Ilman halkaisi hurja huuto, joka lähti tuhansista kurkuista. Pysähdyin ja taakse katsoessani näin, että tämän opettajiensa pettämän kansan hillitön kostonhalu oli todella tullut muinaisen, ihanan tempppelin osaksi. Temppleri oli jo häpäisty ja sen syntiset asukkaat uhrattu. Pian se olisi raunioina.

Kuljin kaupungin tyhjiä katuja ja ymmärsin, että täällä, missä olin nauttinut nautinnon maljasta, saisin nyt tuntea työn iloa. Ääneni kuuluisi täällä lakkaamatta. Totuus, joka kauan sitten oli kaikonnut häväistystä temppeleistä, oli nyt löytävä tyyssijan kansan sydäimestä ja kaupungin kujilta. Kuluisi pitkä aika ennen kuin syntini haihtuisi ja olisin itse tahraton, puhdas ja valmis siihen täydelliseen elämään, joka oli pyrkimykseni päämäärä.

Siitä asti olen elänyt muuttaen muotoani ja syntyen yhä uudelleen. Silti olen aikojen kuluessa tuntenut itseni.

Egypti on kuollut, mutta sen henki elää, ja ne sielut, jotka ovat pysyneet uskollisina suurelle ja salaperäiselle menneisyydelle, vaalivat yhä sitä viisautta, joka oli kerran Egyptin. He tietävät, että epäuskon ajan sokeuden ja mykkyuden ajan läpi nousevat tulevaisuuden loiston ensimmäiset säteet. Se, mitä tulevaisuus kantaa helmassaan, on suurenmoisempaa ja ylväämpää kuin muinaisuus. Kun koko ihmiskunta nousee hitaasti ja huomaamatta, sen opettajat juovat yhä puhtaampaa vettä elämän lähteistä ja ottavat tietonsa itse olemassaolon sielusta. Huuto on kaikunut kautta maailman, totuudet on ilmaistu sanoin. Herätkää, maan pimitetyt sielut, jotka kuljette tietänne pitkin silmät maahan luotuina, nostakaa hämärät katseenne ja

tulkaa näkeviksi. Elämä kätkee sisällään enemmän kuin ihmisajatus voi käsittää. Käykää rohkeasti käsiksi sen salaisuuksiin, menkää sielujenne salatuimpiin soppiin ja pyytäkää sitä valoa, joka voi kirkastaa minuuden suurimmat arvoitukset, joille tähän asti olette olleet sokeita tuhansien elämien ajan.

Vaikka Egypti on synkkien hahmojen maa, nousee se muiden kansojen joukosta kuin valkoinen kukka. Oppineet ja ajattelijat, jotka nyt tulkitsevat vanhojen kerettiläisten kirjoitusten hieroglyfejä, eivät kykene tahraamaan planeettamme suuren liljan lehtiä. He eivät näe kukan vartta tai auringonvaloa, joka paistaa terälehtien läpi. He eivät voi nähdä itse kukkaa eivätkä voi turmella sitä uudempien aikojen viljelyksellä, koska se on heidän tavoittamattomissaan. Se kasvaa korkealla ihmisen yläpuolella ja sen juuri ottaa ravintonsa syvältä elämän lähteestä.

Se kukoistaa sellaisessa kasvun maailmassa, johon ihminen voi päästä ainoastaan rajattoman innostuksen hetkellä, kun hän todella on enemmän kuin ihminen. Sen tähden, vaikka sen korkea varsi kohoaa meidän maailmastamme, ei sitä voi katsoa tai kuvailla kukaan muu kuin se, joka nousee totuudessa niin korkealle ihmisten yläpuolelle, että hän voi katsoa alas kukan sydämeen, missä se ikinä kukkiikin, idässä tai pimeässä lännessä. Hän voi lukea siitä niiden voimien salaisuuden, jotka hallitsevat fyysistä maailmaa, ja näkee siihen kirjoitettuna tiedon mystisestä voimasta. Hän oppii tulkitsemaan henkisiä totuuksia, elämään korkeinta Minuuden elämää ja säilyttämään itsessään tuon korkeimman Minän. Siitä huolimatta hän voi elää tällä planeetalla ja säilyttää elinvoimansa niin kauan kuin tarvitaan, kunnes hänen työnsä on täytetty ja hän on julistanut kolme totuutta kaikille niille, jotka valoa kaipaavat.

T. Subba Row

Kommentaari Valkoisen lootuskukan tarinaan

Valkoisen lootuskukan tarina -otsikolla julkaistu kiinnostava tarina on herättänyt jo nyt merkittävää huomiota. Se on opettavainen useammalla kuin yhdellä tavalla. Se kuvaa totuudenmukaisesti egyptiläistä uskoa ja papistoa aikana, jolloin heidän uskontonsa oli jo alkanut tahriintua ja rappeutua. Pian se muuttui tantrisen palvonnan ja mustan magian järjestelmäksi, jota käytettiin häikäilemättömästi itsekkäiden ja moraalittomien päämäärien saavuttamiseksi. Se on luultavasti myös tositarina. Sensa kuvataan Egyptin viimeisenä suurena hierofanttina. Kuin tuhoutuva puu pudottaa siemenensä, jotta siitä kasvaisi uusi puu, samalla tavoin jokainen suuri uskonto näyttää säilyttävän elämänsä ja voimansa yhdessä tai useammassa suuressa adeptissa, joiden tehtävä on varjella sen viisautta ja elähdyttää sen kasvua tulevaisuudessa, kun kehityksen kaari viettää kohti haluttua määränpäättä. Khemin mahtava vanha uskonto tulee esiintymään tällä planeetalla korkeammassa ja jalommassa muodossa, kun aika on käsillä. On täysin järkevää olettaa, että tarinamme Sensa on nyt korkea adepti, joka odottaa saavansa toteuttaa Lootuskuningattaren käskyt. Näiden pohdintojen lisäksi tarinassa on erittäin jalo opetus. Se kuvailee vertauskuvallisesti kokelaan kohtaamia koettelemuksia ja vaikeuksia. Tavalliselle lukijalle ei kuitenkaan ole helppoa katsoa allegorian hunnun taa ja ymmärtää täysin tarinan opetusta. Näitä lukijoita auttaakseni käsittelen seuraavaksi tarinassa esiintyviä hahmoja sekä kohtauksia, joissa he esiintyvät.

1) Sensa, tarinan sankari, merkitsee ihmisen sielua. Ihmisen yksilöllisyys asuu *kutastha chaitanyassa*² eli *prajnan*³ idussa. Se on yhtenevä ihmisen viidennen prinssiin korkeamman ja pysyvän elementin kanssa. Se on ego ja ruumiillistuneen olemassaolon itseys.

2) Sebua, puutarhuri, merkitsee intuitiota. ”Minusta he eivät voi tehdä valekuvaa”, hän ilmoittaa. Näin sanoessaan tämä rahvaanomainen mutta rehellinen maalainen paljastaa oman hahmonsa salaisuuden.

3) Agmahd, Kamen Baka ja yhdeksän muuta pappia, jotka ovat omistautuneet mustan kuningattaren palvonnalle, edustavat kukin erikseen seuraavia olemuspuolia:

1. *kama* (himo)
2. *krodha* (viha)
3. *lobha* (ahneus)
4. *moha* (välinpitämättömyys)
5. *mada* (ylpeys)
6. *matsarya* (kateus)
- 7.-11. viisi aistia ja niihin liittyvät nautinnot.

4) Tarinan keskeiset naispuoliset hahmot ovat:

1. salaperäinen musta jumalatar, jota papit palvovat
2. nuori tyttö, joka leikkii Sensan kanssa
3. nainen, jonka Sensa tapaa kaupungissa
4. Lootuskuningatar.

On huomattava, että viimeksi mainituista toinen ja kolmas ovat sama hahmo. Kun Sensa puhuu kaupungissa naiselle, jonka hän kaikesta päättäen tapaa nyt ensi kertaa, hän kuvailee, kuinka hän tuijottaa naisen silmiin ja tajuaa hämähästi tuntevansa ennestään naisen ja tämän lumovoiman. Tämän perusteella on selvää, että tämä nainen ei ole kukaan muu kuin tyttö,

² ”Muuttumaton tietoisuus” eli Kristus-tietoisuus.

³ Universaalinen järki.

joka juoksi Sensan kanssa ympäri temppeleitä silloin, kun he molemmat olivat lapsia.

Hindutietäjien mukaan *prakritilla*⁴ on kolme ominaisuutta eli *gunaa*: *sattva*⁵, *rajas*⁶ ja *tamas*⁷. Viimeksi mainittu liittyy *sthûla sarîramissa*⁸ koettuihin karkeampiin nautintoihin ja intohimoihin. *Raja* aiheuttaa mielen levottomuuden, *sattva* puolestaan liittyy läheisesti ihmisen henkiseen ymmärrykseen sekä korkeimpiin ja jalompiin pyrkimyksiin. *Mâyâ*⁹ esiintyy tässä tarinassa kolmessa erilaisessa muodossa. Se on *vidyâ* eli tieto, henkinen ymmärrys, jota Lootuskuningatar edustaa. Se on *kwan-yin* eli buddhalaisten kirjoittajien *prajna*. Hän edustaa Logoksen auraa tai valoa eli viisautta. Hän on *chaitanyan* eli läsnä olevan, tietoisien elämän lähde. Nuori tyttö, johon yllä viitataan, on ihmisen mieli [mind], ja hän johdattaa Sensan vähitellen mustan jumalattaren luo, joka asuu temppelein kaikkein pyhimässä yllä kuvatun papiston palvonnan kohteena.

Musta jumalatar itse on *avidyâ*¹⁰, ihmisluonnon pimeä puoli, joka ammentaa voimansa sielun intohimoista ja haluista. Elämän ja viisauden säde on alun perin virrannut Logosesta ja saavuttanut yksilöllisyyden eriytymisprosessin myötä. Se voi muuttua jotakuinkin täydellisesti täksi todelliseksi Kaliksi¹¹, jos Logoksen valo sulkeutuu kokonaan pois ihmisen huonon karman myötä, jos intuition ääntä ei kuunnella ja jos ihminen elää vain tyydyttääkseen omia intohimojaan ja halujaan.

⁴ Luonto.

⁵ Synnyttävä, puhdas, hyvä.

⁶ Säilyttävä, liikkuva, muuttuva, elävä.

⁷ Tuhoava, pimeä.

⁸ Fyysinen ruumis.

⁹ Ilmenneen olemassaolon luoma harha.

¹⁰ Vidyân eli tiedon vastakohta, aistien harhan aiheuttama tietämättömyys.

¹¹ Äitijumalatar Devin tuhoava ja raivoisa ilmenemismuoto.

Näiden seikkojen valossa tarinan merkitys tulee selväksi. Tarkoitukseni ei ole kirjoittaa kaikenkattavaa kommentaaria. Aion ainoastaan nostaa esille joitakin tärkeitä kohtauksia ja niiden merkityksiä.

Sensa on rientänyt monien ruumiillistumien läpi ja käynyt sen jälkeen läpi merkittävän määrän henkistä harjoitusta. Hän syntyy jälleen tähän maailmaan muassaan pitkälle kehittyneet henkisen havainnoinnin voimat, valmiina ryhtymään koke-laaksi hyvin varhaisessa vaiheessa. Heti kun hän astuu fyysiseen kehoon, hän joutuu viiden aistin ja kuuden yllä mainitun tunteen vaivaamaksi, jotka asustavat hänen kehossaan. Sielu joutuu ensin ihmisen oman intuition ohjaamaksi. Tätä intuitiota edustaa temppelin yksinkertainen ja rehellinen puutarhuri, jota korkeat papit eivät näytä kunnioittavan tai arvostavan. Se näkee vilauksen henkisestä ymmärryksestä eli Lootusku-ningattaresta, kun se ei ole vielä menettänyt alkuperäistä puh-tauttaan. Papit ovat kuitenkin päättäneet, että tälle intuitiolle ei anneta tilaisuutta toimia, ja niinpä he siirtävät lapsen sen val-vonnasta ja esittelevät hänet omalle mustalle jumalattarelleen, ihmisen himojen jumalattarelle. Tämän jumaluuden näkemi-nen on ihmissielulle aluksi inhottava kokemus. Papit epäon-nistuvat ensimmäisessä, liian aikaisessa ja äkillisessä yrityk-sessään siirtää lapsen tietoisuus ja kiintymys henkiseltä tasolta fyysiselle. Niinpä he alkavat suunnitella toista yritystä.

Ennen kuin jatkan pidemmälle, on minun kiinnitettävä lukijan huomio puutarhassa sijaitsevan lootuslammen merki-tykseen. Aivoissa sijaitsevaa *sahasrara chakraa* kutsutaan hin-dumystikkojen kirjoituksissa usein lootuslammeksi. Tämän lammen ”suloisesti solisevaa vettä” kutsutaan myös *amartamiksi* tai nektariksi. Lisätietoa tämän maagisen veden merkityk-sestä voi etsiä Hunnuttoman Isiksen toisen osan sivulta 349¹².

¹² Suomenoksessa Teologia, osa 1, s. 376.

Sanotaan, että *padmâ* eli valkoinen lootus on tuhatlehtinen kuten joogien salaperäinen *sahasrara*. Tavallisessa kuolevaisessa se on nupullaan. Samalla tavalla kuin lootus avaa lehtensä ja ulottaa kukkansa ja kauneutensa sinne, missä aurinko nousee horisontin yläpuolelle ja luo säteensä kukan lehdille, niin myös kokelaan *sahasrara* aukeaa ja laajenee, kun Logos luo valoaan sen keskukseen. Kun se on täysin avoinna, siitä tulee Lootuskuningattaren mahtava valtaistuin, ihmisen kuudes prinssiippi. Kun mahtava jumalatar istuu tämän kukan keskukseen, hän muodattaa elämän vettä, armoa ja uudistusta ihmissielulle.

Hathajoogit kertovat, että *samâdhissa*¹³ ihmissielu kohoaa tälle tuhatlehtiselle lootuskukalle *sushumnân*¹⁴ kautta. Kabballistit kutsuvat sitä *dathiksi*. Silloin sielu näkee häivähdyksen henkisen auringon loistosta.

Tähän vaiheeseen Sensan elämää liittyy tapahtuma, johon täytyy kiinnittää huomiota. Elementaaliolento on ottanut temppelein kokelaan hahmon ja yrittää vetää Sensan irti tämän fyysisestä ruumiista. Ennen kuin ihminen edistyy adeptina tarpeeksi, hän on altis tällaisille vaaroille erityisesti silloin, kun hänen sisäinen näkökykynsä on kehittynyt tiettyyn asteeseen. Sensan suojelusenkeli suojelee häntä, koska hän on viaton ja puhdas.

Kun lapsen sielullinen toiminta alkaa ja vaatii huomiota, se etäännyy yhä kauemmas Logoksen valosta. Intuitio ei kykene toimimaan rajoituksetta, vaan sen viestit sekoittuvat muilta tietoisuuden tasoilta saatujen vaikutelmien kanssa, joita aistimukset ja ajatukset muovaavat. Koska Sebua ei voi nähdä Sensaa ja puhua hänelle suoraan, hän lähettää tälle rakkaan lootuskukkansa vaivihkaa erään temppelein kokelaan muassa.

Sielullinen toiminta alkaa aistimuksilla. Tunteet ilmaantuvat myöhemmin. Lapsen avautuvaa mieltä verrataan osuvasti

¹³ Joogan korkein tila, jossa havainnoiva mieli sulautuu havainnon kohteeseen.

¹⁴ Joka yhdistää juuri- ja kruunuchackrat toisiinsa.

pikkutyttöön, joka leikkii Sensan kanssa. Kun mieli kerran alkaa toimia, aistilliset nautinnot tekevät tietä ihmissielun voimakkaille ja kiihkeille tunteille. Sensa on laskeutunut yhden askeleen henkiseltä tasolta, kun hän ei enää näe ylvästä lootuskukkaa ja sen mahtavaa jumalataria, ja antaa kujeilevan pikkutyttöön huvittaa itseään. ”Sinun on tästä lähtien elettävä maassa kasvavien kukkien seassa”, tyttö sanoo hänelle kiteyttäen sen, millainen muutos Sensassa on tapahtunut. Aluksi Sensan huomio kiinnittyy luonnon yksinkertaiseen kauneuteen. Hänen mielensä kuitenkin ohjaa hänet pian pyhättöön mustan jumalattaren luo. Mieli on *avidyân* todellinen valtakunta. On mahdotonta estää sen vaikutusta niin kauan kuin ihmisen mieli pystyy toimimaan rajoituksetta. Kun sielu kerran joutuu mustan jumalattaren vaikutuspiiriin, temppelin korkeat papit alkavat hyödyntää sen voimia omiin tarkoituksiinsa. Jumalatar vaatii kaikkiaan kaksitoista pappia, Sensa mukaan laskettuna, edistämään asiaansa. Vain silloin, jos mainitut kuusi tunnetta ja viisi aistimusta on sidottu yhteen, jumalattaren valta on täydellinen. Ne tukevat ja vahvistavat toisiaan, kuten jokaisen tavallisen ihmisen arkipäiväinen kokemus osoittaa. Kun ne on eristetty toisistaan, ne ovat heikkoja ja helposti nujerrettavissa, mutta kun ne liitetään yhteen, niiden yhteisvoima on niin suuri, että ne ottavat sielun valtaansa. Sensan lankeemus täydellistyy, mutta vasta kun hän saa osakseen puutarhurin hyvin ansaitut moitteet ja Lootuskuningattaren varoituksen sanan.

Toruttuaan Sensaa Sebua lausuu seuraavat sanat: ”Ensimmäisellä kerralla tullessasi tänne olit määrätty tekemään työtä. Sinusta olisi tullut minun apurini. Nyt kaikki on toisin. Sinun on leikittävä sen sijaan, että tekisit töitä, ja minun on kohdeltava sinua kuin prinssiä. Ovatko he ehtineet turmella sinut, lapsi?” Nämä sanat ovat tärkeitä, ja niiden merkitys käy selväksi tulevien tapahtumien valossa. On huomattava, että kun Sensa

viimeksi kävi puutarhassa, häntä ei viety lootuslampeen, vaan toiseen lampeen, johon vesi lootuslammen vesi valui.

Läpikäymänsä muutoksen vuoksi Sensa ei voi nähdä Logoksen valoa suoraan, vaan pystyy havaitsemaan sen ainoastaan viidennen prinssiippinsa kautta. Hän ei kellu lootuslammen maagisessa vedessä, vaan astraalinsteessä. Hän näkee kuitenkin Lootuskuningattaren, joka sanoo onnettomanä: ”Sinä jätät minut pian. Ja kuinka voin auttaa sinua, jos unohdat minut kokonaan?”

Tämän jälkeen Sensasta tulee läpeensä maailmallinen ihminen, joka elää fyysisille nautinnoille. Hänen kehittyneestä mielestään tulee hänen kumppaninsa, ja temppelin papit hyötyvät tästä muutoksesta. Ennen kuin jatkan pidemmälle, on minun huomautettava lukijalle, että lapsesta on mahdollista saada esiin mitä tahansa tietoa manaamalla tiettyjä elementaalihenkiä ja voimia maagisilla riiteillä ja seremonioilla. Kun sielu on joutunut täysin *avidyân* valtaan, se voi joko taipua tuon voiman edessä ja tulla näin *prakritin tamasin* osaksi tai häivyttää oma sokeutensa henkisen viisauden valolla ja ravistaa pois tämän tuhoisan voiman. Sensan kannalta ratkaiseva hetki koittaa, kun hänen olentonsa yhdistyy mustaan jumalattaren venejuhlassa. Tällainen liittyminen, oli se kuinka lyhyt tahansa, on ensimmäinen askel kohti lopullista häviötä. Tämän käännekohdan myötä Sensan täytyy joko pelastua tai kadota. Hänen suojelusenkelinsä, Lootuskuningatar, yrittää vielä viimeisen kerran pelastaa Sensan, ja onnistuu. Hän vetää kaikkein pyhimässä sivuun hunnun mustan kuningattaren kasvojen edestä. Nyt Sensa ymmärtää erehdyksensä ja rukoilee vapautusta inhottavan papiston ikeestä. Hänen rukoukseensa vastaan, ja luottaen valon kuningattaren suojelukseen hän nousee pappien valtaa vastaan ja saa kansan huomaamaan temppelin valtaapitävien harjoittaman vääryyden.

Jotta tämän kirjan opetukset painuisivat lukijan mieleen, on tarpeen puhua hieman sielun kuoleman todellisesta luonteesta ja mustan maagikon perimmäisestä kohtalosta. Sielu, kuten olemme aiemmin selittäneet, on eristynyt pisara kosmisen elämän valtameressä. Tämä kosmisen elämän virta on pelkkää Logoksen valoa ja auraa. Logoksen lisäksi on olemassa lukemattomia muita olemassaolon muotoja, sekä henkisiä että astraalisia, jotka osallistuvat tähän elämään. Nämä olennot liittyvät tiettyihin ihmissielun aistimuksiin ja ihmismielen piirteisiin. Ne ovat kuitenkin olemassa yksilöllisinä olentoina aina *manvantaran*¹⁵ loppuun asti. Sielu voi luopua yksilöllisyydestään kolmella eri tavalla. Kun sielu on erillään Logoksesta, joka on sen lähde, se ei voi saavuttaa vahvaa ja kestävästä yksilöllisyyttä, ja niinpä se voi ennen pitkää liittyä jälleen kaikkiallisen elämän virtaan. Tämä on todellinen sielun kuolema. Sielu voi myös hakeutua henkisen tai elementaalisen olennon yhteyteen manaamalla tätä olentoa ja vetää sen huomion puoleensa voidakseen harjoittaa mustaa magiaa ja tantrista palvelua. Tällaisessa tapauksessa sielu siirtää oman yksilöllisyytensä tähän toiseen olentoon ja sulautuu siihen. Tällöin musta maagikko elää tällaisessa olennossa ja sellaisena hänen olemuksensa pysyy aina *manvantaran* loppuun asti.

*Banasuran*¹⁶ kohtalo valaisee tätä opetusta. Hänen sanotaan elävän kuolemansa jälkeen *mahâ kâlana*¹⁷, joka on eräs *pramadaganan*¹⁸ voimakkaimmista hengistä. Tietyltä kannalta tarkasteltuna tämä merkitsee kuolemattomuuden tavoittelua pahassa. Mutta toisin kuin Logoksen kuolemattomuus, tämä ei ulotu *manvantaran* rajojen ulkopuolelle. Lue Bhagavad-Gitan kahdeksas kappale, niin tarkoitukseni selviää Krishnan

¹⁵ Aikakauden.

¹⁶ Brahmasta polvelutuva asura eli elementaalihenki, joka palveli Sivaa.

¹⁷ Sivan tuhoava olomuoto.

¹⁸ Tuhoavaa Sivaa edustava joukko.

opetuksen valossa. Isiksen veneeseen sijoittuva kohta, joka kuvataan Sensan tarinassa, antaa jonkinlaisen käsityksen tällaisesta maagikon yksilöllisyyden sulautumisesta ja myöhemmästä säilymisestä.

Kun sulautumisen keskus on Logos eikä mikään muu voima tai elementaali, ihminen saavuttaa *muktin* eli *nirvânan* ja liittyy ikuiseen Logokseen vailla tarvetta uudelleensyntymiseen.

Kirjan viimeisessä osassa kuvaillaan sielun viimeistä taistelua sen itsepintaisia vihollisia vastaan, sen vihkimystä ja lopullista vapautusta *prakritin* tyranniasta.

Rohkaisun ja neuvon sanat, jotka Lootuskuningatar lausuu Sensalle kaikkein pyhimässä, merkitsevät käännekohtaa Sensan elämässä. Hän on saavuttanut jumalallisen viisauden valon ja astunut sen vaikutuksen piiriin. Tämä Logoksen valo, joka kuvataan tarinassa Egyptin pyhän Lootuskukan vaaleana jumalattarena, merkitsee liittoa ja veljeyttä, jotka ylläpitävät henkisen yhteyden ja ymmärryksen ketjua. Tuo ketju on periytynyt Egyptin suurelta hierofantilta toiselle ja ulottuu kaikkiin maailman mahtaviin adepteihin, jotka ammentavat henkisen vaikuttimensa samasta lähteestä. Pyhä Henki ylläpitää apostolien perismysjärjestystä eli *guruparamparaa*, joksi hindut sitä nimittävät. Tämä henkinen valo siirtyy gurulta oppilaalle, kun todellisen vihkimyksen aika koittaa. Niin kutsuttu elämän siirtäminen on juuri tämän valon siirtämistä. Ja edelleen, Pyhä Henki, joka on Logoksen huntu eli ruumis ja näin ollen myös sen liha ja veri, on pohjana pyhälle yhteisyydelle. Jokainen adeptien veljeskunta on sidottu niin, etteivät aika ja tila voi raastaa sitä rikki. Silloinkin, kun perintölinja näyttää fyysisessä maailmassa katkeavan, kokelas, joka noudattaa pyhää lakia ja pyrkii kohti korkeampaa elämää, ei jää vaille ohjausta ja neuvoja silloin, kun aika koittaa, vaikka viimeinen guru olisi kuollut vuosituhansia ennen hänen syntymäänsä. Jokainen

*buddha*¹⁹ kohtaa viimeisessä vihkimyksessään kaikki suuret adeptit, jotka ovat saavuttaneet *buddhan* tilan edeltävien aikakausien aikana, ja samalla tavalla jokaisella adeptien luokalla on oma henkisen yhteyden siteensä, joka punoo heidät yhteen hyvin järjestetyksi veljeskunnaksi. Tällaiseen veljeskuntaan liittyminen tai heidän pyhään yhteisyyteensä osallistuminen onnistuu ainoastaan siten, että kokelas astuu omasta Logoksesta säteilevän henkisen valon piiriin. Voin yksityiskohtiin käymättä osoittaa, että tällainen yhteys on mahdollinen ainoastaan sellaisten henkilöiden välillä, joiden sielut ammentavat elämänsä ja ravintonsa samasta jumalallisesta säteestä. Niin kuin ”Henkisestä Keskusauringosta” virtaa seitsemän sädettä, myös kaikki adeptit ja *dhyan chohanit*²⁰ voidaan jakaa seitsemään luokkaan, joista jokaista ohjaa, hallitsee ja sävyttää yksi jumalallisen viisauden seitsemästä muodosta.

Tässä yhteydessä on tarpeen kiinnittää lukijan huomio toiseen peruslakiin, joka säätelee henkisen elämän kiertoa ja energiaa useiden samaan veljeskuntaan kuuluvien adeptien kautta. Jokaista adeptia voidaan pitää keskuksena, jossa tämä henkinen voima syntyy ja jonne se varastoituu, joka sitä käyttää ja jakaa. Tämä salaperäinen energia on eräänlaista henkistä sähkövoimaa, ja sen siirtäminen yhdestä keskuksesta toiseen kuvaa joitakin sähköinduktiossa havaittavia ilmiöitä. Niin muodoin energia, joka on varastoitunut eri keskuksiin, pyrkii leviämään tasaisesti eri pisteisiin. Neutraalin nesteen määrä eri keskuksissa riippuu siitä, millainen on henkilön karma, ja kuinka pyhä ja puhdas on hänen elämänsä. Neste käy liikkeeseen, kun se herätetään tuomalla se gurun eli vihkijän yhteyteen, jolloin se pyrkii tyypillisesti siirtymään heikompiin keskuksiin. On joskus todettu, että viimeisen vihkimyksen hetkellä sen, joka on

¹⁹ Valaistunut.

²⁰ ”Valon herrat” eli kosmokset järjestyksen jumalalliset valvojat.

arvokkaampi – hierofantti tai ”vastasyntynyt” – on kuoltava (ks. Theosophist-lehden numero marraskuulta 1882).

Mikä tämän mystisen kuoleman todellinen luonto onkaan, se johtuu tämän lain toiminnasta. Myöhemmin nähdään, että jos uuden vihityn energia on heikko, se vahvistuu osallistuessaan pyhään yhteyteen, ja edistyessään näin hänen on jätävä maan pinnalle ja käytettävä voimaansa ihmiskunnan hyväksi, kunnes lopullisen vapautuksen aika on käsillä. Tämä käytäntö on sopusoinnussa karman lain kanssa. Kokelaan alkuperäiset heikkoudet johtuvat hänen karmisista puutteistaan. Nämä puutteet vaativat, että kokelas elää pidemmän ajan ruumiissa. Ja tämä ajanjakso hänen on käytettävä kehittyäkseen ihmisenä aiemmin osoitetun hyvän vuoksi. Lisäksi tänä ajanjaksona kertyvä hyvä karma vaikuttaa hänen sieluunsa vahvistavasti, ja kun hän viimein liittyy osaksi Pyhää Veljeskuntaa, hän tuo mukanaan niin paljon henkistä pääomaa työn edesauttamiseksi kuin muutkin kyseiseen veljeskuntaan kuuluvat.

Jos nämä huomiot pidetään mielessä, viidessä viimeisessä luvussa kuvatut tapahtumat käyvät pian ymmärrettäviksi. Kun Sensa saavuttaa henkisen näön voiman suojelusenkelinsä armosta ja alkaa harjoittaa sitä tietoisesti ja tahdonalaisesti, hän ei voi turvautua intuitionensa lepattavaan liekkiin. ”Nyt sinun on tultava toimeen omillasi”, puutarhuri sanoo ja antaa Sensalle tämän rakkaan kukan, jonka täyden merkityksen Sensa alkaa nyt ymmärtää. Sensa on nyt saavuttanut täyden henkisen selvänäköisyyden ja näkee hierofantit, jotka edelsivät häntä ja joiden Veljeskuntaan hän on liittynyt. Guru on valmis aina, kun oppilaskin on. Vihkimys, joka edeltää viimeistä taistelua aineen kahleista, on kuvattu yksinkertaisesti. Korkein *chohan*²¹ kertoo Sensalle okkulttisen tieteen salaisuudet, ja toinen Veljeskunnan adepti paljastaa hänelle hänen oman persoonallisuutensa

²¹ Mestari.

perustan ja luonteen. Hänen edeltäjänsä tulee auttamaan häntä ja paljastaa hänelle hänen oman Logoksensa mysteerin. ”Isiksen hunnun” takaa paljastuu Valkoinen Lootus, Sensan todellinen pelastaja. Logoksen valo tunkeutuu hänen sieluunsa ja hänet ohjataan ”Jumalallisen Tulen kasteen” läpi. Hän kuulee Kuningattareltaan viimeiset ohjeet ja käsittää, millainen vastuu hänen kannettavakseen on annettu.

Hänen edeltäjänsä, jonka sielu on niin ”puhdas ja tahraton”, on määrätty antamaan hänelle osa omasta henkisestä voimastaan ja energiastaan. Hänelle opetetaan ne kolme suurta totuutta, jotka piilevät jokaisessa uskonnossa, vaikkakin joskus tietämättömyyden, taikauskon ja ennakkoluulojen pilaamina ja vääristäminä. Hänen on määrä julistaa näitä totuuksia koko maailmalle. On tarpeetonta selittää tässä näitä totuuksia, sillä niiden muotoilu on kirjassa riittävän selkeä. Saatuaan tarpeelliset ohjeet ja voimavarat Sensa valmistautuu viimeiseen taisteluun. Näiden valmistavien vaiheiden aikana ruumiillisen ihmisen intohimot ovat olleet unessa, ja Sensa on jätetty rauhaan. Niitä ei ole kuitenkaan täysin kukistettu. Ratkaiseva taistelu on vielä edessä. Sensa alkaa astua korkeampaan henkiseen elämään saarnaajana ja henkisenä oppaana, jota ohjaa se viisauden valo, joka on tunkeutunut hänen sieluunsa. Hän ei kuitenkaan voi jatkaa tällä tiellä pidemmälle, ennen kuin hän on voittanut vastustajansa. Viimeisen vihkimyksen kamppailu on pian käsillä. Tämän Vihkimyksen luonnetta ymmärretään kovin huonosti. Sitä kuvaillaan joskus hämärästi kauheaksi koettelemukseksi, jonka läpi initoidun on astuttava ennen kuin hänestä tulee adepti. Sitä kuvaillaan myös ”veren kasteeksi”. Nämä yleisluontoiset kuvaukset eivät vähääkään kuvaa sitä lopputulosta, joka kokelas saavuttaa, tai niitä vaikeuksia, jotka hän joutuu kohtaamaan sitä tavoitellessaan.

On tarpeen tutkia sen psyykkisen muutoksen luonnetta, joka tämän Vihkimyksen tulisi saada aikaan, ennen kuin sen mysteeri on selvitetty. Alkuperäisen vedaistisen luokituksen mukaan on olemassa neljä tietoisien olemassaolon tilaa: *vishwa*, *taijasa*, *prajna* ja *turiya*. Nykyaikaisella kielellä näitä voidaan kuvailla ulkokohtaiseksi, selvänäköiseksi, haltioituneeksi ja ylihaltioituneeksi. Näihin liittyvät *upâdhit*²² ovat fyysinen ruumis, astraaliruumis, *kârana sarîra* eli monadi ja Logos. Sielu on monadi, tietoisuuden neutraali keskus. Se on *prajnan* alkio. Kun se on täysin eristetty, se ole millään tavalla tietoinen. Niinpä hindufilosofit vertaavat sen psyykkistä tilaa *sushuptiin*, unettoman unen tilaan. Se on kuitenkin toisaalta fyysisen ja astraalisen ruumiin, toisaalta kuudennen ja seitsemännen prinssiipin vaikutuksen alainen. Kun ensin mainittujen vetovoima pääsee voitolle, *jivasta*²³ tulee *buddha*, ja se joutuu ruumiillistuneen olemassaolon intohimojen kohteeksi. Näiden intohimojen voima heikkenee, kun se neutraali piste, johon on aiemmin viitattu, saavutetaan. Mutta niin kauan kuin neutraalia rajaa ei ole ylitetty, niiden vetovoima on tuntuva. Heti kun tämä saavutetaan, sielu on niin sanoakseni toisen navan eli Logoksen hallinnassa ja sen vetovoiman piirissä. Ihminen vapautuu aineen kahleista. Lyhyesti sanottuna hänestä tulee adepti. Näiden kahden vetovoiman taistelu tapahtuu tällä neutraalilla rajalla. Taistelun aikana henkilö, jonka hyväksi taistelu käydään, on hiljaisessa, tiedottomassa tilassa, lähes kyvytön auttamaan ystäviään tai lyömään vihollisiaan, vaikka taistelun tulos on hänen kannaltaan elämän ja kuoleman kysymys. Tämä on se tila, jossa *Sensa* huomaa olevansa käydessään viimeisen koettelemuksen läpi. Sen kuvaus käy selväksi edellä esitettyjen selitysten

²² Käyttövälineet.

²³ Ihmisen kuolematon sielu.

myötä. Voidaan helposti havaita, että taistelun tulos riippuu pääasiassa sielun piilevästä energiasta, aiemmasta harjoituksesta ja sen karmasta. Sankarimme läpäisee koettelemuksen, ja hänen vihollisensa on kukistettu täysin. Sensa kuitenkin kuo-lee kamppailussa.

Omituista kyllä, kun vihollinen on lyöty, Sensan persoonallisuus tuhoutuu taistelukentällä. Tämä on hänen viimeinen uhrinsa, ja hänen äitinsä *prakriti* – hänen persoonansa äiti – suree hänen menetystään, mutta iloitsee nähdessään, että hänen sielunsa nousee kuolleista. Pian tämä nouseminen tapahtuu, hänen sielunsa kohoaa haudasta hänen henkisen ymmärryksensä vaikutuksen myötä jakamaan armoa ihmiskunnalle ja tekemään työtä lähimmäistensä henkisen kehityksen hyväksi. Tähän loppuu niin kutsuttu sielun tragedia. Tämän jälkeen seuraava osuus on mukana vain, jotta tarina saadaan myös näennäishistorialliselta kannalta tarkasteltuna kunnolliseen päätökseen.

Kommentaarin suomennos *Heini Lindfors*